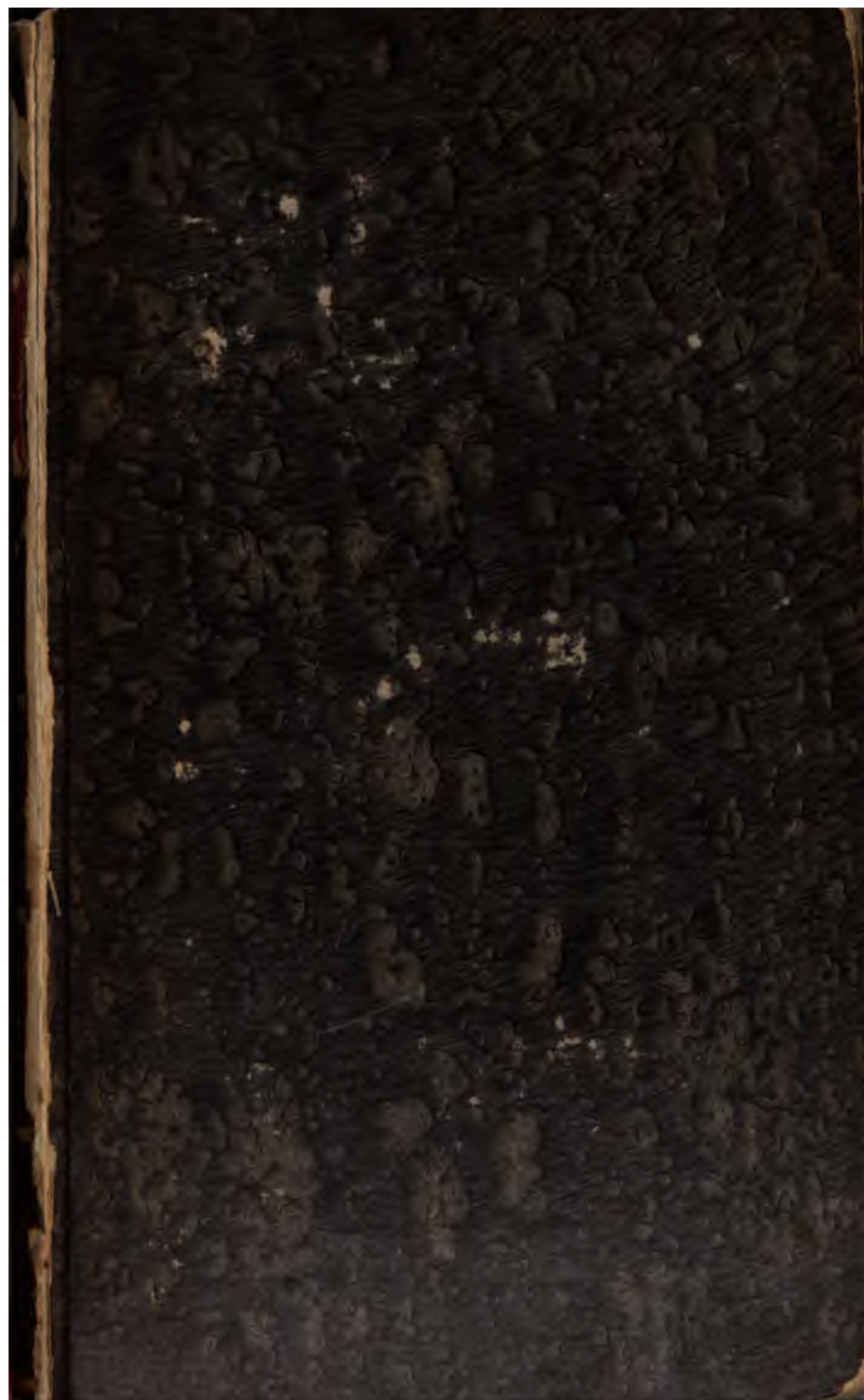
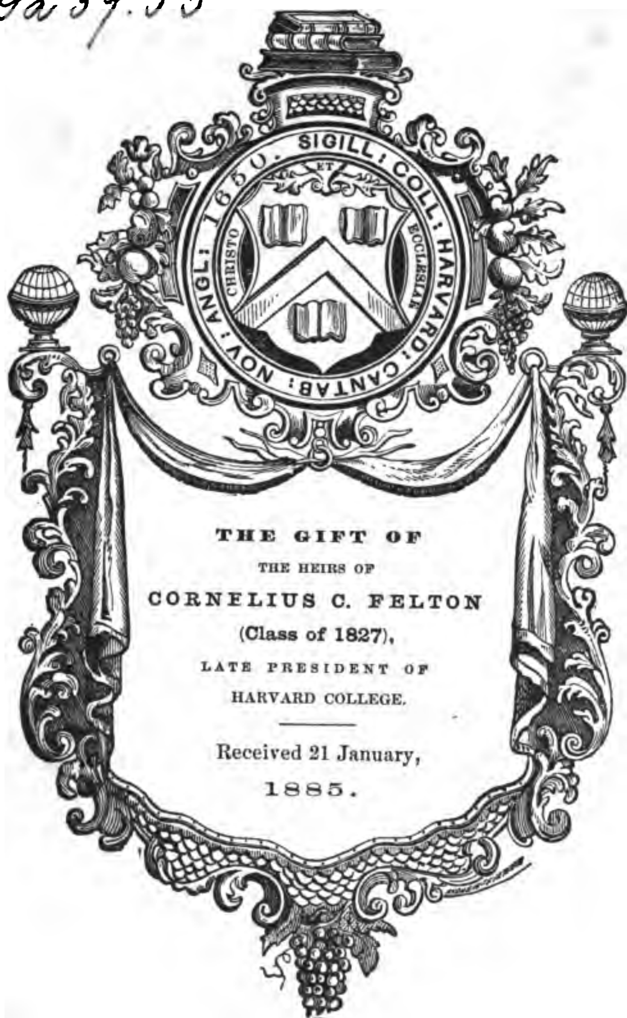

SIGILL: COLL: HARVARD: CANTAB: NOV: ANGL: 1650.
CHRISTO ET ECCLESIAE
THE GIFT OF
THE HEIRS OF
CORNELIUS C. FELTON
(Class of 1827),
LATE PRESIDENT OF
HARVARD COLLEGE.
Received 21 January,
1885.

C. C. Felton

1840

ANACREONTIS

CARMINUM RELIQUIAS

EDIDIT

THEODORUS BERGK.

LIPSIAE,

SUMTU REICHENBACHIORUM FRATRUM.

MDCCCXXXIV.

PRAECEPTORIBUS OPTIMIS,

GODOFREDO HERMANNO,

FR. GUIL. EHRENFR. ROSTIO,

FRANZ. VOLKM. FRITZSCHIO,

D. D. D.

THEODORUS BERGK.

Lyricorum poetarum, qui inter Graecos enituerunt, memoria et opera cum his temporibus multorum studio atque sedulitate illustrata sint, satis mirum est Anacreontis carminum reliquias diuturno vetustatis situ obducta jacere et senescere. Quas cum ego a praejudicatis plurimorum hominum opinionibus liberare et ab oblivione ac silentio, quantum ego potui, vindicare studuerim, feci id multum et saepe ab amicis rogatus. Operam autem dedi, ut quae ex Anacreontis carminibus hic illic servata essent, accurate colligerem: verum cum haec studia in magna quadam litterarum varietate versentur (infinita enim paene earum vis est et materia) non dubito quin plura me latuerint, praecipue cum multa ex reconditis atque abditis

fontibus haurienda sint, ad quos penetrare nobis Lipsiensibus aegre licet. Ea autem, quae collecta habebam, studui melius conformare et pristinum nitorem pro virili parte iis restituere. Quod si saepius a vero aberraverim, spero me veniam ab aequis judicibus impetraturum esse; norunt enim qui his studiis operam dant omnes, quam difficilia, quam impedita, quam dubia sint pleraque in his rebus. Nihil autem magis exopto, quam ut de his, quae mihi adolescentulo paene invito rudia atque inchoata exciderunt, ab aliis aliquid perfectius atque politius proferatur, quo opera mea in Anacreontis carminum reliquiis conformandis collocata oblitteretur. Non tamen stultum prorsus et inanem laborem spero me suscepisse; censeo enim etiam eos de litteris bene promereri, qui cum ipsi nihil egregium, nihil perfectum omnibusque numeris absolutum in medium proferre possint, iter tamen, quo alii summum fastigium possint assequi, quasi muniant et alios excitent, ut in eodem studio enitantur.

Jam vero quamquam nunc de pluribus sententiam meam mutavi, non tamen lubet

haec accuratius persequi: de paucis quibusdam monuisse sufficiat.

Quod suspicatus sum p. 14. Pythermi versum istum:

Οὐδὲν ἦν ἄρα τἄλλα πλὴν ὁ χρυσός.

exordium scolii fuisse, id jam licet confirmare auctoritate Prov. Vatic. III. 14: *Οὐδὲν ἦν ἄρα πλήν ὁ χρυσός· αὕτη ἀρχή ἐστι σκολιοῦ· ἀνατιθοῦσι δὲ αὐτὸ Πυθέρμωνι.* Scr. *Πυθέρμῳ.*

Dixi p. 34. Anacreontem ibi fere semper numerum Glyconeum terminavisse, ubi oratio ipsa ad finem perducta sit: minus hoc curaverunt tragici poetae, qui saepe in media verborum conclusione Pherecrateum interponunt: uno utar exemplo: apud Plutarchum de Pyth. oracul. VII. haec leguntur: *Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ἤσθοντο τοῦ θεοῦ τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονίᾳ καὶ περιουσίᾳ γάλακτος· προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυξεν, ὡς ἀπὸ κρηνάων φέρτατον ὕδωρ, θῆλεον γάλα· τοὶ δὲ ἐπίμπλων ἐσσύμενοι πίθους· ἀσκὸς δ' οὔτε τις ἀμφορεὺς ἐλίννυε δόμοις· πέλλαι δὲ λίθινοι πίθοι πλᾶσθεν ἅπαντες.* In quibus poetae

alicujus tragici, ut videtur, versus latere manifestum est: sic autem ille scripserat:

Προβάτων γὰρ
Ἐκ πάντων κελάρυξεν, ὡς
Κρηνᾶν φέρτατον ὕδωρ,
Θήλεον γάλα· τοὶ δ' ἄρ' ἐμ-
Πίμπλων ἐσσύμενοι πίθους·
Ἀσκὸς δ' οὔτε τις ἀμφορεὺς
Ἔλιπε δόμοισιν.
Πέλλαι γὰρ λίθινοί τε καὶ
Πίθοι πλᾶσθεν ἅπαντες.

Quamquam particula γάρ, quae ab initio legitur, fortasse Plutarchi est: praepositio ἀπὸ ante κρηνάων delenda erat; addita enim est a librario ut genitivum explanaret. Ineptissimum erat quod legebatur: Πέλλαι δὲ λίθ. causa enim indicari debet, cur amphoras quoque adhibuerint: scripsi igitur: Πέλλαι γὰρ λίθινοί τε καὶ πίθοι.

Restitui p. 37. in Sapphus Fr. XX. enneasyllabos Sapphicos cum Glyconeis copulatos: et eosdem numeros junxit etiam Sophocles in Philocteta v. 139:

Καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.

et in antistropha v. 154:

Καὶ χῶρον τίν' ἔχει· τό γάρ μοι
Μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον.

Et Alcaeus quoque iisdem numeris usus esse videtur in Fr. LX:

Ἐκ δὲ ποτηρίων
Πῶ τῆς δεχομένη παρίαδος.

Dixi p. 48. de illo δῶρον Ἀφροδίτης, usus praeter alia etiam Theognidis versu 1331 (quocum conferas ibid. v. 1304. et 1384.) sed is hic non debebat referri: comparari potius potest ejusdem Theognidis v. 1291.:

Πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων ξανθὴ Ἀταλάντη,
Ὤιχετο δ᾽ ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὀρέων,
Φεύγουσ᾽ ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
Δῶρα· τέλος δ᾽ ἔγνω καὶ μάλ᾽ ἀναινομένη.

Quod restitui Anacreonti p. 80.:

Ὦ Λεύνυδε, δέχεσθαι.

id conjecit etiam, ut ex Guilelmo Dindorfio comperi, frater ejus Ludovicus.

De conjectura, quam proposui p. 102.:

Νῆνι ποικιλοβαμβύλῳ

valde dubito: verum vidit Seidlerus.

Non solum Apollonius, cujus versus adscripsi p. 136. sed etiam Philostratus Imagg. VIII. Amorem tesseris ludentem facit: dicit enim: *Οἱ ἐν τῇ Διὸς αὐλῇ ἀθύροντες Ἔρως οἶμαι καὶ Γανυμήδης, εἴ τι χρὴ τὸν μὲν τῇ τιάρᾳ νοεῖν, τὸν δ᾽ ἀπὸ τοῦ τόξου*

καὶ τῶν πτερῶν ἐς ἐπίχυσιν ἄγειν. ἀθύρουσι μὲν οὖν ἀστραγάλοις οὗτοι· γεγράφαται δὲ ὁ μὲν ὑβριστικῶς ἐπιτωθάζων καὶ πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀνασείων. ὁ δὲ δυοῖν ἀστραγάλοιν ἔτι τὸν μὲν καὶ αὐτὸς ἀπολωλεκώς, τὸν δ' ἐφ' ὁμοίᾳ προπέμπων ἐλπίδι et quae sequuntur.

Fragmentum LIX (p. 180) fortasse non est pars ionici tetrametri, sed trimeter ionicus praemissa anacrusi; sicuti supra Fr. XLIV:

Ἀστραγάλαι δ' Ἔρωτός εἰσιν μανίαι τε καὶ κύδοιμοι.

Simillimus est Sophoclis in Philoctata versus 1182:

Μὴ πρὸς ἀραίου Διὸς ἔλθῃς, ἱκετεύω.

Nam hunc versum e genere Ionicorum esse mihi persuasum est: et praecesserunt ionici v. 1176:

ΧΟ. Τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.
ΦΙ. Ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη.

In Hygini Poet. Astron. II. 8: (vid. p. 194.) „Hegesianax autem Thesea dixit esse qui Troezene saxum extollere videtur: quod existimatur Aegeus sub eo saxo Ellopium (al. Elopium, Hellopium, Allopium) ensem posuisse, et Aethrae Thesei matri

praedixisse, ne ante eum Athenas mitteret, quam sua virtute lapide sublato, potuisset gladium patri referre." recte puto me conjecisse: *Aedepsium* ensem: Callimachus apud Stephanum Byzant. *Αἴδηψος· πόλις Εὐβοίης* — *ὁ πολίτης Αἰδήψιος· Καλλίμαχος Ἑκάλη·*

Ἄρκιος ἢ χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ.

quae ad eundem illum ensem referenda sunt. In illo enim carmine Callimachus haec pluribus persecutus erat: conferas Tzetzen ad Lycophronem p. 79: *Ἐγκύου δὲ τῆς Αἴθρας γενομένης ὁ Αἰγεὺς ὑπὸ κοίλην πέτραν ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα, ὥς φησι Πλούταρχος καὶ Καλλίμαχος.* Et deinde Callimachi versus adscripsit:

Ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσιν.

Plutarchus vit. Thesei c. 3: *Συνελθὼν δὲ καὶ γνοὺς ἐκεῖνος ὅτι τῇ Πιτθέως θυγατρὶ συγγέγονε καὶ κύειν αὐτὴν ὑπονοήσας, ἀπέλιπε ξίφος καὶ πέδιλα, κρύψας ὑπὸ πέτραν μεγάλην, ἐντὸς ἔχουσαν κοιλότητα συμμέτρως ἐμπεριλαμβάνουσαν τὰ κείμενα· φράσας δὲ πρὸς μόνην ἐκείνην καὶ διακελευσάμενος, ἂν υἱὸς ἐξ αὐτοῦ γένηται καὶ λαβὼν ἀνδρὸς ἡλικίαν δυνατὸς ᾖ τὴν πέτραν ἀναστῆσαι καὶ*

ὠφελεῖν τὰς καταλειφθέντα et quae seq. Ad Hecalen etiam Fr. 345. ed. Blomfield. referendum puto:

Πίδιλα, τὰ φαῖ πτύον, κάχρυς λευγαλέα.

Non solum Alcman et Alcaeus usi esse videntur tetrametro iambico acatalecto (p. 217.), sed puto eundem numerum etiam Archilocho vindicandum esse: Fr. XLVI. ed. Gaisf.

Ἔα Πάρον καὶ σῦκα κεῖνα καὶ θαλάσσιον βίον.

Quae p. 219. dixi de illo Πάλαι ποτ' ἦσαν, iis adde Diodor. Excerpt. Vatican. XLVII. p. 40. ed. Dindorf. Ὅτι Κᾶρες ὑπὸ Περσῶν καταπονούμενοι ἐπηρώτησαν περὶ συμμαχίας, εἰ προςλάβοιντο Μιλησίους συμμάχους· ὁ δὲ ἀνεῖλεν·

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Adde etiam Arsenium Violet. p. 405. idem p. 445. affert Fr. CXLIII. ibidem p. 110. legitur Fr. XLVIII. et Fr. LXIV. prorsus ita scriptum ut apud Clementem Al. nisi quod μέλπομεν et ἀείδει ibi editum est.

Fr. XCI. p. 224. Debebam potius corrigere:

Διὰ δηῦτε Κυρικευργέος.

nam Ἀττικουργής, alia dicuntur.

Erxionis nomen, quod reperitur in Fr. XCIV. p. 234. videtur restituendum esse Archilocho, cujus versus legitur sic scriptus apud Clement. Alexandr. Str. VI. p. 739.

Καθάπερ ἀμέλει κἀκεῖνο τὸ ἔπος·

ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα,

μεταποιῶν αὐτὸς ὧδέ πως ἐξήνεγκεν·

ἔρξω· ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

Scribo:

Ἑρξίων, ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

Fr. XCVIII. p. 238. fortasse neque tetrametri trochaici neque trimetri jambici claudi particula est, sed integer versus dimeter catalecticus claudus: de quo dixit Plotius p. 2648: „De dimetro catalectico clodo trochaico. Trochaicum dimetrum catalectum clodum fit hoc modo, cum penultima syllaba debens brevis esse longa sit, ut:

Gratiae decorae stant.“

Constitui p. 263. duos continuos tetrametros trochaicos; quibus iterum usus est Anacreon, si hi versus Teio poetae recte tributi sunt, in Epigr. XIX:

Ἀλκίμων σ', ὠριστοκλείδη, πρῶτον οἰκτείρω φίλων,
Ὤλεσας δ' ἥβην ἀμύνων πατρίδος δουλητην.

Ibidem alium versum, qui legitur apud He-

phaestionem p. 54. Anacreonti vindicare studui:

Ἐρξίῃ τις δηὖτ' ἄκλητος ἀνδραθέρμου στρατός

et haec de Dario esse dicta putavi, confisus iis, quae leguntur apud Herodotum L. VI. 98: *Δύναται δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρεῖος Ἐρξείης* (al. cod. *Ἐρξίης*) sed nunc comperi ab Eduardo Wundero corruptum sibi videri illum Herodoti locum: ingeniosam conjecturam ipse, ut spero, mox publici juris faciet.

Scripsi Lipsiae die XII. mensis Augusti MDCCCXXXIV.

ANACREONTIS
C A R M I N U M
RELIQUIAE.

Anacreon qualis fuerit poeta, maxima inter homines doctos dissensio est: neque mirum est, diversissimas hominum sententias ibi reperiri, ubi ne res quidem ipsa, de qua judicium ferendum est, ita explorata est atque cognita, ut eadem omnibus videri debeant, ut non solum opinio, cujus varia ac dubia est species, sed veritas, quae una semper est atque eadem, ab omnibus percipiatur: ad quam investigandam acri et incorrupto judicio, sensu veri pulcrique a praejudicatis opinionibus libero, magna denique rerum plurimarum cognitione opus est: sed plerique quoniam ex ea, quae prima cuique species oblata est, judicare solent, secus statuunt et a vero prorsus deflectunt: hinc repetendum est, quod tantopere hominum doctorum sententiae inter se differunt.

Graviter vero animadvertenda atque castiganda eorum perversitas est, qui ex istis cantiunculis, quas Anacreontis appellare solent, summum poetam qualis quantusque fuerit, aestimari posse arbitrantur. Nihil autem turpius, nihil indignius homine docto neque dici neque fingi potest, quam eorum levitas, qui, quoniam ipsis perexigua linguae cognitio est, ignoratio metrorum numerorumque summa, artis denique poeticae sensus aut nullus aut perversis opinionibus praepeditus, ista carmina tanquam perfecta et omnibus numeris absoluta ingenii monumenta admirati summis celebrant laudibus,

et ipsum poetam; cujus jucundam suaviloquentiam mellis instar profluentem ne primoribus quidem delibaverunt labris, ad coelum usque efferunt: neque profecto sua laude ille spoliandus; at vero deripienda est arescens laurea ab istis hominibus capiti ejus imposita. Alii quoniam judicio et veri pulcrique sensu non prorsus destituti erant, cum intellexissent, istas cantiunculas nimis leves esse nimisque abjectas et deformes, non tamen erubuerunt ipsi poetae hoc crimini vertere. Alii denique, id quod dudum a viris summis animadversum fuit, perspexerunt haec omnia falso Anacreonti tribui: omnes vero id neglexerunt iter ingredi, quod insistendum est ei, qui ex vero de ipso poeta judicare velit.

Nam sicut is, qui de egregio aliquo pictore judicium laturus est, ipsam aliquam picturam, quae sola conservata est, licet senescentem jam atque vetustate ita evanidam, ut vix forma et extrema quaedam quasi lineamenta supersint, considerat, atque quantum fieri potest, conservat et coloribus renovat iisdem, quibus illa antea fuerat, neque ex tabula recenti ad exemplum illius ab homine imperito picta ipsum artificem aestimat; ita qui Anacreontem qualis fuerit poeta cognoscere velit, debet reliquias carminum ejus ab oblivione ac silentio vindicare, quas jam ita obsoletas esse videmus, ut non modo non legantur, sed etiam plane ignorentur. Hae reliquiae, etsi perexiguae et tenues conservatae sunt, si renovatae atque a vetustatis situ purgatae et inter se compositae fuerint, tum demum ex his cognosci poterit, quid fuerit, quod non aequales solum, sed etiam posteri in hoc poeta potissimum sint admirati.

Tota autem Anacreontis poesis sacra quasi est Libero atque Veneri, ut nullum fere carmen compo-

suisse videatur, in quo non Bacchi laudes celebraverit, aut, ut erat elegans formarum spectator, pulcri alicujus pueri puellaeve florem praeconio suo decoraverit: id quod non solum ex carminum exiguis reliquiis cognoscimus, sed etiam locupletium testium auctoritate confirmatur. Ovidius Trist. L. II. v. 363:

Quid nisi cum multo Venerem confundere vino
Praecepit lyrici Teia Musa senis?

Et Cicero quidem in Tuscul. Quaest. L. IV. 33. nihil nisi amatoria carmina eum composuisse aperte dicit: „Quid denique homines doctissimi et summi poetae de se ipsis et carminibus edunt et cantibus? Fortis vir in sua re publica cognitus quae de juvenum amore scribit Alcaeus? Nam Anacreontis quidem tota poesis amatoria est.“ Idem significat Apulejus in Apologia T. II. p. 398. ed. Oudend. „Fecit versus Apulejus: si malos, crimen est, nec tamen id philosophi, sed poetae: si bonos, quid accusas? At enim ludicros et amatorios fecit? Num ergo haec sunt crimina mea et nomine erratis, qui me Magiae detulistis? Fecere tamen et alii talia, et si vos ignoratis apud Graecos Teius quidam et Lacedaemonius et Ceus cum aliis innumeris, etiam mulier Lesbia, lasciva illa quidem tantaque gratia, ut nobis insolentiam linguae suae dulcedine carminum commendet.“ Pausanias autem L. I. c. 25. Anacreontem primum post Sapphonem carmina maxima ex parte amatoria scripsisse dicit: *Τοῦ δὲ τοῦ Ξανθίππου πλησίον ἕστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τήιος, πρῶτος μετὰ Σαπφὼ τὴν Λεσβίαν τὰ πολλά, ὧν ἔγραψεν, ἐρωτικὰ ποιήσας· καί οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν οἷον ᾄδοντος ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἀνθρώπου.* Athenaeus L. XIII. p. 600. D: (*Ἔρωτα*) *ὁ σοφὸς ὑμνῶν ἀεί ποτε Ἀνακρέων πᾶσίν ἐστι διὰ στόματος*: et deinde Critiae versus elegantes atque venustos de Anacreonte adscribit: *λέγει οὖν περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ κράτιστος Κριτίας τάδε·*

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντα πότ᾽ ᾠδὰς
Ἡδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ᾽ ἀνῆγεν
Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα,
Αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἡδύν, ἄλυπον·
Οὔποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται,
Ἔστ᾽ ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσιν
Παῖς διαπομπεύῃ, προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,
Παννυχίδας θ᾽ ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν,
Πλάστιγξ θ᾽ ἡ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ᾽ ἄκραισι καθίζῃ
Κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίου ψακάδεσσιν.

Et magnam quandam lasciviam ac licentiam horum carminum fuisse significat Clearchus, qui ea a Locricis cantilenis non differe dicit apud Athenaeum L. XIV. p. 639. A: *Κλέαρχος δ᾽ ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν τὰ ἐρωτικά φησιν ᾄσματα καὶ τὰ Λοκρικὰ καλούμενα οὐδὲν τῶν Σαπφοῦς καὶ Ἀνακρέοντος διαφέρειν*: quas quidem cantilenas non satis decentes honestasque fuisse documento est ea, quae legitur apud Athenaeum L. XV. p. 697. B: *οὗτος γὰρ τὰς καπυρωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων· οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι, μοιχικαί τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσαι, ὡς ἥδε·*

Ὦ τί πάσχεις; μὴ προδῷς ἄμμ᾽, ἱκετεύω·
Πρὶν καὶ μολὲν κεῖνον, ἀνίστω,
Μὴ κακὸν μέγα ποιήσῃς κἀμὲ τὰν δειλάκραν.
Ἀμέρα καὶ δή. τὸ φῶς διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ὁρῇς;

Sic enim scribendum videtur; *καὶ δὴ* est ita dictum ut apud Aristophanem in Pace v. 930:

Ὡς ταῦτα δῆλά γ᾽ ἐσθ᾽· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.

Διὰ autem ita pronuntiandum est, ut vocales coalescant. Hinc Dio Chrysostomus Or. II. p. 24. regibus praecipit, ne amatoria Sapphus atque Anacreontis carmina canant: *Οὐδέ γε ᾄδειν τὰ Σαπφοῦς ἢ Ἀνακρέοντος ἐρωτικὰ μέλη πρέπον ἂν εἴη τοῖς βασιλεῦσιν.* Conferas etiam ea, quae Sextus Empiricus adv. Mathemat. L. I. 13. p. 282 ed. Fabric. de Anacreontis poesi scribit: *Ἐπιτείχισμα γὰρ ἀνθρωπίνων παθῶν ἡ ποιητικὴ καθέστηκε καὶ*

ὡς γέρων γέροντι γλῶσσαν ἡδίστην ἔχει, οὕτως οἱ μὲν ἐρωτομανεῖς καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες προσεκκαίονται. οἱ δὲ ὀργίλοι Ἱππώνακτα καὶ Ἀρχίλοχον ἀλείπτας ἔχουσι τῆς περὶ αὐτοὺς κακίας.

At vero Clemens Alexandrinus, qui in Stromat. L. I. p. 365. Anacreontem primum omnium versus amatorios composuisse dicit: *Διθύραμβον δὲ ἐπενόησε Λάσος Ἑρμιονεύς, ὕμνον Στησίχορος Ἱμεραῖος, χορείαν Ἀλκμὰν Λακεδαιμόνιος, τὰ ἐρωτικὰ Ἀνακρέων Τήιος:* a vero aberrat: nam jam dudum ante Anacreontem alii lyrici poetae eandem materiam tractaverant. Primus enim auctor talium carminum fuit Alcman, ut ex Archyta Chamaeleon refert apud Athenaeum L. XIII. p. 600. F: *Ἀρχύτας δὲ ὁ ἁρμονικός, ὥς φησι Χαμαιλέων, Ἀλκμᾶνα* (addendum videtur: *λέγει*) *γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβάς. διὸ καὶ λέγειν ἔν τινι τῶν μελῶν·*

Ἔρως με δαὖτε Κυπρίδος ἕκατι
Γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει.

Λέγει δὲ καὶ ὡς τῆς Μεγαλοστράτης οὐ μετρίως (sic enim pro *συμμέτρως* corrigendum esse existimo) *ἐρασθείς, ποιητρίας μὲν οὔσης, δυναμένης δὲ καὶ διὰ τὴν ὁμιλίαν τοὺς ἐραστὰς προσελκύσασθαι. λέγει δὲ οὕτως περὶ αὐτῆς·*

Τοῦθ' ἁδεᾶν Μοισᾶν ἔδειξε
Δῶρον μακαιρᾶν παρθένων
Ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

Sic enim scribendum puto pro eo, quod vulgo legitur: *τοῦθ' ἁδεῖαν μοῦσαν ἔδειξε δῶρον μάκαιρα παρθένων* vel *παρθένῳ*. Et Suidas quoque v. *Ἀλκμὰν* hujus generis carminum inventionem ei tribuit: *Καὶ ὢν ἐρωτικὸς πάνυ, εὑρετὴς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν.* Alcmanem autem ludicras cantiunculas edidisse ostendit etiam Eupolis vel quicunque auctor est illius fabulae, quae Helotes in-

scripta fuit, apud Athenaeum L. XIV. p. 638. D: Ὁ δὲ τοὺς εἰς Χιωνίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωχούς, Γνησίππου τινὸς μνημονεύει παιγνιαγράφου τῆς ἱλαρᾶς Μούσης, λέγων οὕτως — ὁ τοὺς Εἵλωτας δὲ πεποιηκώς φησι·

Τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε
Ἀρχαῖον ἀειδεῖν· ὁ δὲ Γνήσιππός ἐστ' ἀκούειν.

Nam de his potissimum carminibus cogitandum esse, apparet ex eo, quod isti poetae cum Gnesippo comparantur. Et Alcmanis exemplum reliqui poetae lyrici secuti sunt: Stesichorum non abhorruisse ab hoc genere poesis cognoscimus ex Athenaeo L. XIII. p. 601. A: Καὶ Στησίχορος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικὸς γενόμενος συνέστησε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ᾀσμάτων. ἃ δὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο παιδιὰ καὶ παιδικά. Intelligit autem Athenaeus non illa carmina Stesichori, quae in argumento amatorio dignitatem quandam et severitatem servabant, ut Calyce et Rhadina, sed alias cantiunculas ludicras illas quidem et lascivas.

Sappho autem omnium confessione in hoc carminum genere facile princeps, mulier divino paene ingenio, amore ac desiderio summo flagrans, ut opinantur, hanc amatoriam poesin summo studio illustravit et tanta arte perfecit, ut eam in altissimum fastigium eveheret. Mature admiratio rei atque aemulatio accendit, ut solet, multos ad imitationem. Ita Alcaeus, Sapphus non aetate solum, sed etiam ingenio aequalis, etsi severiorem quandam et sublimius spirantem coluit musam, non tamen dulcedinem amatoriae poesis sprevit. Neque postea consenuit hoc studium, sed videmus fere omnes clari ingenii viros, qui lyricam artem illuminaverunt, ad illorum vestigia persequenda se adplicavisse. Ita et Ibycus, homo animo fervidissimo totusque in amores profusus, hoc potis-

simum carminum genus excoluit et insignem laudem sibi peperit: et Simonides etsi aliud quid, in quo emineret, summo studio petivit, inter hos ipsos poetas, in quorum comparationem contendit, locum sibi aperuit: uterque autem Anacreontis et aequalis et ut videtur aemulus fuit. Nihilo secius ille summorum poetarum in eodem studio enitentium gloria deterritus est, quominus materiam ab illis jam occupatam tractaret, sed acri aemulatione ad consequendos priores accensus est: et quae summa erat in eo ingenii ubertas, nova quaedam incrementa conquisivit, quae substitueret iis, quae ab aliis erant jam consumta, tantaque felicitate usus est, ut priores non modo aequiparavisse, sed etiam vicisse videatur.

Tantum autem abest, ut similitudo ista argumenti iis, qui legant molesta sit aut ingrata, ut omnium animos incredibiliter oblectet atque deleniat: ita enim poeta sapientissimus instituit, ut in summa carminum similitudine atque aequabilitate tamen varietatem quandam et vicissitudinem conservaverit. Scripsit enim etiam carmina in honorem deorum, ut significat Menander de encom. I. 2. in Ald. Rhetor. p. 595: *Κλητικοὶ μὲν οὖν (ὕμνοι), ὁπόσοι εἰσὶν οἱ πολλοὶ τῶν τε παρὰ Σαπφοῖ ἢ Ἀνακρέοντι ἢ τοῖς ἄλλοις μελικοῖς κλῆσιν ἔχοντες πολλῶν θεῶν.* Et carmen I. in honorem Dianae compositum est, carmine autem II. Bacchum implorat, ut sibi propitius opem ferat. Neque vero adversatur huic sententiae id, quod ipsum Anacreontem aliquando dixisse refert Scholiasta Pindari Isthm. II. v. 1: *Ὅτι δὲ περὶ παιδικοῦ ἔρωτος ἦν τοῖς λυρικοῖς ἡ τῶν ποιημάτων σπουδή, δημώδης ὁ λόγος· ταῦτα δὲ τείνει καὶ εἰς τοὺς περὶ Ἀλκαῖον καὶ Ἴβυκον καὶ Ἀνακρέοντα καὶ εἴ τινες τῶν πρὸ αὐτοῦ δοκοῦσι περὶ τὰ παιδικὰ ἠσχολῆσθαι· οὗτοι γὰρ παλαιότεροι Πινδάρου. Ἀνακρέοντα γοῦν ἐρωτηθέντα*

φασὶ, διὰ τί οὐκ εἰς θεοὺς ὕμνους γράφει, ἀλλ' εἰς παῖδας, εἰπεῖν, ὅτι οὗτοι ἡμῶν θεοί εἰσι. Nam haec quorsum intelligenda sint, neminem latebit: Anacreontis enim hymni, etsi magis serii sunt quam reliqua carmina, servant tamen leporem illum et miram quandam levitatem, quae per totam Anacreontis poesin sparsa est ac diffusa. Ceterum alii dictum illud Simonidi tribuerunt, ut Tzetzes in Chiliad. VIII. 228:

Οὐθ' ὕμνους ἔγραφε θεοῖς αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης,
Ἐκκλίνων τὸ ἀνάργυρον, ἔγραφε δ' αἴνους παιδῶν,
Ἀφ' ὧν ἐλάμβανε πολὺ καὶ διαρκὲς χρυσίον.
Ἐρωτηθεὶς δὲ πρός τινων, τί πρὸς θεοὺς οὐ γράφεις;
Πρὸς παῖδας αἴνους γράφεις δέ, ὁ Σιμωνίδης εἶπεν·
Ὅτι οἱ παῖδές μοι θεοί, ὡς ἐξ αὐτῶν λαμβάνων.

Neque vero venustas puerorum solum atque virginum formas carminibus celebravit, sed etiam Polycratem tyrannum praeconio suo non semel exornavit, ut apparet ex Strabonis verbis L. XIV. p. 638: Τούτῳ (Πολυκράτει) συνεβίωσεν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός· καὶ δὴ καὶ πᾶσα ἡ ποίησις πλήρης ἐστὶ τῆς περὶ αὐτοῦ μνήμης. Similiter, cum Athenis versaretur, Critiam summis laudibus extulit, ut significat Plato in Charmide p. 157. D: Ἥ τε γὰρ πατρῴα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμιασμένη, παραδίδοται ἡμῖν ὡς διαφέρουσα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένῃ εὐδαιμονίᾳ.

Neque aspernatus est Anacreon irrisionem et satyricum carminum genus: nec mirum: Ionica enim lyrica multo levior est, quam reliquae: neque tamen concitata Aeolum poesis, aut severa Doriensium prorsus abhorruit ab hoc genere irridendi et exagitandi. Alcaeus quidem graviter carminibus vibrantibus adversarios suos insectatus est: ut docet Strabo L. XIII. p. 617: Ἀλκαῖος μὲν οὖν ὁμοίως ἐλοιδορεῖτο καὶ τούτῳ (Πιττακῷ)

καὶ τοῖς ἄλλοις, Μυρσίλῳ καὶ Μεγαλαγόρῳ καὶ τοῖς Κλεανακτίδαις καὶ ἄλλοις τισὶν, οὐδ᾽ αὐτὸς καθαρεύων τῶν τοιούτων νεωτερισμῶν. Item Quintilianus L. X. I. 63: „Alcaeus in parte operis aureo plectro merito donatur, quia tyrannos insectatus multum etiam moribus confert.“ Quid quod ne Sappho quidem, mulier ingenio tenerrimo, Gratiis semper Venerique libare solita, abstinuit, quominus aemulas inimicasque exagitaret atque lacesseret? Maximus Tyrius XXIV: *Ὁ τῆς Λεσβίας ἔρως, εἴτοι χρὴ πρεσβύτερα τοῖς νέοις εἰκάσαι, τί ἂν εἴη ἄλλο ἢ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική; Δοκοῦσι γάρ μοι τὴν κατὰ ταὐτὸ ἑκάτερος φιλίαν ἡ μὲν γυναικῶν, ὁ δὲ ἀῤῥένων ἐπιτηδεῦσαι· καὶ γὰρ πολλῶν ἐρᾶν ἔλεγον καὶ ὑπὸ πάντων ἁλίσκεσθαι τῶν καλῶν. Ὅ τι γὰρ ἐκείνῳ Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὅ τιπερ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργὼ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους.* Conferas etiam ea, quae Demetrius de elocutione c. 167. dicit de Sappho: *Ἄλλως δὲ σκώπτει τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις εὐτελέστατα καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς. ὥστε αὐτῆς μᾶλλόν ἐστι τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι ἢ ᾄδειν, οὐδ᾽ ἂν ἁρμόσαι πρὸς τὸν χορὸν ἢ πρὸς τὴν λύραν, εἰ μή τις εἴη χορὸς διαλεκτικός.* Ita Anacreon quoque non pepercit inimicis, sed graviter eos vexavit. Julianus quidem repugnare videtur huic sententiae, qui in Misopog. p. 337. A. ed. Spanhem. haec scribit: *Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα· τρυφᾶν γὰρ ἔλαχεν ἐκ Μοιρῶν· Ἀλκαίῳ δ᾽ οὐκέτι, οὐδ᾽ Ἀρχιλόχῳ τῷ Παρίῳ τὴν μοῦσαν ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς εὐφροσύνας καὶ ἡδονὰς τρέψαι· μοχθεῖν γὰρ ἄλλοτε ἄλλως ἀναγκαζόμενοι τῇ μουσικῇ πρὸς τοῦτο ἐχρῶντο, κουφότερα*

ποιοῦντες αὐτοῖς ὅσα ὁ δαίμων ἐδίδου, τῇ εἰς τοὺς ἀδικοῦντας λοιδορίᾳ. At Julianus de universa poesi Anacreontis loquitur, quae sane fuit amatoria; sed ipsae carminum reliquiae docent eum non alienum fuisse ab hoc genere satyrico. Ita Artemonem aemulum, quem ab Eurypyle, quam ipse summo studio expetiverat, sibi praeferri vidit, carmine maledicentissimo (XIX.) graviter vexavit. In Fr. LXVII. Alexim quendam calvum notat: in Fr. LXXXIV. alium quendam, uxori suae ancillantem, tangit. Ne Smerdiae quidem, puero venustissimo et sibi conjunctissimo, pepercit, cum illi Polycratis jussu caesaries detonsa esset: quamquam cum illum probris flagitiosis lacessivit, obscure notavit Polycratem; hunc enim virum potentissimum ne laederet, si in ipsum culpam aperte transferret, verendum erat. Conferas quae dicta sunt ad Fr. XLVI. Et iambi, quos Archilochi aliorumque exemplum secutus scripsit, quod genus carminum proprium fuit cavillationi et objurgationi, non fuerunt expertes istius irrisionis, ut vel Fr. LXXXIV. et alia quaedam indicant.

Neque vero huc referendum est, quod dicit Acro ad Horat. Carm. L. IV. 9. 9: „Anacreon autem Satyram scripsit, amicus Lysandri. Alii dicunt, quod scripsit Circen et Penelopen in uno laborantes: unde in primo libro in ode *Velox amoenum*,

Dices laborantes in uno
Penelopen vitreamque Circen."

Homo enim ille, qui Acronis nomine nuncupatur, aut in Lysandri nomine erravit, aut ad Anacreontem transtulit ea, quae de alio quo poeta tradita esse legerat. Et Lysandrum quidem poetis familiariter usum esse docet Plutarchus in vita Lysandri c. 18: *Τῶν δὲ ποιητῶν Χοιρίλον μὲν ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἶχεν, ὡς κοσμή-*

σοντα τὰς πράξεις διὰ ποιητικῆς· Ἀντιλόχῳ δὲ ποιήσαντι μετρίους τινὰς εἰς αὐτὸν στίχους, ἡσθεὶς ἔδωκε πλήσας ἀργυρίου τὸν πῖλον. Ἀντιμάχου δὲ τοῦ Κολοφωνίου καὶ Νικηράτου τινὸς Ἡρακλεώτου ποιήμασι Λυσάνδρεια διαγωνισαμένων ἐπ᾽ αὐτῷ τὸν Νικήρατον ἐστεφάνωσεν. ὁ δ᾽ Ἀντίμαχος ἠφάνισε ἀχθεσθεὶς τὸ ποίημα.

Porro Anacreon popularium suorum, ut videtur, animos ad bellum acri studio suscipiendum hortatur atque concitat in Fr. XCI:

Διὰ δηὖτε Καριευργέος
Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

Denique etiam carmina convivalia composuit, ut Aristophanis testimonio confirmat Athenaeus L. XV. p. 693. F: *Ἐμέμνηντο δὲ οἱ πολλοὶ καὶ τῶν Ἀττικῶν ἐκείνων σκολίων· ἅπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστί σοι ἀπομνημονεῦσαι, διά τε τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀφέλειαν τῶν ποιησάντων καὶ τῶν ἐπαινουμένων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ τῆς ποιητικῆς, Ἀλκαίου τε καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς Ἀριστοφάνης παρίστησιν ἐν Δαιταλεῦσι λέγων οὕτως·*

Ἆισον δή μοι σκόλιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος.

Nam etsi inter epulas a convivis etiam alia carmina vel carminum partes cani solebant, Aristophanem tamen existimo cogitavisse de iis, quae proprie scolia appellabantur. Idem carminum genus popularis Anacreontis, Pythermus tractaverat, ut docet Athenaeus L. XIV. p. 625. C: *Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήιον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας τούτῳ ποιῆσαι σκολιὰ μέλη· καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικὸν Ἰαστὶ κληθῆναι τὴν ἁρμονίαν· οὗτός ἐστιν Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὕτως·*

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τἄλλα.

λέγει δ᾽ οὕτως ὁ Πύθερμος·

Οὐδὲν ἦν ἄρα τἄλλα πλὴν ὁ χρυσός.

Οὔκουν καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον πιθανόν ἐστι τὸν

Πύθερμον ἐκεῖθεν ὄντα ποιήσασθαι τὴν ἀγωγὴν τῶν μελῶν ἁρμόττουσαν τοῖς ἤθεσι τῶν Ἰώνων. Vere enim Casaubonus ibi σκολιὰ μέλη scripsit pro eo, quod legebatur: σκαιά: ille ipse versus:

Οὐδὲν ἦν ἄρα τἄλλα πλὴν ὁ χρυσὸς

ex carmine aliquo convivali depromtus est: hendecasyllabus autem huic generi carminum maxime et accomodatus et usitatus est, ut est in illo:

Παλλὰς Τριτογένει᾽, ἄνασσ᾽ Ἀθηνᾶ,
Ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας.

et in aliis multis. In reliquiis autem carminum Anacreontis nihil reperi, quod probabili aut certa conjectura ad hoc poesis genus referri possit.

Sed in hac ipsa argumenti varietate aliqua tamen scintilla illius flammae, qua poetae animus incensus fuit, omnibus carminibus inest, et uti apud Britannos per funes navium regiarum filum rubrum serpit, ita per omnes omnium carminum partes manat atque pellucet. Neque vero mirum est, Anacreontis animum ad hoc potissimum poesis genus propensum fuisse. Natus enim fuit Tei, urbe non ignobili in media Jonia: haec autem terra coeli sereni natura mitissima, magnaque frugum ubertate insignis, omnibus opibus abundans, large suppeditabat omnia, quae ad lautum victum et elegantem cultum et omnes voluptates pertinebant: quo factum est, ut Jones magna ingenii remissione atque lenitate essent, sed etiam propter nimiam voluptatum copiam libidinibus nimio exardescerent: consentaneum igitur est Anacreontem a popularium mollitie atque lascivia non prorsus abhorruisse.

Sed multo plus, quam Teus, urbs patria, quae illo tempore gravissima mala Persarum dominatione crescente perpessa erat, Samus insula, ubi tutum perfugium repererat, ad poetae animum conformandum

contulit: eademque, si satis recta ratione auguror, amorem poeticae si non excitavit, at certe excitatum aluit, animumque ejus ad id carminum genus deflexit, in quo tantopere excelluit: nec mirum: Sami enim illo tempore Polycrates rerum erat potitus, vir si quis alius natus ad dominationem in libera civitate obtinendam. Summa enim prudentia et calliditate ex privato ad summum imperium evectus est, et cum primo adversariorum domesticorum potentiam fregisset, mox imperio stabilito novaque civitatis forma constituta, vicinos bello lacessivit, et tanta felicitate omnes adversarios terra marique prostravit, ut brevi tempore maritimo imperio potiretur: omne enim ejus inceptum omnemque voluntatem prospera semper successio consecuta est. Sed non solum Samiorum respublicas magnopere auxit, verum etiam cives ipsos locupletavit, urbem delubris et imaginibus tabulisque decoravit, et quidquid ubique nobile atque praecipuum in suo genere erat, id Samum transferendum curavit. Erant autem omnia omnino in Polycrate, quae eum populo Jonico gratum acceptumque redderent, ita ut gratia plurimum apud cives valeret. Ipse fuit ditissimus, et summa amoenitate omnique voluptatum copia perfruebatur: nam et delicato victu et eleganti cultu utebatur, praecipue autem in puerorum venustorum amorem effusus erat, ut testatur Athenaeus L. XII. p. 540. E: *Ἐκ πάντων οὖν τούτων ἄξιον θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμόθεν ἀναγέγραπται γυναῖκας ἢ παῖδας μεταπεμψάμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀῤῥένων ὁμιλίας ἐπτοημένος, ὡς καὶ ἀντερῶν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ.* Apud Polycratem enim Smerdies, Cleobulus, Bathyllus, quem quidem tantopere dilexit, ut simulacrum ejus artificiosissime fabricatum in templo Junonis collocaret (Apulejus Florid. II. 15. T. II. p. 50. ed. Oudendorp.), aliique adolescentes

eximia pulcritudine conspicui versati sunt. Ingenium autem Polycratis bonis artibus atque studiis fuit expolitum, hinc factum est ut artifices nobiles aliosque magna mercede Samum arcesseret. Praecipuo autem amore poesim amplexus est, id quod vel inde colligas, quod in annulo illo a Theodoro Samio egregia arte facto lyra insculpta erat, ut testatur Clemens Alexandrinus Strom. L. III. p. 289: *Αἱ δὲ σφραγῖδες ἔστων ἡμῖν πελειὰς ἢ ἰχθὺς ἢ ναῦς οὐριοδρομοῦσα ἢ λύρα μουσική, ᾗ κέχρηται Πολυκράτης.* Et versatus est apud Polycratem aliquamdiu Ibycus Rheginus (ut docet Suidae quamvis corruptus locus v. *Ἴβυκος*) eodem carminum genere insignis, quo Anacreon. Is igitur Polycrates Anacreontem arcessivit, quem tantopere amavit, ut nemo ei fuerit gratior acceptiorve: tanta enim tyranni familiaritate poeta usus est, ut nunquam ab ejus latere discesserit: quod Herodotus quoque L. III. c. 121. significat: *Οἱ δὲ ἐλλάσσονες λέγουσι πέμψαι Ὀροίτεα ἐς Σάμον κήρυκα, ὅτευ δὴ χρήματος δεησόμενον. οὐ γὰρ ὦν δὴ τοῦτό γε λέγεται· καὶ τὸν Πολυκράτεα τυχεῖν κατακείμενον ἐν ἀνδρεῶνι, παρεῖναι δέ οἱ καὶ Ἀνακρέοντα τὸν Τήιον.* Conferas etiam Pausaniam L. I. c. 2: *Συνῆσαν δὲ ἄρα καὶ τότε τοῖς βασιλεῦσι ποιηταί. καὶ πρότερον ἔτι καὶ Πολυκράτει Σάμου τυραννοῦντι Ἀνακρέων παρῆν.* Strabonem L. XIV. p. 638: *Τούτῳ (Πολυκράτει) συνεβίωσεν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός· καὶ δὴ καὶ πᾶσα ἡ ποίησις πλήρης ἐστὶ τῆς περὶ αὐτοῦ μνήμης.* Aelianum L. XII. c. 25: *Καὶ Ἱέρων δὲ ὁ Δεινομένους Σιμωνίδου τοῦ Κείου ἀπήλαυσε καὶ Πολυκράτης Ἀνακρέοντος.* Quare quis tandem miretur poetam, cum amoenissima et delicatissima vita apud Polycratem perfrueretur, voluptate nimia diffluxisse? Quis miretur illum largiore vino incaluisse et venustarum virginum amore incensum esse? Quis putet mirandum esse, si Anacreon tanto amore puerorum

flagraverit, cum Polycratem, cujus consortione atque familiaritate utebatur, pulcras puberum formas summo studio appetere videret?

Sed de Anacreontis moribus qui judicare velit, sedulo cavere debet ne in eundem errorem incidat, quem plerique. Homines enim antiqui iniqua plerumque judicia posterorum experti sunt: nam cum ab aliis in coelum usque morum simplicitas atque abstinentia efferatur, alii illos, quasi omni vitiorum sentina mersi sint, condemnant. Sed qui ex nostris moribus de veteribus illis judicaturus est, is secus statuat necesse est. Meminisse vero debemus, quantum nos studiis, moribus et omni vitae ratione ab illis diversi simus; quam multa, quae nobis turpia sint, apud illos in maximo honore habita fuerint. Nihil autem fallacius neque dici neque fingi potest, quam si quis ex scriptis de poetae ipsius moribus conjecturam audeat facere. Saepe enim eorum vita castissima et integerrima fuit, quorum carmina sunt lasciva atque spurca.

Ita si vel exiguas illas carminum reliquias, quibus invidia temporis pepercit, perlegimus, videmur nobis videre Anacreontem ex nimio vino vacillantem, corona caput redimitum, oblitum unguentis, fores effringentem, amoris furore flagrantem, pueros modo sectantem, modo puellas. Et jam veteres, qui Anacreontem ex iis judicaverunt, quae de se ipse cantibus ediderat, hominem esse libidinosum et volutabundum in voluptatibus insatiabilibus existimaverunt. Sed si, quis accuratius omnia momenta perpenderit, reperiet poetam sobrie casteque vixisse. Eum a vino abstinuisse, quamquam in carminibus ebrium se esse simulet, Athenaeus testatur L. X. p. 429. B: Ἄποτος δὲ ὁ Ἀνακρέων ὁ πᾶσαν αὑτοῦ τὴν ποίησιν ἐξαρτήσας

μέθης· τῇ γὰρ μαλακίᾳ καὶ τρυφῇ ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν διαβέβληται, οὐκ εἰδότων τῶν πολλῶν ὅτι νήφων ἐν τῷ γράφειν καὶ ἀγαθὸς ὢν προσποιεῖται μεθύειν οὐκ οὔσης ἀνάγκης. Ἄποτος enim ibi legendem est pro inepto illo ἄτοπος, ut vulgo scribitur. Castum autem et honestum fuisse hominem, qui Socratis more pulcras quasque formas dilexerit, docet Maximus Tyrius VIII. p. 96. ed. Davis. minor. (XXIV. p. 297. ed. maj.): Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης, καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ κἂν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὅρα·

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

καὶ αὖθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια φησί· ἤδη δέ που καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο·

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἐμῶν εἵνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν·
Χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

Et de his criminibus, in quae vulgus Anacreontem temere vocaverat, quaesivit jam Didymus, ut cognoscimus ex Senecae Epistol. LXXXVIII. 32: „Quatuor millia librorum Didymus grammaticus scripsit, miser si tam multa supervacua legisset: in his libris de patria Homeri quaeritur, in his de Aeneae matre vera, in his libidinosior Anacreon an ebriosior vixerit, in his an Sappho publica fuerit, et alia, quae erant dediscenda, si scires.“

Anacreon autem nulla alia re tantopere excelluit, quam admirabili lenitate atque dulcedine carminum: neque enim alium quem reperias scriptorem, apud quem tanta sit orationis leniter placideque profluentis comitas atque suavitas. Tanta autem inest pulcritudo, ut nulla pars sit nisi venusta, nisi ornata atque limata. Vere Dionysius Halicarnassensis de compositione ver-

borum c. 22. p. 342. ed. Schaef. Anacreontem inter eos refert, qui ornata oratione usi sint: dicit enim, ubi de γλαφυρᾶς καὶ ἀνθηρᾶς συνθέσεως χαρακτῆρι disserit: Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τουτονὶ τὸν χαρακτῆρα ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον. μελοποιῶν δέ, Σαπφὼ καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην. Anacreontis enim oratio expolita et ornata est atque conspersa quasi sententiarum verborumque floribus: ea enim eligere solet, quae et pulcritudine et varietate maxime teneant atque delectent eos, qui audiant, quae impleant animos voluptate atque externa specie commoveant. Sed florum illa varietas non est fusa aequabiliter per omnem orationem, verum ea ita est distincta, ut sint non solum ornamenta quaedam insignia atque quasi lumina, sed etiam umbra aliqua et recessus, quo magis ea, quae sunt illustrata, eminere possint. Nam ut tabula, quae nimis claris coloribus sine intermissione picta est, contemplantes fastidio obruit, ita oratio, quae nimis frequenter sententiarum luminibus illustrata est, efficit ut qui audiant, satietate capiantur. At vero in singulari suavitate atque lepore adest solida quaedam gravitas: habet enim venustas illa atque dignitas colorem sanguine diffusum, non fuco illitum: oratio illa ornamentis distincta, levis et expolita est, neque tamen viribus aut nervis caret, sed succi plena est. Cum autem Anacreon summa esset ingenii ubertate, carmina tanta facilitate condidit, ut summam simplicitatem in summa arte omnes admirati sint, totaque forma ita est comparata, ut casu, non arte perfecta esse videatur. Neque vero oratio abjecta est aut exilis aut inculta; neque ulla pars sine aliqua necessitate collocata est. Quamquam enim nonnumquam a proposito digreditur, et vagus luxuriansque excurrit latius, quod Hermogenes in Rhetoribus

Ald. p. 116. attigit: *Ἰδίως δ' ἂν λέγοιντο ἀφελεῖς αἱ τῶν ἀπλάστων ἠθῶν καὶ ὑπό τι νηπίων, ἵνα μὴ ἀβελτέρων λέγῃ τις· οἷον τὸ περὶ πραγμάτων διεξιέναι τινῶν καὶ λέγειν αὐτὰ μηδεμιᾶς ἀνάγκης οὔσης, μηδὲ ἐπερωτῶντός τινος, ὡς τὰ πολλὰ ἔχει τῶν Ἀνακρέοντος· καὶ πάλιν τὰ τοῦ Θεοκρίτου ἐν τοῖς Βουκολικοῖς καὶ ἄλλων οὐκ ὀλίγων.* et p. 117: *Λέγω δὲ ταύτας αἳ καὶ παίδων γένοιντο ἂν νηπίων, ὡς ἔλεγον, καὶ ἀνδρῶν ἐγγὺς ἡκόντων φρενῶν γε εἵνεκα τοῦ νηπίου καὶ γυναικῶν ὡσαύτως καὶ γεωργῶν ἀγροίκων· καὶ ὅλως ἀληθὲς εἰπεῖν, ἀφελῶν τε καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων· οἷον ὡς καλός μοι ὁ πάππος, ὦ μῆτερ — καὶ τὰ πολλὰ τῶν βουκολικῶν, ἵνα μὴ τὰ πάντα λέγω, τοιαῦτά ἐστι· — καὶ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ὡσαύτως παρά τε αὖ τῷ Μενάνδρῳ μυρία ἂν εὕροις τοιαῦτα καὶ γυναῖκας λεγούσας καὶ νεανίσκους ἐρῶντας καὶ μαγείρους καὶ θρυπτομένας παρθένους καί τινας ἄλλους· ὅλως δὲ διὰ τὸ ὑποπίπτειν τῷ ἠθικῷ λόγῳ πάντα τὰ τῶν τοιούτων προσώπων ἢ ἠθῶν, οἷον λίχνων γεωργῶν, τῶν ὁμοίων:* quamquam igitur ea quoque saepius dicit, quae ab instituto aliena sunt, tamen id huic poesis generi accomodatum est, quoniam ad naturam mulierum et adolescentium amantium conformatum est; et si non justa semper causa, certe delectatio fuisse videtur in illa declinatione a proposito: quamquam hac de re, quia pauca integra carmina conservata sunt, nobis non licet judicare.

Accurate autem solet explanare et quasi sub oculos subjicere res, quae geruntur, quod ad illustrandum et amplificandum id, quod propositum est, confert plurimum. Neque vero eodem ubique genere orationis utitur, sed eligit id, quod congruum et accomodatum est ad id, de quo agit: vidit enim, quod quoque loco maxime deceat, id quod semper videndum est: mollius enim et delicatius dicendi genus requirunt res amatoriae et convivales, severius et gravius

objurgatio: sublimius deorum hominumve laudes, humilius res si quae simplices aguntur. Conferas Scholiastam Hermogenis p. 405: *Ἢ ἐξισοῦμεν τοῖς εὐτελέσι πράγμασι τοὺς λόγους καὶ ποιοῦμεν ἀφέλειαν, ὡς πολλὰ τῶν Ἀνακρέοντος.*

Fugit autem plerumque verba abjecta, obscura, prisca, obsoleta et utitur vocabulis non nimis a quotidiana consuetudine alienis, sed lectis atque illustribus, quae et venustatem quandam jucundam splendoremque orationi concilient, quaeque demulceant animos eorum, qui audiant: eas autem voces ponderans aurium judicio potissimum eligit, in quibus plenum quiddam et canorum inesse videatur, ut leniter et aequabiliter profluat oratio: quidquid enim asperum est, fugit atque respuit. Ipsa verba ita collocat, nihil ut sit hiulcum, nihil inconditum, nihil aspere concurrens, sed omnia apte coagmentata atque laevia. Et ut erat ex Jonia oriundus, ita Jonica dialecto utitur, quae formas verborum maxime laeves, molles atque suaves suppeditat, at eandem, ubi congruum est, severiore Doriensium dialecto temperat: sed de hac re plura dicentur infra.

Prudentissime autem orationem et versuum formis alligat et modis vincit: ita enim instituit versus, ut verborum vocumque numero et modulatione sint laevissimi, nihil ut sit rude, nihil inconditum: neque vero illi adeo molles atque delicati sunt, ut fastidium et satietas aures capiat. Solet fere eundem numerum continuare, neque tamen semper perpetuitate numerorum utitur perenni ac profluente, sed eam et aequalium et variorum membrorum articulorumque intervallis distinguit: strophis non proceris illis, quae abhorrent ab hoc genere poesis, sed minutioribus utitur: numerum autem si quando alio genere mutat, prudenter temperat

ita, ut propositam sententiam versuum genus sequatur. Numeros autem non solum ad aurium voluptatem, sed etiam ad animorum commotionem conformat et fingit: vidit enim, quanta vis insit numeris ad animos et excitandos et leniendos. Ubi eos, qui audiunt, ad hilaritatem et voluptatem deducere vult, ibi numerorum generibus lenibus, placidis, effusis ac remissis utitur: hinc glyconicis versibus similibusque semper ibi poeta usus est, ubi Bacchi atque Veneris laudes celebrat, ubi voluptatis impetu exsultat. Sed ubi moerorem atque tristitiam significare vult, flebilem et interruptum numerum eligit, qualis est in illo (Fr. LV.):

Οὐδ᾽ αὖ μ᾽ ἐάσεις μεθύοντ᾽ οἴκαδ᾽ ἀπελθεῖν;

Contra ubi ad bellum suscipiendum cohortatur, numeri sunt concitati, mobiles, profluentes, quibus impetus et vis significetur, ut sunt illi Fr. XCI:

Διὰ δηὖτε Καριευργέος
Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

At ubi iracundia et contemtu praeceps ruit, sumit genus numerorum acutum et velox, sed in ipsa illa incitatione gravatum; quod objurgationi accomodatissimum est. Ita in illo carmine (XIX.) in quo in Artemonem omnia probra atque convicia congerit, utitur metro choriambico concitato illo quidem et vehemente, sed temperat id sagacissime frequente iamborum usu. Idem metrum elegit Alcaeus cum Pittacum insectaretur, ut est in Fr. V. ed. Matth.:

Τὸν κακοπάτριδα
Πίττακον πόλεως τᾶς ζαχόλω καὶ βαρυδαίμονος
Ἐστάσαντο τύραννον μέγ᾽ ἐπαινεῦντες ἀολλέες.

Ita enim scribendum videtur pro ἀχόλω vel ἀσχόλω· ζάχολον autem civitatem Mitylenaeorum vocat, quia inde ipse Alcaeus cum nobilibus in exilium fuerat

pulsus. Eodem metro Sappho usa est ad Andromedam exagitandam Fr. XXIII:

— Τίς δέ σ' ἀγροιῶτις ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα
Στολὰν — — — — θέλγει νόον — —
Οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἕλκην ἐπὶ τῶν σφυρῶν;

Porro Anacreon cum Alexim quendam perstringit Fr. LXVII:

Μνᾶται δηὖτε φαλακρὸς Ἄλεξις

sumsit numerum dactylicum, qui propter gravitatem minime alienus est ab hoc genere poesis: eundem propemodum numerum Sappho quoque irrisioni adaptaverat Fr. XXXVIII. ed. Neue.

Θυρώρῳ πόδες ἑπτορόγυιοι,
Τὰ δὲ σάμβαλα πεμπαβόηα,
Πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

Etiam Alcaeus dactylicis versibus in ipsa gravitate concitatis usus est (Fr. XV.), cum nescio quem virum popularem ita maledictis insectaretur:

Ὠνὴρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος
Ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν, ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς.

Alium quem cum vexat Anacreon Fr. LXXXIV:

Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

adhibuit numerum iambicum, qui objurgationi et irrisioni proprius est. Minus tamen diligenter nonnumquam numeros carminum elaboravisse videtur, si vere statuit Horatius Epod. XIV. v. 9:

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
Anacreonta Teium,
Qui persaepe cava testudine flevit amorem
Non elaboratum ad pedem.

Modos autem eos carminibus adaptare solet, qui sententiae institutae sint aptissimi; aliud enim genus modorum requiritur, ubi animi voluptatis et laetitiae motu impellendi sunt: aliud genus sibi sumit objur-

gatio et iracundia, aliud moeror et miseratio. Sed de his quaedam infra dicentur.

Perfecta igitur, quantum quidem nos ex paucis reliquiis conjectura assequi possumus, et omnibus numeris absoluta fuerunt Anacreontis carmina: tantum enim est flumen lectissimorum optimorumque verborum, tam simplices sunt sententiae, tam sine pigmento et fuco aliunde arcessito ornatae, tam integrae, ut quidquid addideris aut detraxeris aut immutaveris, deterius et vitiosius sit futurum, et pulcra illa species exstinguatur. Sed haec tanta ars summi poetae plerosque latuit. Atque ab hac ipsa carminum forma repetendum videtur, quod tanto studio plurimi se ad Anacreontis exemplum composuerint: istius enim simplicis pulcritudinis lenociniis et nativae artis illecebris capti, facili opera existimaverunt se assecuturos esse communionem laudis illius: sed ars illa, quae facillima videbatur, reapse difficillima erat ad imitandum: hinc factum est, ut perpauci Anacreontem aliquatenus (longo enim intervallo distincti sunt) consecuti fuerint, plurimi infelicissime fine proposito exciderint. Nihilominus et antiquioribus temporibus summo studio multi accensi sunt ad hanc laudem expetendam, quam non modo non superare, sed ne aequare quidem poterant: et postea quoque per longum tempus materiam illam ab Anacreonte occupatam multorum sedulitate retractatam esse videmus: hinc repetenda est origo istarum cantiuncularum, quas Anacreonti vulgus tribuere solet; quarum aliae sunt satis vetustae, neque prorsus venustate aut arte carentes: aliae satis novitiae, ineptiarum et inficetiarum plenissimae. Sed haec pluribus persequi neque consilii mei neque loci hujus est.

Anacreontis [illegible] carmina illis temporibus, quibus

conticuerant poesis et omnes omnino litterae artesque liberales, atque ex ore populi in musea et bibliothecas recesserant, quibus amore antiquorum praecipue poetarum apud paucos quosdam conservato, summum studium illa antiquitatis monumenta et interpretandi et emendandi maxime viguit, non fuerunt expertia virorum in hoc litterarum genere principum curae atque sollertiae. Et qui primus hanc criticam artem in disciplinae tanquam formam aliquam redegit exemplumque proposuit, quod post multi secuti sunt, Homeri carminibus in meliorem formam restitutis, *Zenodotus Ephesius*, is etiam Anacreontis carmina situ vetustatis obducta purgare et renovare instituit. Sed ut erant initia artis criticae dubia et incerta, nec satis firmata, ita Zenodotus audax et temerarius in conjectando non pauca praeter necessitatem mutavisse videtur. Ita in Fr. XLIX:

Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα,
Γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης
Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

negans cervas cornua gerere, conjecit legendum esse *ἐροέσσης*, ut cognoscimus ex Scholiasta Pindari Olymp. III. 52: *Ζηνοδότος δὲ μετεποίησεν ἐροέσσης, διὰ τὸ ἱστορεῖσθαι τὰς θηλείας κέρατα μὴ ἔχειν, ἀλλὰ τοὺς ἄρσενας.* Similiter quod Fr. LXXXVIII. legitur:

Κοὐ μοχλὸν ἐν θύρῃσι διξῇσιν βαλὼν
Ἥσυχος καθεύδει.

conjectura parum, ut videtur, pensitata tentavit: nam apud Zonaram p. 1512. (conferas Matthaei lectt. Mosqq. T. II. p. 88.) scribendum puto: *Τὸν δὲ μοχλὸν ἐν τῷ χ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες, πλὴν Ἀνακρέοντος· οὗτος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ κ· Ζηνοδότος δὲ (μοχλόν).*

Praeter *Zenodotum* autem etiam *Aristophanes* et *Aristarchus*, hujus artis facile principes, Anacreontis

carmina recensuerunt. Memorabilis Hephaestionis est locus p. 125. ed. Gaisford. *Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾆσμα·*

Γουνοῦμαί σ᾽, ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν᾽ Ἄρτεμι θηρῶν.

καὶ τὰ ἑξῆς. κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφὴ καὶ τὸ ᾆσμά ἐστι μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι εἴς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἡ στροφή· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων ἢ τῶν πέντε. Manifestum est ex his Hephaestionis verbis *κατὰ τὴν νῦν ἔκδοσιν,* duas Anacreontis carminum fuisse recensiones, quarum altera illo tempore potissimum fuerit in usu. Quod si licet conjecturam periclitari, Hephaestion *τὴν νῦν ἔκδοσιν* vocat Aristarchi recensionem, illo tempore frequentissime usurpatam, cum prius, ut existimo, Aristophanea maximi aestimaretur. Compares ea, quae de Alcaei carminum recensionibus ibidem leguntur p. 134: *Ἐπὶ δὲ τῶν Ἀλκαίου ἰδίως κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης, κατὰ δὲ τὴν νῦν τὴν Ἀρισταρχεῖον καὶ ἐπὶ ποιημάτων μεταβολῆς.* Et Aristophanem quidem interpretando et emendando Anacreonti operam dedisse cognoscimus ex Aeliano H. A. L. VII. 39. ubi Zenodotum, qui in Fr. XLIX. *κεροέσσης* in *ἐροέσσης* mutaverat, redarguisse dicitur: *Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσσης γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, καὶ ἐμέγ᾽ αἱρεῖ τῇ ἀντιλογίᾳ.* Sed quae Aristophanes contulerat ad haec carmina illustranda, ea obscuravit mox Aristarchus, cujus tanta fuit auctoritas apud criticos non solum illius temporis sed etiam ejus, quod insecutum

est, ut Aristarcheae recensiones omnibus reliquis praeferrentur. Aristarchum autem et recensuisse et commentatum esse Anacreontis carmina cognoscimus etiam ex Athenaeo L. XV. p. 671. F. qui cum adscripsisset versus Anacreontis Fr. XXXIX:

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεί τε
Στεφανοῦταί τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

haec addit: *Σιωπῶντος δ' αὐτοῦ καὶ ἀναζητεῖν προσποιουμένου ὁ Δημόκριτος ἔφη, Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικώτατος, ἑταῖρε, ἐξηγούμενος τὸ χωρίον ἔφη, ὅτι καὶ λύγοις ἐστεφανοῦντο οἱ ἀρχαῖοι.* Ex eodem loco cognoscimus etiam Tenarum aliosque haec carmina explicuisse: pergit enim hoc modo: *Τέναρος δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον· καὶ οἱ ἄλλοι γε ἐξηγηταὶ ἀπροςδιόνυσά τινα εἰρήκασι περὶ τοῦ προκειμένου.* Commentarium in haec carmina nescio cujus Orion p. 3. 11. commemorat: *Ἁβρός· ὁ κούφως βαίνων κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὗρον.* Fortasse Seleucus et Heracleon aliique, qui commentarios in lyricos scripserunt (vid. Suid. v. *Σέλευκος* et *Ἡρακλέων*) Anacreontis quoque carmina tractaverunt.

De Anacreonte librum scripserat Chamaeleon Ponticus, quo utitur Athenaeus L. XII. p. 533. E: *Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος, προθεὶς τό·*

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. Didymus peculiarem, ut videtur, composuit libellum, in quo quaesivit ebriosiorne Anacreon fuerit, an libidinosior. vid. Senecae Epistol. LXXXVIII. 32. De corona viticea, quam Anacreon commemoraverat (Fr. XXXIV.) edidit libellum Hephaestio, mala fraude usus, ut refert Athenaeus L. XV. p. 573. D: *Ταῦτα ἴσασιν οἱ θεοὶ ὡς*

πρῶτος αὐτὸς ἐν τῇ καλῇ Ἀλεξανδρείᾳ εὗρον, κτησάμενος τὸ τοῦ Μηνοδότου συγγραμμάτιον καὶ ἐπιδείξας πολλοῖς ἐξ αὐτοῦ τὸ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ζητούμενον· λαβὼν δὲ παρ' ἐμοῦ ὁ πᾶσι κλοπὴν ὀνειδίζων Ἡφαιστίων ἐξιδιοποιήσατο τὴν λύσιν καὶ σύγγραμμα ἐξέδωκεν, ἐπιγράψας· Περὶ τοῦ παρὰ Ἀνακρέοντι λυγίνου στεφάνου. ὅπερ νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ εὕρομεν παρὰ τῷ Ἀντικοττύρᾳ Δημητρίῳ. — οὐδὲν ἴδιον προσεξευρών, ὥσπερ κἂν τῷ περὶ λυγίνου στεφάνου· Μόνον γὰρ τοῦτ' ἴδιον εἴρηκεν, ὅτι Φύλαρχος ἐν τῇ ἑβδόμῃ τῶν ἱστοριῶν οἶδε τὴν κατὰ λύγον ἱστορίαν, καὶ ὅτι οὐδὲ τὰ Νικαινέτου οἶδεν οὔτε τὰ Ἀνακρέοντος ὁ συγγραφεύς. ἀπέδειξέ τε καὶ διαφωνοῦντα αὐτὸν κατ' ἔνια τῶν ἱστορηθέντων παρὰ τῷ Μηνοδότῳ.

Anacreontis autem carmina in quinque libros divisa fuerunt, ut docet Crinagorae epigramma XIV. Anthol. Jacobs. T. II. p. 131:

Βύβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε
Πεντὰς ἀμιμήτων ἔργα φέρει χαρίτων,
Ἃς πρέσβυς ἡδὺς Ἀνακρέων ὁ Τήιος
Ἔγραψεν ἢ παρ' οἶνον ἢ σὺν Ἱμέροις.
Δῶρον δ' εἰς ἱερὴν Ἀντωνίῃ ἥκομεν ἠῶ
Κάλλευς καὶ πραπίδων ἔξοχ' ἐνεγκαμένῃ.

In quibus distribuendis quid potissimum critici Alexandrini spectaverint ignoramus. Et argumenti quidem vix crediderim eos rationem habuisse: simplex enim illud fuisse, licet varietate quadam ac vicissitudine non caruerit, supra demonstrare conatus sum; verum ut conjicio, secundum numerorum diversitatem haec carmina diviserunt. Ita Sapphus carmina ob id ipsum, credo, quia magna erant argumenti simplicitate, secundum metra erant disposita, quorum non exigua fuit varietas: sed in Alcaei carminibus distribuendis grammatici illi argumenti diversitatem secuti sunt.

Id igitur, ut conjicio, ii qui Anacreontis carmina

recensuerunt, Aristophanes inprimis atque Aristarchus, spectaverunt, ut quae ejusdem vel cognati numeri essent, in eodem libro collocarentur: neque obstant huic opinioni Hephaestionis verba p. 133: *Καὶ μάλιστα εἴωθεν ὁ ἀστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ᾖ τὸ ᾆσμα τὸ ἑξῆς, ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ᾀσμάτων τῶν μονοστροφικῶν γίγνεται Σαπφοῦς τε καὶ Ἀνακρέοντος καὶ Ἀλκαίου.* nihil enim aliud Hephaestio vult, quam apud Anacreontem aliquoties carmina se excepisse, quae non ejusdem numeri essent; at certe cognati fuerunt, ut si carminibus glyconicis subjectum fuerit Priapeum. Et sunt alia quoque, quae hanc sententiam, haec carmina secundum numerorum similitudinem disposita esse, confirmare videantur: qua de re certius statuere possemus, si plura fragmenta libri, e quo petita sunt, numero addito servata essent. Ego quidem hanc rationem in digerendis his reliquiis secutus sum, ut quae consimilis numeri essent, eas componerem.

Primum Anacreontis carmen *metro glyconeo* conscriptum fuisse auctor est Hephaestio p. 125: *Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾆσμα·*

Γουνοῦμαί σ᾽, ἐλαφηβόλε,

et quae sequuntur. Hinc non injuria conjicias omnia carmina, quae ejusdem sunt numeri, libro primo fuisse comprehensa. Quare huic carmini statim subjunxi ea, quae metro glyconeo sunt adaptata. Usus est autem Anacreon in hoc genere numeri formis maxime puris, nitidis atque elegantibus. In basi maxime probavit spondeum: minus frequenter iambo est usus in hoc loco, ut Fr. VII. v. 3:

Βαρύνονται, ἰδ᾽ ἄγριοι.

Fr. VIII. v. 1:

Ἐγὼ δ᾽ οὔτ᾽ ἂν Ἀμαλθίης.

Fr. X:

Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος.

Fr. XI. v. 1:

Ἔρως παρθένιος πόθῳ.

Bis posuit trochaeum, in Fr. II. v. 3:

Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη.

et in Fr. VI:

Ἀλλ' ὦ τρὶς κεκορημένε
Σμερδίη.

Pyrrhichium nunquam admisisse videtur. Catullus qui ad graecorum lyricorum nitiditatem proxime accedit, in basi saepe usurpat trochaeum, saepe etiam spondeum, rarius iambum. Choriambus autem Anacreonti semper est integer, sicut etiam iambus, nisi quod iambus uno loco Fr. VII. v. 2. (si haec integra sunt):

Ἕστηκεν, νεφέλαι δ' ὕδατι

in tribrachym solutus est. Neque vero huc retulerim Fr. VIII. v. 2:

Βουλοίμην κέρας, οὐδ' ἔτεα.

nam hic ἔτεα Ionum more ita est pronuntiandum, ut ultimae syllabae coalescant. Illo autem in versu facile quidem tribrachys removeri poterit, si scribas, quod quibusdam visum est,

Ἕστηκεν, νεφέλαι δ' ὕδει.

Sed possumus, ut ego existimo, hac conjectura carere: cum enim numeri glyconei una perpetuitate decurrant, nullus locus est syllabae ancipiti, sed ob id ipsum ultima longa dissolvi potest: non mirum igitur est, si Anacreon jambo substituerit tribrachyn non syllabarum numero sed mensura aequalem. Videmus autem Anacreontem semper hos numeros continuasse, et si quis versus est, qui brevi syllaba terminari videatur,

ea producitur vi duplicis consonantis, qua sequentem versum exorsus est poeta: ut est in Fr. I. v. 1:

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε — Ξανθὴ παῖ Διός.

et in Fr. VI:

Ἀλλ' ὦ τρὶς κεκορημένε — Σμερδίη.

et in Fr. IX. v. 2:

Συρίγγων κοϊλώτερα — Στήθεα.

Et ob id ipsum, quod singuli versus inter se nexi et continuati sunt, etiam elisio vocabulorum in extremo versu admittitur, ut in Fr. II. v. 4:

Συμπαίζουσιν, ἐπιστρέφεαι δ'
Ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων.

et ibidem v. 7:

Ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
Εὐχωλῆς ἐπακούειν.

et paulo inferius v. 10:

Σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
Ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

et in Fr. VIII:

Κωμάσει δ',
Ὡς ἂν δεῖ, Διόνυσος.

Catullus quoque more graecorum poetarum glyconeos nisi longa syllaba non terminat: hinc fit, ut verborum divisio in fine versus non infrequens sit, ut in carmine XXXIV. v. 11:

Saltuumque reconditorum
Amniumque sonantum.

ibidemque v. 22:

Sancta nomine Romulique,
Antique ut solita es, bona.

in carmine LXI. v. 86:

Flere desine, non tibi Au-
runculeja periculum.

et ibidem v. 122:

Flammeum video venire,
Ite, concinite in modum.

et v. 142:

Unguentate glabris marite
Abstinere.

et v. 147:

Sola cognita, sed marito
Ista non eadem licent.

et v. 191:

Jam licet venias marite,
Uxor in thalamo tibi est.

et v. 234:

Munere assiduo valentem
Exercete juventam.

Illi autem versus, qui brevi syllaba terminantur, corrupti sunt, ut in carmine LXI v. 48:

Quis deus magis ac magis
Est petendus amantibus.

Sed haec Guarini conjectura est: in Lachmanni codicibus omnibus legitur *amatis:* in quo aliud quid latere manifestum est. Quod in eodem carmine legitur vulgo v. 192:

Uxor in thalamo est tibi
Ore floridulo nitens.

id mutandum esse hoc modo:

Uxor in thálamo tibi est,

facile quilibet intelliget: atque sic codices Lachmanni legunt. ibidem v. 223. in omnibus codicibus et editionibus sic conformati sunt versus:

Sit suo similis patri
Manlio, et facile insciis
Noscitetur ab omnibus,
Et pudicitiam suae
Matris indicet ore.

Sed inficetum est utrumque illud *et.* Sic scripserat Catullus:

Sit suo similis patri
Manlio, *ut* facile insciis
Noscitetur ab omnibus:
Set pudicitiam suae
Matris indicet ore.

Hoc enim optat poeta, ut puer ille simillimus sit patri Manlio, ut quilibet statim Manlii filium esse agnoscat: sed quo simul a matre aliquid habeat, pudicitiam ejus referat ore. Accomodatissimum igitur est *set.* Jure autem atque lege in illo carmine ibi syllabae ancipiti locus concessus est, ubi exclamatio illa:

Io Hymen Hymenaee io,

interposita est, ut v. 124. 143. 153. 158. 163. 168. 174. 179. 183. 188.

Sed ut ad Anacreontem revertatur oratio, stropham unamquamque versu catalectico sive Pherecrateo terminat. Verum strophae illae non sunt aequales (uti Catullus quidem in unoquoque carmine Glyconeos pari semper intervallo distinxit, ut aut post tres aut post quatuor integros versus interponeret catalecticum), sed numerum variis modo majoribus, modo minutioribus membris carpit, ita tamen, ut in ipsa vicissitudine aequabilitatem quandam servaverit. Ita in carmine I. primum post duos, deinde post quatuor Glyconeos infertur Pherecrateus: pariterque in carmine II. primum post duos, deinde post quatuor, tum rursus post duos interpositus est versus catalecticus: et sic in his duobus carminibus strophas ternorum et quinorum versuum continuavisse videtur. In carmine XV. bis post tres Glyconeos illatus est catalecticus: in Fr. III. et V. bini acatalecti termi-

nantur catalectico: in Fr. IV. VII. VIII. post ternos integros versus interponitur Pherecrateus. Ibi autem fere semper numerum intervallo distinguit, ubi oratio aut prorsus ad terminum deducta est, aut certe paululum substitit, si discesseris a carminis II. versu 3:

Ὦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως
Καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
Συμπαίζουσιν.

Ceterum ob id ipsum, quia Anacreon frequenter hoc usus erat metro, id grammatici appellaverunt *Anacreontium*. Diomedes L. III. p. 512: „Sic et trimetrum ex superiore parte hexametri tale:

Musae Pierides novem.

Sed idem Anacreontium est, de quo supra diximus, nam simile est illud, quod posueram exemplum:

Sic te Diva potens Cypri.“

Supra p. 509. dixerat: „Anacreontius in Horatio talis est:

Sic te Diva potens Cypri.

Praecisus hic est de superiore hendecasyllabo et tale est, quale illud:

Vidi, credite, per lacus.

Rursus hendecasyllabus ex isto superiore fieri potest:

Sic te diva potens Cypri Lucrinos.

Ergo apparet trisyllabum ab hendecasyllabo esse detractum, ut Anacreontius fieret.“ Marius Victorinus L. IV. p. 2597:

„Sulcos tunc retegunt comae

quod est metrum, ut grammatici Choriambicum, ut Musici Bacchiacum sive Anacreontium, syllabarum octo.“ idem p. 2611: „Tertia ode Lyricorum asmatum:

Sic te diva potens Cypri.

Hoc metrum Glyconeum, quod et Anacreontium dicitur, detracta syllaba Pherecrateum, adjuncta novissima hendecasyllabum Sapphicum erit.“ (l. enneasyllabum Sapph.) idem p. 1217: „Tredecima ode libri primi:

Cum tu Lydia Telephi

constat ex Glyconio, quod et Anacreontium dicitur, ut:

Sic te diva potens Cypri.“

et rursus p. 2621: „Glyconia, quae et Anacreontia, spondeus: Sic te, choriambus: diva potens, pyrrhichius: Cypri.“ Attilius Fortunatianus p. 2674: „Tertia divisio est:

Castae Pierides meae Camoenae.

Detracto enim Camoenae fit Anacreontium metrum syllabarum octo, quod Musici Bacchion vocant, Grammatici choriambon.“ Etiam catalecticus versus Anacreontius appellatur, ut ab Attilio Fortunatiano p. 2702: „Quinta ode habet duos primos Asclepiadeos, tertium Anacreontium, quartum Glyconium, de quibus jam diximus. Priapei erit pars praeposito tamen Glyconio, sic:

Cui flavam religas comam grato, Pyrrha, sub antro?

Talis hic, qualis ille:

Immotamque coli dedit et contemnere ventos.

Item hoc si jungas, idem fiet: utraque haec pars Anacreontis est.“ Idem p. 2678. dicit Anacreontem frequenter hoc numero usum esse.

Versibus Glyconeis statim subjunxi eos, qui cognato numero conscripti erant; etsi non improbabile est versus reliquos choriambicos similesque a grammaticis in alium librum esse rejectos. Et primo quidem loco collocavi Fr. XVI. *Priapeio* metro conscriptum,

quoniam eodem numero constat, quo Glyconei. Hoc quoque metrum a Grammaticis *Anacreontium* nuncupatum esse videtur, siquidem Attilius Fortunatianus in Arte p. 2701. sic scribit: „Tertia ode dicolos est: habet primum octosyllabum Anacreontium, quem et Glyconicum vocant, habet originem ab heroo, constat ex spondeo et duobus dactylis: huic si jungas heptasyllabum Pherecratium, qui constat ex spondeo et dactylo (l. ex spondeo, dactylo et spondeo), ut:

Immotamque coli dedit et contemnere ventos.

Anacreonticon est.“ Hoc enim nomine appellat Glyconeum junctum cum Pherecrateo, id est Priapeium. Sed quae addit: „Usi sunt hoc genere metri Alcaeus, Sappho, Alcman:“ ea non jam ad Priapeium, sed ad Glyconeum sunt referenda: perturbata enim et praepostera ejus est oratio. Hoc autem numero illos usos esse lyricos etiam alio loco ipse Attilius Fortunatianus p. 2678. dicit, ubi de Glyconeis disserit: „Hic numerus frequens est apud lyricos, et praecipue apud Alcmanem, Sappho, Anacreonta.“ Atque deprehenduntur etiam in horum carminum reliquiis exempla quaedam numeri Glyconei, ut apud Alcaeum Fr. XXXV:

Αἴταγες ποτέονται
Κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηιᾶν.

Sic enim dispono: existimo autem his praemissos fuisse duos versus Asclepiadeos, ut similis fuerit stropha atque illa Horatii Carm. I. 5:

Quis multa gracilis te puer in rosa
Perfusus liquidis urguet odoribus
  Grato, Pyrrha, sub antro?
  Cui flavam religas comam?

Sappho saepius hunc numerum usurpavit, sed non videtur versus una perpetuitate vinxisse, ita ut et

syllabae brevi et hiatui in extremo versu locus esset: sic in Fr. XXIV. legitur:

Ἄγε δὴ χέλυ μοι λέγε,
Φωνάεσσά τε γίνεο.

Ita enim scribo: et Glyconei sunt in Fr. XXV. pariter atque in Fr. XXVI:

Κὰπαλαὶς ὑποθυμίδας
Πλεκταὶς ἀμπ' ἀπαλᾷ δέρᾳ.

Sic enim scripserat Sappho: et in Fr. XXVII. quod ita corrigo:

Σμικρά μοι παῖς ἔμμεναι,
Ἀτθί, φαίνεο κἄχαρις.

At vero Fr. XX. non puto ex solis Glyconeis constare, sed ex enneasyllabis Sapphicis, quibus immixti sunt Glyconei: ita autem corrigo:

Ἀλλ' ἐὼν φίλος ἄμμιν (ὄντως),
Λέχος ἄρνυσο νεώτερον·
Οὐ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ ξυνοικῆν
Νέῳ οὖσα γεραιτέρα.

Aptissime autem hi numeri copulantur. Alcman denique Glyconeo usus est, ut videtur, in illo carmine apud Athenaeum L. XIII. p. 600. F:

Ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

Atque ex Aeolico lyrico depromtus esse videtur ille Glyconeus, qui legitur in Etymolog. M. p. 225. 7: *Γέλαν· οἷον·*

Γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί.

κατὰ συστολὴν λαμβάνεται, ὡς ἡ μετοχὴ δηλοῖ. γέλαντος γὰρ ἡ γενικὴ κατὰ συστολὴν τοῦ ᾱ· τὰ δὲ ἐνδέοντα συλλαβῇ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν καταλήγουσιν εἰς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν· οὕτως Ζηνόδοτος. Priapeio autem versu neque Sappho, neque Alcaeum neque Alcmanem usum esse crediderim. —

Ceterum Anacreon in illo fragmento in basi semper posuit spondeum.

Sequens Anacreontis fragmentum XVII. constat ex Glyconeo et tetrametro choriambico catalectico, cui basis praemissa est: idem metrum restitui Anacreonti in Fr. XVIII. cui nullus numerus inerat. Longior ille choriambicus numerus in posteriore fragmento incisus est suo loco, id est post secundum choriambum:

Τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων | ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν.

Sed in priore fragmento incisio post primam arsin tertii demum pedis facta est:

Πέτρης, ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ | μεθύων ἔρωτι.

Nam cum Graecis poetis nihil magis curae esset, quam varietas, quae eos qui audirent, delectaret et voluptate impelleret, versus non solum medios inciderunt, sed modo longioribus modo minutioribus articulis carpserunt.

Post collocavi carmen XIX. cujus unaquaeque stropha constat ex binis tetametris choriambicis acatalecticis et dimetro iambico acatalectico: hunc siquis pro dimetro choriambico, qui ex iambis compositus sit, habeat, minus probaverim. Tetrametri in medio versu, ut solent, incisi sunt, bis vero post primam arsin tertii pedis, ut in v. 7:

Κηθελοπόρνοισιν ὁμιλέων | ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων.

et in v. 13:

Παῖς Κύκης καὶ σκιαδίσκην | ἐλεφαντίνην φορέει.

Quartus cujusque tetrametri pes constat, ut par est, ex iambica dipodia: quamquam, ne aures eorum qui audirent fastidium satietasque caperet, in reliquis locis versuum choriamborum vehementiam vicissitudine

iamborum temperavit. In v. 6. jambica dipodia possit resoluta videri:

Νεόλυτον εἷλυμα κανῆς ἀσπίδος, ἀργυροπίλωτον.

Sed potius statuendum est primas syllabas vocis νεό-λυτον Ionum more coalescere, ut choriambus fiat. Anapaestus admissus est pro iambo in nomine proprio, si recte conjeci, in v. 1:

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει.

Ceterum versus ipsi non sunt inter se connexi: hinc syllabae brevi locus est in versu extremo, ut v. 3. et v. 4:

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἐσφηκωμένα
Καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶ καὶ ψιλὸν περί.

et v. 12:

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα φορέων καθέρματα.

Etiam hiatum admissum esse reperies inter versum primum et secundum:

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

Huic carmini subjeci ea, quae *tetrametris choriambicis catalecticis* scripta sunt, Fr. XX. et XXI: hi versus secundo loco jambicam habent dipodiam, quod genus metri non infrequens est apud comicos graecos, ut apud Aristoph. in Amphiarao Fr. XIV. et XV. apud Eupolim in Assentatoribus apud Athenaeum L. VI. p. 236. E. et in alio ejusdem poetae fragmento apud Scholiastam Aristoph. Nub. v. 96. et v. 179. quod ex ipsa Assentatorum fabula petitum esse alibi demonstrabo: sic autem constituendum puto:

Δεξάμενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπίδειξιν (αὐτοῦ),
Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἔκλεψεν.

Sunt enim hi versus ex antistropha illius carminis, quod Athenaeus servavit, depromti: praecipue enim in

parabasi eo metro comici usi esse videntur. Ceterum uterque Anacreontis versus legitimam habet caesuram post iambicam illam dipodiam: apud Eupolim modo in longiores modo in breviores articulos hic numerus divisus est: ut in illo carmine apud Athenaeum eo loco, quem modo memoravi, v. 4:

Ἀλλότριος τὰ πολλά, | μικρὸν δέ τι κἀμὸς αὐτοῦ.

Ita enim corrigo: et v. 5:

Ἱματίω δέ μοι δύ' ἐστὸν | χαριέντε τούτω.

et v. 7. 8. et 9:

Εἰς ἀγοράν, ἐκεῖ δ', | ἐπειδὰν κατίδω τιν' ἄνδρα
Ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', | εὐθὺς περὶ τοῦτον εἰμι·
Κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ, | πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ.

et v. 12:

Μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, | οὗ δεῖ χαρίεντα πολλά.

et v. 14. 15. et 16:

Οἶδα δ' Ἀκέστορ' αὐτό, | τόν στιγματίαν παθόντα·
Σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές, | εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
Ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν | παρέδωκεν Οἰνεῖ.

Post collocavi Fr. XXII. quod constat ex *tetrametris choriambicis acatalecticis*, in quibus prima quaeque arsis primi choriambi in duas breves syllabas soluta est, quod Anacreontem in hoc uno tantum carmine fecisse Hephaestion p. 52. docet: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου ᾄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς. Conferas etiam Plotium p. 2655: „Choriambicum Anacreontium tetrametrum catalecticum fit primi choriambi soluta prima syllaba longa in duas breves, ut sit pes primus ex tribrachy et iambo vel ex pyrrhichio et anapaesto, duobus mediis choriambis, quarto pede, id est novissimo, bacchio, ut:

Atavus eras dulce decus praesidiumque genti.“

Idem metrum Anacreonti recte restituisse mihi videor in Fr. XXIII. Eadem in hoc genere versus caesurae vicissitudo est, quae in aliis numeris choriambicis; in Fr. XXII. v. 2. habet legitimam caesuram in medio: ibidem versus 1. prius membrum latius progreditur:

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον | πτερύγεσσι κούφαις.

sicut etiam in Fr. XXIII:

Ὑποπόλιον χρυσοφαέννον | πτερύγων ἀήταις.

Ceterum, ut par est, jambicam dipodiam nusquam substituit choriambo.

Fr. XXIV. et XXV. videntur partes esse tetrametrorum choriambicorum catalecticorum ejus generis, cujus fuerunt Fr. XX. et XXI.

Deinceps posui versum (Fr. XXVI.), qui constat ex duobus choriambis et dactylico trimetro catalectico in syllabam: quod genus metri alibi vix reperias: nam quod legitur apud Marium Victorinum p. 2583: „Ergo erunt in versu tres choriambi, ultimus Bacchius a brevi incipiens: nam satis absone choriambo clauditur, meritoque Tetrameter catalecticus figuratur, ut:

Dum meus hic assiduo ardeat igne focus.“

Id, inquam, corruptum esse apparet.

Sequens fragmentum (XXVII.) constat ex duobus choriambis et ithyphallo, ita tamen ut secundi choriambi locum jambica dipodia obtineat.

Trimetro choriambico catalecto usum esse Anacreontem auctor est Hephaestio p. 52. exempli loco proponens Fr. XXVIII. Conferas etiam Servium in Centimetro p. 1822: „Anacreontium constat dimetro et amphibracho, ut est hoc:

Virgilius, Mantua quem creavit.“

Idem metrum bis restitui Anacreonti Fr. XXIX. et XXX. Et fortasse ex Anacreonte petitus est ille versus, qui legitur in Etymol. M. p. 513. 20: Κιδάλια· οἷον·

Κιδαλίης κρηνῖδος ἐπλανήθην.

Ἐκ Πινδάρου· χεῖρα Κιδαλίης· εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν, μὴ κινήσῃς ἐκθλίψει. Κιδαλία γάρ ἐστιν. Κρηνῖδος autem correpta media syllaba dixisse videtur.

Pro primo choriambo posita est iambica dipodia Fr. XXX:

Οὐδ' ἀργυρέη κω τότ' ἔλαμπε Πειθώ.

et Fr. XXIX. v. 2. ubi pro altero iambo positus est tribrachys:

Οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

Quod deinde posui Fr. XXXI. constat ex dimetro choriambico, quo numeri genere ita poeta usus esse videtur, ut eum tetrametris catalecticis aliisque longioribus versibus praeposuerit: quod Attilii Fortunatiani quoque verba confirmare videntur. Et in Fr. XXXII. ut ego constitui, hic versus copulatus est cum enneasyllabo Sapphico.

Sequens versus (Fr. XXXIII.) compositus est ex duobus choriambis et iambo: quod genus metri commemorat Plotius p. 2654: „Trimetrum acatalectum (brachycatalectum scripsisse videtur) etiam hoc modo, primis duobus choriambis, tertio iambo:

Carpe diem, quam minimum dolens.“

Quamquam hoc fragmentum etiam Asclepiadei pars esse potuerit, basi omissa.

Huic subjunxi versum (Fr. XXXIV.) qui constat e basi, duobus choriambis et una syllaba: quem versum grammatici hendecasyllabum vocant. Eo Anacreontem usum esse significat Servius in Centimetro

p. 1823: „Anacreontium constat trimetro catalecto, ut est hoc:

Curas mitificant dona Lyaei.“

Marius Victorinus p. 2534: „Trimetrum catalecticum Anacreontium ita:

Amor te meus o pulchra puella.“

Idem metri genus restitui Anacreonti Fr. XXXV, ubi in basi posuit iambum:

Ἔχον πυθμένας ἀγγειοσελίνων.

Etiam Fr. LXXII. poterit ad eundem numerum revocari.

Hendecasyllabum, quem vulgo appellant, restitui Fr. XXXVI: quo numero Anacreontem usum esse satis docent grammaticorum testimonia, quae ibi adscripsi. Ad eundem numerum Fr. XXXVII. et Fr. XXXVIII. revocavi: sed in utroque additus est hendecasyllabo Glyconeus, pro basi anacrusin habens.

Secundus Anacreontis liber continebat ea carmina, quae *ionico numero* *) scripta erant, si recte conjeci criticos Alexandrinos in digerendis his carminibus metrorum habuisse rationem. Athenaeus enim L. XV. p. 671. E. e secundo libro Anacreontis duos tetrametros ionicos servavit. Idem liber in Etymologo Magno p. 713. 26 nominatur, ubi versus ex eo depromtus est trimeter ionicus. Item auctor Etymologi M. p. 593. 18. secundo libro Anacreontis utitur, respiciens Fr. LII. quod trimetros habet ionicos. Denique Ammonius p. 42. ed. Valken. servavit quaedam Anacreontis verba numero ionico adaptata ex secundo

*) Versibus autem ionicis usum esse Anacreontem testatur praeter alios Marius Victorinus L. III. p. 2567: „Cujus exemplum apud Horatium reperies, qui in hoc genere carminis Alcaeum secutus est. Et Anacreon lyricus et Euripidis tragicus et comici poetae reperti sunt hoc uti numero.“

libro, sed utrum dimetri sint an pars tetrametri vix discernere poteris. Dimetri autem ionici mihi videntur a grammaticis in tertium librum rejecti esse, siquidem carmen LXII. quod ex dimetris ionicis compositum est, ex eo libro petitum est, ut cognoscimus ex commentatore Cruquii ad Horat. Carm. I. 27. v. 1: „Sensus autem sumtus ex Anacreonte libro tertio: Ἄγε, δῶτε, μηκέθ᾽ οὕτω πατάγῳ τε κἀλαλητῷ Σκυθικὴν πόσιν παρ᾽ οἴνῳ μελετῶμεν.“ Idem tradit Porphyrio ad eundem locum: „Ode προτρεπτικὴ est ad hilaritatem, cujus sensus sumtus est ab Anacreonte in libro tertio.“

Et *tetrametrorum* quidem *acatalecticorum* quinque supersunt fragmenta XXXIX. — XLIII. Ex puris ionicis compositi sunt versus, qui leguntur Fr. XXXIX. et XL: sed longe frequentius videtur Anacreon fractis illis versibus usus esse, quorum impetus concitatus leniore ac placido ingressu trochaeorum temperatus fuit: antiquiores autem lyrici poetae praetulisse videntur in his versibus tetrametris puros ionicos, quo concitatior atque volubilior esset numerus, ut est ille Alcaei versus apud Hephaest. p. 67: Ἀλκαίῳ δὲ πολλά, ὥςπερ καὶ τόδε·

Ἔμε δειλάν, ἔμε πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

Ad eundem tetrametrorum numerum revocavi venustissimum carmen (Fr. XLI.), quod vulgo male in dimetros divisum erat: sed vel sententiarum atque verborum compositio eam commendat digerendi rationem, quam ego institui. Etiam in Fr. XLII. et Fr. XLIII. restitui tetrametros ionicos. Utrum autem Anacreon in uno eodemque carmine versus et anaclomenos et ex integris ionicis compositos usurpaverit, an utrumque genus diligenter separaverit, ex istis carminum reliquiis non potest liquido explorari.

Incisionem tetrametri plerumque habent legitimam in medio versu: neque vero semper poeta istam membrorum aequalitatem servat, sed varie articulos format atque fingit: nam in Fr. XL. incisio facta est post primam arsin secundi pedis:

Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ | πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχείσθων.

et in Fr. XLII. versus 1. caesuram habet ante primam arsin tertii pedis, si recte illum locum restitui:

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἐμῶν εἵνεκα | παῖδες ἂν φιλοῖεν.

Eademque incisio praeferenda esse videtur etiam in carminis XLI. v. 2. 4. 5, etsi ibi vulgaris quoque locum habere potest:

Χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἥβη πάρα, | γηραλέοι δ' ὀδόντες.
Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμά, | Τάρταρον δεδοικώς.
Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινός μυχός, | ἀργαλέη δ' ἐς αὐτόν.

Fragmentum XLIV. tetrametrum ionicum acatalectum esse, cui anacrusis longa praemissa est, existimo: nolim enim pro versu choriambico habere.

Carmen illud, quod in Smerdien scripsit, cujus tria supersunt fragmenta XLV. XLVI. et XLVII. tetrametris ionicis brachycatalecticis constabat, sed iis anaclomenis. Conferas etiam Marium Victorinum p. 2593: „Item ex Ionico ἀπὸ ἐλάσσονος et Paeone tertio et Ithyphallico sic:

Miserarum est nec amore nec furore tangi.“

Hi versus caesuram post primam arsin secundi pedis ionici habuisse videntur, ut est in Fr. XLV:

Μεγάλῳ δηὖτέ μ' Ἔρως | ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
Πελέκει, χειμερίῃ δ' | ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

et in Fr. XLVI:

Ἀπέκειρας δ' ἁπαλῆς | κόμης ἄμωμον ἄνθος.

Nonnumquam tamen etiam alio loco hi versus incisi erant, si vere hunc retuli Fr. XLVII.

Trimetris ionicis acatalecticis Anacreontem usum esse constat ex Hephaestionis testimonio p. 69. vid. Fr. XLVIII. Idem metrum quinquies restitui Anacreonti Fr. XLIX. — LIII. Sunt autem versus illi partim ex integris ionicis, partim ex fractis compositi, videturque Anacreon utrumque numerorum genus conjunxisse, ut est in Fr. XLIX. (si haec recte in trimetrorum formam redegi):

Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα
Γαλαθηνόν, ὅστ᾽ ἐν ὕλῃς κεροέσσης
Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

et in Fr. LI:

Μυθιῆται δ᾽ ἀνὰ νήσῳ τριμερίστῃ
Διέπουσιν Σάμον, ἱρὸν ἄστυ Νυμφέων.

Ita autem ionicos temperavit trochaeis, ut si medio loco dipodia trochaica esset, inferret integrum pedem ionicum, ut est in Fr. XLVIII:

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ᾽· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ᾽ οὐδαμὰ τῶνδε.

et in Fr. XLIX. v. 2:

Γαλαθηνόν, ὅστ᾽ ἐν ὕλῃς κεροέσσης.

et in Fr. LIII. v. 1. et 2:

Ἐπὶ δ᾽ ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
Θέμενοι, θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν.

Sed ibi jure suo tertium locum trochaica dipodia obtinet, ubi primo loco integer est ionicus, ut est in Fr. XLIX. v. 3:

Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

et in Fr. LI:

Διέπουσιν Σάμον, ἱρὸν ἄστυ Νυμφέων.

et in Fr. LII:

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων.

Trimetro catalectico (Fr. LIV.) usum esse Anacreontem docet Hephaestion p. 59, quem utrum con-

tinuum usurpaverit, an ita ut strophas ex integris trimetris compositas eo terminaverit, non liquet. Hoc metri genus Servius in Centimetro p. 1823 *) *Anacreontium* appellare videtur: „Anacreontium constat dimetro acatalecto, ut est hoc:

Fuge virgo, fuge munus Veneris."

Sed haec corrupta esse manifestum est: nam non est hic dimeter, sed trimeter, non acatalecticus versus, sed catalecticus. Videtur igitur, scribendum esse: „Anacreontium constat dimetro acatalecto, ut est hoc:

* * * * * * * *

Anacreontium constat trimetro catalecto, *ut est hoc:*

Fuge virgo, fuge munus Veneris."

Quae quidem verba transtulit Servius, ut conjicio, ex aliquo ipsius Anacreontis versu, quem a graeco grammatico exempli loco propositum esse vidit: uti quod postea profert: „Sapphicum constat trimetro acatalecto, ut est hoc:

Sonat alta trabe fixus tibi nidus."

id sumsit ex illo Sapphus carmine, cujus exordium fuit (Fr. LII):

Τί με Πανδιονὶς ὠρανὰ χελιδών;

Et hoc quidem in versu *munus Veneris* prorsus ita

---

*) Quod apud Servium praecedit: „Timocratium constat dimetro catalecto, ut est hoc:

Rosa Veneris specimen."

id sic corrigendum est: „*Timocreontium* constat dimetro catalecto, ut est hoc:

Rosa *veris* specimen."

Hoc enim metri genere usus erat Timocreon, ut cognoscimus ex Hephaestione p. 71: *Τῷ δὲ καθαρῷ ἑφθημιμερεῖ ὅλον ᾆσμα Τιμοκρέων συνέθηκεν·*

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

dictum est, ut δῶρον Ἀφροδίτης in Anacreontis Fr. LXIX. v. 3:

Ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
Συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

Similiter Hesiodus in Clypeo v. 46:

Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Homerus Hymno in Cererem v. 101:

Γρηῒ παλαιγενέϊ ἐναλίγκιος, ἥτε τόκοιο
Εἴργηται, δώρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης.

Theognis v. 1331:

Εἴποτε καὶ σὺ
Ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

Ceterum semel pro ionico receptus est molossus Fr. LIV:

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Nam quod in Fr. LI. v. 1. legebatur *μυθηταί*, id corruptum est pro *μυθιῆται.*

Tetrametri autem atque *trimetri ionici* sintne conjuncti una perpetuitate necne, ex iis carminum reliquiis, quae servatae sunt, non possumus conjicere.

Fragmentum LV, quod his subjunxi, constat ex jambica penthemimeri et dimetro ionico acatelecto, quo numeri genere non semel tragici usi sunt. Similem numerum mihi deprehendisse visus sum in Fr. LVI. constat enim hic versus ex jambico dimetro hypercatalectico et ionico dimetro catalectico; neque enim credo haec in choriamborum formam redigenda esse. Non dispari numero usa est Sappho Fr. XXXII:

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἱστὸν
Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

Tetrametrorum particulae videntur esse Fr. LVII. Fr. LVIII. et Fr. LIX.

Dimetros ionicos frequentissime usurpavit Anacreon, unde a grammaticis hoc genus metri *Anacreonticum*

appellatum est: ut a Servio p. 1823: „Anacreontium constat dimetro acatalecto.“ Item Terentianus Maurus p. 1246 (nam de hoc dimetro ionico intelligenda sunt, quae ibi dicuntur, non de hendecasyllabo):

Nunc divisio, quam loquemur edet
Metrum, quo memorant Anacreonta
Dulces composuisse cantilenas.
Hoc Petronius invenitur usus.
Musicum lyricum refert eundem
Consonantia verba cantitasse,
Et plures alii.

et quae sequuntur. Marius Victorinus p. 2601: „At id, quod versus superest:

Segetes meum laborem,

metrum erit Anacreontium: siquidem eo frequentissime usus sit, sed et apud nos plerique, inter quos Arbiter satyricon ita:

Triplici vides ut ortu
Triviae rotetur ignis,
Volucrique Phoebus axe
Rapidum pererret orbem.“

Attilius Fortunatianus p. 2671: „Reliqua pars hendecasyllabi:

Lepidum novum libellum,

Anacreonticon facit metrum octosyllabum jambicum ab anapaesto incipiens, quale est illud apud Lepidum:

Mea Vatiena amabo.“

et ibidem: „Catullus in Anacreontico:

Ades, inquit, o Cybebe.“

Dimetris autem scripta sunt Fr. LX — LXV. Utitur autem Anacreon in his carminibus fere fractis illis atque lenibus formis, ut indicat etiam Hephaestion p. 70: *Τὸ δὲ δίμετρον* (sic scripserat grammaticus)

ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντί ἐστι (Fr. LX)·

Παρὰ δηὖτε Πυθόμανδρον
Κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

At vero antiquiores lyrici dimetros ex integris ionicis composuisse videntur, ut illi sunt Alcmanis apud Hephaestionem p. 66: *Καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπται ἰωνικά, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι·*

Ἕκατον μὲν Διὸς υἱόν.
Τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

Admodum raro Anacreon inserit versum, qui ex integris ionicis constat, ut est in Fr. LXII. v. 5:

Κυάθους, ὡς ἀνυβριστί.

et in eodem carmine v. 11:

Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

et in Fr. LXV:

Ἀλλὰ πρόπινε
Ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

Versus autem singuli non sunt inter se vincti nec continuati; hinc in extremo versu locus est syllabae brevi, ut in illo versu, modo quem dixi:

Ἀλλὰ πρόπινε
Ῥαδινούς, ὦ φ. μ.

quare ne hiatum quidem refugit poeta, ut est in Fr. LXXII. v. 5:

Κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ — Ἀνὰ δηὖτε βασσαρήσω.

Versibus ionicis subjunxi *dactylicos numeros*. Et *Tetrametris* quidem *catalecticis* in disyllabum Anacreontem esse usum docet Hephaestio p. 39. et Plotius p. 2638; duo hujus numeri supersunt versus, Fr. LXVI. et Fr. LXVII: in posteriore locum primi dactyli obtinet spondeus:

Μνᾶται δηὖτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

Deinceps versibus *elegiacis* locum tribui: elegias enim Anacreontem scripsisse cognoscimus ex Meleagro I. v. 35. (T. I. p. 2. Antholog. ed. Jacobs.) qui haec de Anacreonte dicit:

Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρείοντα τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους εὔσκορον ἀνθέμιον.

Et Suidas v. *Ἀνακρέων* dicit aperte eum elegos composuisse: *Ἔγραψεν Ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους*. et Eudocia in Villoisoni Anecdot. T. I. p. 60: *Ἀνακρέων Τήιος λυρικός· ἔγραψεν Ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους.* Hephaestion autem p. 11. ed. Gaisford. hexametrum ex Elegiis servavit: *Καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις* (Fr. LXVIII)·

Οὐδέ τι τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μὲν ὡς ἀδοιάστως·

Meo autem jure mihi videor ad elegos retulisse quatuor illos versus ab Athenaeo servatos (Fr. LXIX), quos epigramma esse falso homines docti opinati sunt. Duos pentametros restitui Anacreonti Fr. LXX. et Fr. LXXI. Verba quae leguntur Fr. LXXII. ex hexametro depromta videntur. In Fr. LXXIII. (nisi forte restituendus est hexameter, nolim enim hunc versum propter spondeum, quem in hoc numerorum genere diligentissime vitaverunt lyrici graeci, pro logaoedico habere:) est versus compositus ex tetrametro dactylico catalectico in disyllabum et dipodia trochaica:

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

Atque versibus logaoedicis non abstinuit Anacreon: sic saepius usus est encomiologico versu, qui constat ex trimetro dactylico catalectico in disyllabum et trochaica dipodia, ut significat Hephaestion p. 90: *Ἔνδοξόν ἐστι καὶ ἐπισύνθετον καὶ τὸ διπενθημιμερὲς τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν*

καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή — κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν·

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναιχμάν. (Fr. LXXIV.)

Et revocavi ad hunc numerum quatuor Anacreontis fragmenta LXXV — LXXVIII. Hujus metri nomen corruptum est apud Servium in Centimetro p. 1825: „Aenitologium constat dactylica et iambica penthemimeri, ut est hoc:

Carmina bella magis vellem sonare.“

Legendum enim est: *Encomiologicum*. Semel prior trochaeus solutus est in tribrachyn Fr. LXXVI:

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος ὄλωλεν.

Versibus dactylicis subjunxi *trochaicos:* et *dimetro* quidem *trochaico acatalecto* Anacreontem usum esse Plotius dicit p. 2648: et in dimetros olim divisum fuit pulcrum illud carmen, quod legitur Fr. LXXIX. sed ego illud ita disposui, ut essent tetrametri. Ita unaquaeque stropha constat tetrametro acatalecto et catalecto: quam divisionem omni carmini accommodatissimam esse facile quilibet intelliget. Et tetrametros acatalectos usurpasse Anacreontem docet Hephaestion p. 36. exempli loco proponens Fr. LXXX. et Servius in Centimetro p. 1820. Eundem numerum restitui in Fr. LXXXII. Tetrametrum autem catalecticum revocavi in Fr. LXXXI. Tetrametros catalecticos continuavisse videtur in Fr. CXXXII. si recte illud constitui. Verba, quae leguntur Fr. LXXXIII. ex tetrametro trochaico petita sunt, si satis recte emendavi.

Subsequuntur denique versus *iambici:* in *tetrametrum acatalecticum* redegi ea verba, quae leguntur Fr. LXXXIV: quo numero alii quoque lyrici, ut Alcaeus, usi sunt. Iambos autem scripsisse Ana-

creontem docet Suidas v. Ἀνακρέων· — ἔγραψεν ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ — καὶ συνέγραψε παροίνιά τε μέλη καὶ ἰάμβους καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια. Eudocia in Villois. Anec. T. I. p. 60: Ἀνακρέων Τήιος λυρικὸς ἔγραψεν ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους. Etiam auctor Etymologi Magni p. 523. 10. Anacreontis iambos commemorat: Γίνεται κνύζα· ὡς παρ' Ἀνακρέοντι ἐν Ἰάμβῳ (Fr. LXXXVII)·

Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι
Σὴν διὰ μαργοσύνην.

Et duo continui *trimetri iambici* leguntur in Fr. LXXXV: alius, si is est Anacreontis, Fr. LXXXVI. Saepius trimetris epodos adjunxisse videtur, sic in Fr. LXXXVII. trimetro jambico subjecit versum trimetrum dactylicum catalecticum in syllabam, et in Fr. LXXXVIII. trimetrum consequitur ithyphallicus versus.

Trimetrum hypercatalecticum Anacreontium nuncupat Servius in Centimetro p. 1918: „Anacreontium constat trimetro hypercatalecto, ut est hoc:

Amor puellae pectus improbae fatigat.“

Sed in reliquiis carminum nullum hujus numeri vestigium reperies; et si eo fuerit usus Anacreon, non pro iambico est habendus, sed potius pro trochaico, cui anacursis praemissa est.

Maxime autem Anacreon *dimetros acatalecticos* frequentavisse videtur, unde hoc genus metri a grammaticis, ut ab Hephaestione p. 29. Scholiasta Aristoph. Equit. v. 766. et Plut. v. 253. *Anacreontium* appellatur: huic numero adaptata sunt Fr. LXXXIX. et Fr. XC. Versus ipsi utrum inter se conjuncti fuerint an vinculo continuo liberi, ex paucis reliquiis non licet cognoscere: sed probabile est, non consociatos fuisse. Ab hoc versuum genere non differt id, quod legitur Fr. XCI, nisi quod ibi anacrusis est geminata,

quo vehementior et concitatior numerus decurrat, quod carminis argumento accomodatissimum est: et hic quidem singuli versus non erant vincti inter se. Solutiones more lyricorum poetarum fugisse videtur: semel pro jambo dactylum positum reperies Fr. XC. v. 3:

Σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην.

semel autem tribrachyn Fr. XCI. v. 2:

Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

Dimetros catalecticos Grammatici *Anacreontios* appellant, sed non credo quemquam veterum poetarum lyricorum his versibus continuatis usum esse: et Fr. XCII, quod Anacreontis esse Hephaestionis verba parum probant, huic poetae abjudicandum esse censeo.

Dimetros brachycatalectos usurpavisse Anacreontem Servius in Centimetro p. 1818 indicat: „Anacreontium constat dimetro brachycatalecto, ut est hoc:

Ajax furit dolens."

Et revocavi ad hunc numerum Fr. XCIII.

Versuum choliamborum vestigia quaedam mihi videor animadvertisse in Fr. XCVIII. et CIII.

Versus ex geminata jambica penthemimeri compositi leguntur in Fr. XCIV. si vere illa verba emendavi: quamquam etiam ita compositi esse possunt, ut constent ex jambica dipodia et ithyphallico. Grammatici hoc metri genus Praxillium dicunt. Plotius p. 2657: „Antispastum dimetrum brachycatalectum Praxillium fit hippio tribus trochaeis,

Trahuntque nunc machinae carinas.

Hoc etiam Ithyphallicum antispasticum nuncupant." Simillimum numerum, nisi quod ibi anacrusis geminata est, Rufinus p. 2727. *Anacreontium* appellat: „Anacreontius:

Miseri invidi vivimus scientes.

Recipit pyrrhichium, chorium, spondeum, brachysyllabum anapaestum: primus semper est Pyrrhichius."

Denique in Fr. XCV. versus sunt ex duobus anapaestis et ithyphallo compositi: anapaesti loco etiam spondeus recipitur, ut est in v. 2:

Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

Non raro autem anapaesti cum ithyphallo copulantur: conferas Terentianum Maurum v. 1839:

Alias tamen haec eadem pars
Quoties Ithyphallicon addit,
Metrum sibi tale fit unum:
Mea tibia dicere versus destitit Latinos.
Jam dudum saucia cura deserit pudorem.
Priamique evertere gentem fata jam parabant.

Jam vero ex his apparet Anacreontem fere idem numeri genus iteravisse atque continuavisse, sive, ut grammatici appellant, carmina *κατὰ στίχον* composuisse, ut sunt ionica, alia; stropharum autem rariorem usum fuisse. Anacreon vero si quando strophis usus esse reperitur, carmina monostrophica composuit: ut docet Hephaestio p. 122: *Μονοστροφικὰ μὲν οὖν εἰσίν, ὅσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται καθάπερ τὰ Ἀλκαίου καὶ τά Σαπφοῦς καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος.* et p. 134: *Καὶ μάλιστα εἴωθεν ὁ ἀστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ᾖ τὸ ᾆσμα τὸ ἑξῆς· ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται Σαπφοῦς τε καὶ Ἀνακρέοντος καὶ Ἀλκαίου.* Sed illae ipsae strophae in eodem carmine usque repetitae non erant magno ambitu, sed ex paucis fere versibus articulisque compositae. Nam quod Dionysius Halicarnassensis de composit. verbor. c. 19. p. 262. ed. Schaef. dicit antiquos lyricos Alcaeum et Sappho minutioribus strophis usos esse: *Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι μελοποιοί, λέγω δὲ Ἀλκαῖόν τε καὶ Σαπφώ, μικρὰς ἐποιοῦντο στροφάς, ὥστε ἐν ὀλίγοις*

τοῖς κώλοις οὐ πολλὰς εἰσῆγον τὰς μεταβολάς, ἐπῳδοῖς τε πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγαις. id etiam ad Anacreontem referendum est. Et consentaneum est Anacreontem strophas ex paucis membris articulisque composuisse, quales materia instituta requirebat, a qua strophae longioris ambitus et ob id ipsum argumento gravi ac severo aptiores abhorrebant, ita quidem ut ad similitudinem carminum epodicorum proxime accederent. Strophae ipsae simplicis erant compositionis, nec magna versuum varietate insignes: videmus enim plerumque ejusdem numeri species easdem aut certe cognati repetitas esse: singulae autem partes stropharum atque articuli in aliis carminibus inter se nexi atque una perpetuitate conjuncti sunt, in aliis non. Ita Anacreon ex versibus Glyconeis strophas sic componit, ut ordinem ex duobus tribusve Glyconeis compositum Pherecrateo terminaverit. Non dissimili ratione strophae carminis XIX. compositae sunt: binis enim tetrametris choriambicis acatalecticis subjungitur dimeter jambicus acatalectus, qui numerus aptissime cum illo consociatur: jambis enim ipsos choriambos poeta moderatus erat; hoc modo:

Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
Πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς, κόμην
Πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος.

In carmine LXXIX. quaeque stropha constat ex tetrametro trochaico acatalecto et catalecto, ut est in exordio:

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

In Fr. XXXVII. et XXXVIII. si recte constitui, Glyconeus cum hendecasyllabo consociatus est, ut est illud:

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας
Περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

Et similiter Glyconeus proodi loco conjungitur cum versu ejusdem fere numeri, sed longiore in Fr. XVII. et XVIII. ut est in illo:

Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
Πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

Et dimeter choriambicus catalectus praemissus est enneasyllabo Sapphico Fr. XXXII:

Ἱπποθόρον δὲ Μυσοὶ
Εὗρειν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

Epodis usus est Anacreon aliquoties Archilochi more, ut Fr. LXXXVII:

Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι
Σὴν διὰ μαργοσύνην.

et in Fr. LXXXVIII:

Κοὐ μοχλὸν ἐν θύρῃσι διξῇσιν βαλὼν
Ἥσυχος καθεύδει.

Omnem autem orationem ita stropharum formis vincit atque includit, ut numero absoluto etiam sententia ipsa terminetur, si a paucis quibusdam locis discesseris, ut a Fr. XIX. v. 5:

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
Καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσί, καὶ ψιλὸν περὶ
*Πλευρῇσι * * * βοός,*
Νεόλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος.

et quae sequuntur.

Jam vero Anacreontem eos modos carminibus adaptavisse, qui propter insignem dulcedinem atque lenitatem et aures voluptate replerent, et animos delinirent, non obscure significat Aristophanes in Thesmophoriazusis v. 161:

Σκέψαι δ' ὅτι
Ἴβυκος ἐκεῖνος κἀνακρέων ὁ Τήιος
Κἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
Ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς.

Consentaneum autem est poetam non iisdem numeris omnia carmina vinxisse, sed sagacissime vidit, quod genus quoque loco requireretur, qui modus institutae sententiae convenientissimus esset. Tribus autem harmoniis usum esse Anacreontem Athenaeus L. XIV. p. 635. C. Posidonio auctore refert: *Διακοροῦσι δὲ ἔνιοι ὅπως τῆς μαγάδιδος οὐκ οὔσης κατὰ Ἀνακρέοντα, ὀψὲ γάρ ποτε τὰ πολύχορδα ὀφθῆναι, μνημονεύων αὐτῆς ὁ Ἀνακρέων λέγει·*

Ψάλλω δ᾽ εἴκοσι
Χορδαῖσιν μάγαδιν ἔχων,
Ὦ Λεύκασπι.

Καὶ ὁ μὲν Ποσειδώνιός φησι τριῶν μελῳδιῶν αὐτὸν μνημονεύειν Φρυγίου τε καὶ Δωρίου καὶ Λυδίου· ταύταις γὰρ μόναις τὸν Ἀνακρέοντα κεχρῆσθαι.

Quamquam autem difficillimum et periculosissimum est in reliquiis carminum tam brevibus tamque exiguis judicare, quos modos iis carminibus poeta adhibuerit, supersunt tamen, ut ego quidem existimo, quaedam vestigia, quibus insistens indagare possis rem illam obscuram et difficilem.

Et Lydia quidem melodia non dubito quin moderata sit ea carmina, quae numero Glyconeo alligata sunt. Lydius modus acutus ille quidem et canorus, sed simul tener, placidus ac remissus est: huic autem numerus Glyconeus, ut est natura simillimus, ita proprius est. Et ob sedatum illum motum Lydia harmonia precibus et obtestationibus Deorum inprimis est accomodata: Deos enim mente agitata atque inquieta venerari nefas est: hinc nomi huic harmoniae alligati erant, ut docet Proclus in Chrestomathia p. 383. ed. Gaisford: *Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἁρμονίαις οἰκείαις ἑκάτερος χρῆται· ὁ μὲν γὰρ τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον ἁρμόζεται· ὁ νόμος δὲ τῷ συστήματι τῷ τῶν κιθαρῳδῶν*

Λυδίῳ. Aptissime igitur Anacreon carmina I. et II, quae preces in Dianam et Bacchum continent, hac melodia revinxerit: sed eadem, quia feminea et tenera est, accomodatissima est amoris calori praedicando: id autem fere est argumentum eorum carminum, quae ad numerum Glyconeum sunt conformata. Eademque harmonia, si in his carminibus fuit usitata, etiam in Fr. XVI. locum obtinuerit necesse est: Priapeium enim metrum cum iisdem numeris, quibus Glyconei, constet, eandem sumit melodiam, praesertim si illam sententia instituta requirat. Sed sunt etiam quaedam in his ipsis carminibus, quae confirment opinionem, ea Lydiae harmoniae fuisse aptata. In Fr. V. enim poeta dicit, si recte illud emendavi:

Ψάλλω δ' εἴκοσι Λυδίην
Χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
Ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾷς.

et in Fr. XVI:

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἁβρῶς ἐροέσσαν
Ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παϊδὶ ἁβρῇ.

Jam vero magadis atque pectis non differebant, ut Aristoxenus atque Menaechmus, auctores locupletes, tradunt apud Athenaeum L. XIV. p. 635. E: *Πηκτὶς δὲ καὶ μάγαδις ταὐτόν, καθά φησιν ὁ Ἀριστόξενος καὶ Μέναιχμος ὁ Σικυώνιος ἐν τῷ περὶ τεχνιτῶν*. quamquam alii ut Diogenes tragicus apud Athenaeum L. XIV. p. 636. A. utrumque instrumentum distinxerunt: sed huic minus auctoritatis tribuerim: Phillidis autem Delii locus, quo utitur Athenaeus ibidem, ut demonstret diversa fuisse, nihil prorsus probat. Magadis autem et pectis a Lydis si non inventae, at certe potissimum usurpatae sunt, ut etiam Diogenes tragicus eo loco, quem modo dixi, significat:

Κλύω δὲ Λυδὰς Βακτρίας τε παρθένους
Ποταμῷ παροίκους Ἅλυϊ, Τμωλίαν θεὸν
Δαφνόσκιον κατ᾽ ἄλσος Ἄρτεμιν σέβειν·
Ψαλμοῖς τριγώνων πηκτίδων ἀντιζύγοις
Ὁλκοῖς κρεκούσας μάγαδιν, ἔνθα Περσικῷ
Νόμῳ ξενωθεὶς αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς.

Conferas etiam ea, quae dicentur ad Fr. V. Jam vero Lydos magadidi et pectidi modos domesticos, non peregrinos aut aliunde ascitos admovisse consentaneum est: et quoniam illae acutum et canorum sonum reddebant, Lydia harmonia sola iis conveniebat. Id quod vel Telestes confirmat apud Athenaeum L. XIV. p. 625. E: *Τὴν δὲ Φρυγιστὶ καὶ τὴν Λυδιστὶ παρὰ τῶν βαρβάρων οὔσας γνωσθῆναι τοῖς Ἕλλησιν ἀπὸ τῶν σὺν Πέλοπι κατελθόντων εἰς τὴν Πελοπόννησον Φρυγῶν καὶ Λυδῶν· Λυδοὶ μὲν γὰρ αὐτῷ συνηκολούθησαν διὰ τὸ τὴν Σίπυλον εἶναι τῆς Λυδίας. Φρύγες δὲ οὐχ ὅτι ὁμοτέρμονες τοῖς Λυδοῖς εἰσιν, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ αὐτῶν ἦρχεν ὁ Τάνταλος. Ἴδοις δ᾽ ἂν καὶ τῆς Πελοποννήσου πανταχοῦ, μάλιστα δὲ ἐν Λακεδαίμονι χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσιν τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν. Μαθεῖν οὖν τὰς ἁρμονίας ταύτας τοὺς Ἕλληνας παρὰ τούτων· διὸ καὶ Τελέστης ὁ Σελινούντιος ἔφη·*

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλάνων ἐν αὐλοῖς
Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.
Τοὶ δ᾽ ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον
Λύδιον ὕμνον.

Anacreon autem cum in his carminibus dicat se pectide et magadide canere, non obscure significat Lydia se melodia usum esse: nec video, quae alia aptior his numeris potuerit adhiberi.

Neque negaverim maximam partem reliquorum carminum, quae numero choriambico sunt composita, ad eundem modum conformatam esse.

Phrygia vero harmonia, ut conjicio, Anacreon usus est in carminibus ionicis: haec enim, quoniam concitatior est flebilisque, bacchici quid atque fanatici spirat; et propterea accomodatissima est huic numero, qui et ipse est volubilis, atque ob id aptissimus ad animos furore quodam instigandos. Phrygibus autem numerum ionicum usitatissimum fuisse vel galliiambi illi documento sunt. Et scite Telestes, ubi de Phrygio modo loquitur, ejus vim ac naturam iis expressit numeris, qui illi proprii fuerunt:

Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.

Anacreontis autem carmina illa ionicis numeris formata atque inclusa indoli Phrygiae harmoniae praeclare conveniunt: in his enim poeta Veneris vi victus et Bacchi impetu elatus, lusibus amatoriis et compotationibus indulget, in his furore quodam abreptus modo tanta hilaritate diffusus est, tanta laetitia exultat, ut nihil supra esse possit, modo abjectus, moerens, miserans, eo desperationis adductus est, ut sola mors ei votum sit.

Carmina vero Trochaica, utrum ad Doricam an ad Phrygiam harmoniam fuerint conformata, dubitari possit. Sed carmen LXXIX. nisi prorsus fallor, Phrygiam habet harmoniam; numeri enim propter constantem trochaeorum integrorum usum minus sunt graves et magis concitati atque volubiles, quam severitati Doricae harmoniae convenit. Hoc autem molliores atque humiliores numeri sunt, quoniam eam aequabilitatem incisionis in hoc carmine observat poeta, ut singuli versus in duo paria membra divisa sint: quod ad comicam levitatem quam proxime accedit, abhorret a gravi Dorii modi lege. Sed Phrygia melodia num fuerit etiam in eo carmine, e quo petitum est

Fr. LXXX, dubitari poterit: hic enim versus non est dissectus in aequales articulos:

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κούρα.

pariterque ambigo de sequente fragmento LXXXI: hic enim trochaeis spondei immixti sunt:

Εὖτε σοὶ λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες.

Phrygibus autem numerum trochaicum usitatissimum fuisse, jam ex eo apparet, quod ionicorum impetum trochaeis temperare solebant. Id confirmat Plutarchus quoque in Amatorio c. 15: *Ταυτὶ δὲ τὰ βακχικὰ καὶ κορυβαντικὰ σκιρτήματα, τὸν ῥυθμὸν μεταβάλλοντες ἐκ τροχαίου καὶ τὸ μέλος ἐκ Φρυγίου πραΰνουσι καὶ καταπαύουσι.* Idem significat Jon tragicus apud Athenaeum L. IV. p. 185. A: *Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Φοίνικι ὁ αὐτὸς Ἴων φησίν· „Ἔκτυπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ.“ οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ· βαρὺς γὰρ οὗτος. Τρέχοντα* enim *ῥυθμὸν* appellat trochaicum numerum, quia volubilis atque velox est. Pulchre igitur Telestes eo loco, quem supra indicavi, indolem Phrygii modi depinxit:

Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.

nam et ionico et trochaico numero adaptari solebat. Sed Anacreontis Fr. LXXXII:

Ἐν μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ τανταλίζει.

plane diversi modi esse facile quilibet intelliget: nam et volubilitas atque concitatus impetus trochaeorum procero spondeorum incessu retardatus, et cum versus non in duo aequalia membra divisus sit, levitas illa imminuta est; denique verborum formae non sunt laeves atque suaves, quales delicatae linguae Jonum conveniunt, sed asperiores atque vastiores, quas Dorienses amabant. Hoc igitur carmen quin ad Doricam harmoniam conformatum fuerit, non dubito.

Doricam denique Harmoniam mihi videor deprehendisse in iis carminibus, quae dactylici sunt numeri: ut est in Fr. LVI:

Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

Ea enim his numeris inest gravitas, ea severitas, ut nisi ad hanc melodiam non potuerint componi. Atque etiam carmina logaoedica, etsi hic numerus eo, quod trochaeis terminatur, aliquantum emollitur et de statario remittit, eidem modo Dorico alligata fuisse videntur: ut Fr. LXXIV:

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναιχμάν.

Atque videmus Anacreontem in his versibus etiam verborum formas Doricas, sed cum temperamento, admiscuisse Jonicis. Huc accedit, quod argumentum et sententiae horum carminum, quantum quidem ex reliquiis exiguis colligere possumus, non fuerunt leves et voluptariae, sed severiores et grandiores.

Anacreontem autem cum Teo, urbe Joniae oriundus sit, consentaneum est ea dialecto usum esse, quae popularium ore terebatur: atque Suidas in v. Ἀνακρέων id confirmat: Ἔγραψεν ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ: et quae Suidam, ut solet, sequitur Eudocia in Villoisoni Anecd. T. I. p. 60. Ei autem materiae, quam poeta tractavit, non fuit quaequam Graecae linguae dialectus accomodatior, quam Jonica, quae quam maxime laevis et expolita est, quidquid asperius sonat, fugiens. Jones autem ut origine multum inter se differebant, ut alii aliis in locis habitabant, et ob haec ipsa diversi ingenio erant, ita non omnes eodem genere linguae usi sunt. Et Herodotus quidem L. I. c. 142. quatuor Jonicae dialecti species recenset: Γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσερας παραγωγέων· Μίλητος μὲν αὐτέων πρώτη κέεται πρὸς μεσαμβρίην· μετὰ δὲ Μυοῦς τε καὶ Πριήνη· αὗται

μὲν ἐν τῇ Καρίῃ κατοίκηνται, κατὰ ταὐτὰ διαλεγόμεναι σφι. αἵδε δὲ ἐν τῇ Λυδίῃ· Ἔφεσος, Κολοφών, Λέβεδος, Τέως, Κλαζομεναί, Φώκαια· αὗται δὲ αἱ πόλιες τῇσι πρότερον λεχθείσῃσι ὁμολογέουσι κατὰ γλῶσσαν οὐδέν, σφίσι δὲ ὁμοφωνέουσι. ἔτι δὲ τρεῖς ὑπόλοιποι Ἰάδες πόλιες, τῶν αἱ δύο μὲν νήσους οἰκέαται Σάμον τε καὶ Χίον, ἡ δὲ μία ἐν τῇ ἠπείρῳ ἵδρυται, Ἐρυθραί· Χῖοι μέν νυν καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ ταὐτὸ διαλέγονται, Σάμιοι δὲ ἐπ' ἑωυτῶν μοῦνοι· οὗτοι χαρακτῆρες γλώσσης τέσσερες γίνονται. Anacreontem autem existimo eo potissimum genere usum esse, quod Teiis popularibus suis proprium fuit. Quamquam autem quae harum varietatum natura atque indoles fuerit, parum nobis cognitum est, non tamen puto me a vero prorsus aberrare, si illud genus, quo utebantur eae urbes, quae in Lydía conditae erant, prae ceteris lene atque expolitum fuisse existimem. Sed aliquid ad poetae dialectum conformandam contulisse videtur etiam Samus, ubi diu commoratus est et plurima carmina composuit: quae opinio confirmatur quodammodo iis, quae leguntur in Etymol. M. 259. 28: Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων· Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον· τοῦ ι τραπέντος εἰς ε γίγνεται Δεόνυσος· οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι· καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος Θεύδοτος. Et eandem formam restitui Anacreonti Fr. II. v. 10:

Τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
Ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

Samiorum autem dialectus asperior et incultior fuisse videtur.

Jam vero etiam ipsae carminum reliquiae satis superque docent Anacreontem iis verbis et verborum formis usum esse, quae Jonibus propriae erant. Ita Fr. VII. v. 1. μεὶς dicit pro μήν; Fr. IV. v. 2. δίζημαι; Fr. XXIV. ἤγανον pro τήγανον vel τάγηνον; ita

epicorum more Fr. I. v. 8. πολιήτης dicit, cui suppar est, quod legitur in Fr. LI. v. 1: μυθιήτης; Fr. XLIV. ἀστραγάλαι legitur, quod Jonicum esse grammatici perhibent, supra tamen Fr. XIX. v. 4. ἀστραγάλους genere masculino dicit; Fr. VII. v. 3. ἰδὲ usu epicorum adhibet, si recte emendavi. Et sic aliae quaedam formae leguntur in his reliquiis, quae non tam uni alicui dialecto propriae sunt, sed a poetis maxime usurpantur, quia vel a numeri lege requiruntur vel a quotidiano sermone recedunt, et ob id ipsum splendorem quendam orationi conciliant; ut quod restitui Fr. LXX. αἰητός; et Fr. IX. v. 2. κόϊλος, si vere conjeci: et Fr. XV. v. 3. ποικιλοσάμβαλος a Seidlero restitutum. Jonibus usitatissimum est quod Fr. XXXIX. v. 1. restitui ἐπεί τε. Quidquid autem asperum et duriusculum est vitat, ut solent Jones: dicit igitur μοκλὸν pro μοχλὸν Fr. LXXXVIII. v. 1. et ἐπίστιος pro ἐφέστιος Fr. XC. v. 4: nec dissimile est ἰρωστί, (spiritum enim lenem Hesychii quamvis corrupta lectio commendat,) Fr. CXVIII; sed Fr. LII. v. 2. ἱερὸν vel potius ἱρόν. Non tamen dixit κιθών, sed ut vulgo χιτὼν Fr. LVIII: et δέχεσθαι in Fr. II. v. 11. non δέκεσθαι. Pro ὅπως legitur Fr. LXII. v. 2. ὅκως, et similiter Fr. XXX. κοὶ a me restitutum est, et Fr. I. v. 4. κού, nisi falsus sum conjectura: sed in Fr. LXXXVI. ποτὲ legitur, si tamen ille versus Anacreontis est. Pro εἰς Anacreon semper ἐς dixisse videtur, ut est in Fr. XVII. v. 2. Fr. XVIII. v. 2. Fr. XXXI. et ἐσκαθορῶν quod e conjectura rescripsi, Fr. I. v. 6. Pro ἔνεγκον legitur ἔνεικον Fr. LXI. v. 3. Μοῦνος dicit pro μόνος Fr. LXXXV. v. 2. Pro ᾱ ponit η̄ cum alias more Jonum (ut Fr. XCIII. v. 1: λίην. Fr. XLI. v. 1: κάρη) tum in Fr. XXV. ubi καλλιλαμπέτη dicit pro καλλιλαμπέτα, numero illam formam requirente.

Dativus pluralis terminatur in ῃς, ut est Fr. I. 5. δίψῃς, et Fr. XLIX. v. 2. ὕλῃς, si recte illos versus constitui: at vero Fr. XXII. v. 1: κούφαις legitur, Fr. LXXX: μελαίναις, et Fr. LXIV. v. 2: μίτραις, si hoc carmen Anacreontis est. Sed πλευρῇσι legitur in Fr. XIX. v. 5. et θύρῃσι δικλῇσιν in Fr. LXXXVIII. v. 1. Semel genitivum in οιο terminatum reperies Fr. XCI. v. 2. Ἐξύνηκεν dixit pro συνῆκεν Fr. CXVI: cui non dissimile est quod restitui Fr. LXXVIII. v. 3: μεμαθείκασι: conferas etiam Fr. CV. ubi ῥεραπισμένος legitur. Μεῦ pro μοῦ dictum est Fr. LXXX; τοὶ pro σοὶ legitur Fr. LXXIX. v. 3. sed σοὶ, ut conjicio, Fr. LXXXI. Ἡμὶν pro ἡμῖν restitutum est in Fr. LXI. v. 2. Fr. LXII. v. 1. et Fr. LXXVII: conferas Apollonium de pronomine p. 353. A: Ἡμῖν Ἴωνες, ἢ καὶ Ἀττικοί· τὸ ἐγκλινόμενον παρ' Ἴωσι συστέλλει τὸ ι· σημειῶδες καθὸ αἱ ἐγκλινόμεναι τὸν αὐτὸν χρόνον φυλάττουσι ταῖς ὀρθοτονουμέναις. — Pro ᾧ in Fr. LXXXIV. revocavi τῷ: in eodem versu κεῖνος legitur; sed θέλει recte Porsonus mutavit in ἐθέλει Fr. XXII. v. 2.

Veteres autem Iones cum diaeresin vocalium valde admavissent, recentiores quoque illi hunc morem ita servaverunt, ut in scribendo quidem vocales dividerent, sed in pronuntiando ita quasi conglutinarent, ut coaluisse viderentur. Quare qui haec Aristophanis verba in Pace v. 45. tentaverunt:

Κἀτ' αὐτῶν γ' ἀνὴρ
Ἰωνικός τίς φησι παρακαθήμενος·
Δοκέω μὲν ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται,
Ὡς κεῖνος ἀναιδέως τὴν σπατίλην ἐσθίει.

parum considerate indolem sermonis Ionici corruperunt. Atque Anacreon quoque, ut consentaneum est, popularium suorum morem secutus est: vocalem quidem

ε cum sequente ita fere conjungit, ut prorsus obscuretur atque oblitteretur. Ita in Fr. LXXIV. coalescunt ε et αι φιλέαι, similiterque in Fr. LXIX. v. 1. φιλέω; in Fr. XIX. v. 12. φορέων et ibidem v. 13. φορέει a Dindorfio restitutum; in Fr. LXXVIII. v. 1: μισέω; Fr. XIX. v. 7. ὁμιλέων; Fr. III. v. 3: δινοπνέω, nisi forte secus statui de illo versu; Fr. LXXIX. v. 2: δοκέεις. His similia sunt, quae leguntur Fr. IX. v. 1; ποιέειν; Fr. II. v. 4: ἐπιστρέφεαι; Fr. LXXIX. v. 5: βούκεαι; eodemque referendum est ἐγχέας in Fr. LXII. v. 3. Item in substantivis atque adjectivis vocalem illam ε ita obscurare solet, vix ut exaudiatur, ut est in Fr. XLI. v. 5. Ἀΐδεω; Fr. IX. v. 3. στήθεα; Fr. VIII. v. 2: ἔτεα. et in Fr. XIX. v. 12: φαεινέων; Fr. LI. v. 2: Νυμφέων. Fr. LXIX. v. 3: Μουσέων, Fr. II. v. 5: ἀρέων. pariterque in Fr. XIX. v. 12; χρύσεα. Fr. XXXIX. v. 2: μελιηδέα; Fr. XLIX. v. 1; νεοθηλέα; item in Fr. XXX. ἀργυρέη; Fr. XLI. v. 5. ἀργαλέη; Fr. II. v. 3: πορφυρέη, Fr. XV. v. 1: πορφυρέη; Fr. XLI. v. 2: γυρέλεοι: item in Fr. XXXVIII. v. 2: ἐμμελέως, quod Bakkerus jure revocavit; et in Fr. CXXXII. nomen proprium Κίμεως: sed haec quidem conjectura incertissima est. Eodem modo in Fr. XIX. v. 6. νεόλυτρν ita pronuntiandum esse videtur, ut trisyllabum sit. Nonnunquam tamen vocales in unum contractas esse videmus, ut est in Fr. XXXVIII. v. 3: διακεῖν, ubi exspectaveras διακέειν.

Contractione prorsus ita utitur, ut Ionico sermoni proprium fuit. Vocales εο coalescunt sic, ut diphthongus ευ fiat: sic qui Κλεόβουλος vocabatur, eum poeta appellat Κλεύβουλον, ut est in Fr. II. v. 9. et Fr. III. Simili modo Bacchum vocat Δεύνυσον Fr. II. v. 11. et Fr. XIV; at Διόνυσος legitur in Fr. XIII. Fr. LIII. v. 3. et Fr. LIV. Sic ἀνθεμεῦντας dicit in

Fr. LXI. v. 2. et in Fr. XCI. v. 1. Καρμευργέος, ita enim corrigendum est, et χαριτεῦν pro χαριτόεν Fr. XLIII. si recte emendavi illum versum: similiter φορεῦμαι legitur in Fr. XXXVI. At in Fr. VII. v. 4 παταγοῦσι legitur, non παταγεῦσι. Vocales οη more Jonum contractae sunt in ω, ut est in Fr. X. νενωμένος et Fr. LIX. ἐπίβωτον. Pro νεάνιδι dicit poeta νῆνι in Fr. XV. v. 3: verissima est enim haec Seidleri conjectura. Pro ἱερόν dicit ἱρόν, si recte sanavi verba corruptissima, in Fr. LI. v. 2. sicut in Fr. CXVIII. ἱρωστί. Ὀρτήν pro ἑορτήν dicit Fr. LIII. v. 2, quod jure Hermannus restituit. Θρηκίη in Fr. LXXIX. v. 1. et Θρηκίην in Fr. XLVII. revocavi pro vulgata scriptura Θρηϊκίη et Θρηικίην; sed Θρηικίης recte dictum est in versu elegiaco Fr. LXXI, quod ibi metrum requirebat. Diphthongos more Jonum dirimit in quibusdam vocibus, ut πάϊς legitur Fr. XIX. v. 13. et παϊδὶ in Fr. XVI. v. 3. et in Fr. VII. v. 1. Ποσιδηϊών. In Fr. IX. v. 2. recte me emendavisse existimo κοϊλώτερα, quae verbi forma, etsi a Grammaticis fere tribui solet Aeolensibus, nequaquam ab indole sermonis Jonici abhorret.

Crasis usus rarus fuisse videtur, ut solet apud Jones: sic in Fr. II. v. 1: ὦναξ legitur et in Fr. XCIII. v. 1: Ὠρανέ, si recte illum locum emendavi; sic κοὐ et κοὐκ legitur in Fr. LXXXVIII. v. 1. et LXXXIX. v. 1. et 2; sic τὠκινάκῃ et, ut videtur, τὴστρατῇ dicit Anacreon Fr. CXXV; sic saepius in his reliquiis a me restitutum est δηὖτε, contractum illud quidem ex δὴ et αὖτε, ut est in Fr. XV. v. 1: Fr. XVII. v. 1. Fr. XLV. v. 1. Fr. LX. Fr. LXII. v. 6. et v. 7. Fr. LXVII. Fr. LXXXIX. v. 1. Fr. XCI. v. 2: in quibus locis olim corrupte δεῦτε, δῆτε vel δαὖτε legebatur: et haec quidem crasis Anacreonti

...mmunis fuit cum Doriensibus et Aeolensibus poetis lyricis. In Fr. XLI. v. 6. synecphonesis potius, quam crasis locum habere videtur: μὴ ἀναβῆναι; eademque admittenda esse videtur in Fr. XVI. v. 3:

Κωμάζων παϊδὶ ἁβρῇ.

quamquam non negaverim etiam ι dativi ab Anacreonte elidi potuisse, ut factum est non semel in carminibus Homericis. Memorabilis est versus in Fr. XXI. ubi, id genus elisionis ab Anacreonte adhibitum est, quod a sermone antiquiorum poetarum segregatum videtur, sed ab Atticis magnopere frequentatum est: ibi enim, legitur:

Ἐκ ποταμοῦ 'πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

Hiatum, quoniam nihil tulit, quod hiulcum erat aut asperius sonabat, raro et non nisi in longa vocali, quae corripienda est, admisisse videtur: ut est in versu elegiaco Fr. LXIX. v. 1:

Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων.

et in versu logaoedico Fr. LXXII:

Βούλεται ἀπειροπὸς γὰρ ἡμὶν εἶναι.

Diphthongos sequente littera vocali corripit in media voce, ut est Fr. I. v. 4:

Ἤ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου.

et Fr. LXVIII:

Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν· ὅμως γέ μεν ὡς ἀδοιάστως.

et Fr. LIX:

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

Fortasse etiam in Fr. VIII. v. 1. scribendum est:

Ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθείης.

Brevem syllabam ante mutam cum liquida aliquoties corripit, ut est in Fr. LXXXII:

Ἐν μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ τανταλίζει.

et in Fr. LXXXIX. v. 1:

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα.

et in Fr. LXXI:

Οὐκέτι Θρηικίης παιδὸς ἐπιστρέφομαι.

Καλὸς morem Epicorum secutus semper prima syllaba producta dicit, ut est in Fr. XX:

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν.

et in Fr. LXII. v. 11:

Ἀλλὰ καλοῖς
Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

et in Fr. LXXV:

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

et ut videtur, etiam in Fr. LXXIX v. 3:

Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι.

Neque vero Anacreon ubique tenerum illum et expolitum Jonicum sermonem usurpat, sed illius suavitati delicatae admiscet in quibusdam carminibus horridam Doricae dialecti gravitatem. Prudenter enim ea verba easque verborum formas eligit, quae institutae sententiae conveniant; illa autem carmina, in quibus Doricae dialecti vestigia deprehendi, aliena sunt a levitate amatoria, et cum serii sint argumenti, tum et severitatem modorum (Doricae autem harmoniae ea adaptata fuisse, supra suspicatus sum), et verborum gravitatem requirunt. Magna autem est dignitas Dorici sermonis, qui quoniam Dorienses antiquitatis mores tenacissime servabant, asperior erat et os vastius diducebat. Sed tamen eo temperate utitur Anacreon, sedulo cavens, ne nimio asperorum verborum concursu laevitas orationis contaminetur. Et *αἰχμὰν* quidem dicit in Fr. XXVIII, *μεναιχμὰν* Fr. LXXIV, *[illegible]* Fr. LXVI. *ἀπεροπὸς* Fr. LXXVII. *[illegible]* Fr. LXXX; denique in Fr. LXXXII: *δάφνᾳ χλωρᾷ τ' [illegible].*

Haec habui, quae commentationi, quae est de Anacreontis carminum reliquiis, praemunienda putarem: quae etsi maxima ex parte levia sunt atque minuta, non tamen prorsus inutilia esse existimo: ex his enim apparebit, quanto intervallo hae integrorum carminum reliquiae et cantiunculae istae, quas vulgus summo poetae tribuére solet, discretae sint atque interseptae.

Fr. I.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν·
Ἧ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
Δίνῃς εἶ, θεοκαρδίων
Ἀνδρῶν ἐςκαθόρα πόλιν
Χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
Ποιμαίνεις πολιήτας.

Hoc carmen legitur apud Scholiastam Hephaestionis p. 125, omisso poetae nomine; sed Anacreontis esse dicit Hephaestion, qui eo loco, quem modo commemoravi, partem carminis servavit: *Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾆσμα,*

Γουνοῦμαί σ', Ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν

καὶ τὰ ἑξῆς. Κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφή, καὶ τὸ ᾆσμά ἐστι μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι, εἴς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἡ στροφή· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων ἢ τῶν πέντε. Unde etiam id cognoscimus, primum hoc fuisse carmen in

antiquis editionibus Anacreontis. Tertium et octavum versum Scholiasta Hephaestionis rursus proponit: Τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος] Ὅ ἐστιν ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές (scribendum est: ἀντισπαστικὸν ἑφθ.), οἷον τὸ τρίτον· Δέσποιν᾿ Ἄρτεμι θηρῶν, τὸ τελευταῖον· Ποιμαίνεις πολιήτας, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐστὶν ὄγδοον. Magnopere autem ii a vero aberrant, qui integrum esse carmen opinantur: partem enim esse carminis et Hephaestion non obscure significat, et ipsa sententia, quae imperfecta est, satis superque arguit.

Versus tertius legitur etiam apud Eustathium ad Hom. Iliad. Φ. v. 470 p. 1247. 9. ed. Roman: Ἀνακρέων οὖν φησι μεταλαβών· Δέσποινα Ἄρτεμι θηρῶν. et apud Scholiastam ad eundem versum: Πότνια ἡ δεσπότις· μεταβαλὼν δὲ Ἀνακρέων φησιν· Δέσποιν᾿ Ἄρτεμι θηρῶν.

Versus quartus apud Scholiastam Hephaestionis eo loco, quem dixi, sic scribitur: Ἴκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου; supra Hephaestion utitur eodem versu p. 8: Ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ Ἀνακρέοντος·

Ἴκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου.

docet enim illo loco diphthongos $\overline{οι}$ et $\overline{αι}$ a poetis aliquoties corripi: ibi autem plures codices (B. H. N. apud Gaisfordium) et edit. Florentina οἴκου pro ἴκου scriptum habent, alius codex (C.) ἥκου. Vitiata autem esse haec verba facile quilibet animadverterit, qui accuratius cognoverit Anacreontis orationem: is enim verba ita collocare, orationem ita formare atque fingere solet, ut nihil sit hiulcum, nihil asperum, nihil denique inconditum, sed omnia coagmentata, laevia, composita; hic vero membra sunt abrupta et rudia: dixisset enim poeta:

Ἱκοῦ νυν ἐπὶ Ληθαίου
Δίνῃσι, θρεοκαρδίων δ᾿
Ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν.

Atque ne hoc quidem satis apte dictum est: ἀστοῦ καὶ Ληθαίου δίνῃσι, ubi potius requirebatur: ἥκου ἐπὶ Ληθαίου δίνας. Scripsi vix littera mutata:

Ἥ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
Δίνῃς εἶ.

Sic enim Graeci solent in Deorum nomine invocando loqui, ut Hipponax apud Aristoph. Ran. v. 659. et Scholiastam ad illum versum:

Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις
Ἢ Νάξον, ἢ Μίλητον, ἢ θείαν Κλάρον
Ἵκου καθ' ἱέρ', ἢ Σκύθας ἀφίξεαι.

Dianam autem apud Lethaeum flumen commorari poeta dicit, quia Magnesiae, quam urbem ille amnis praeterfluebat, sanctissime colebatur. Illam urbem non procul a Lethaeo sitam esse docet Strabo L. XIV. c. 1. p. 643. A. ed. Casaub. *Πρώτη δ' ἐστὶν ἐξ Ἐφέσου Μαγνησία, πόλις Αἰολίς, λεγομένη δὲ ἐπὶ Μαιάνδρῳ·* (supra p. 636. C. dixerat: *Ὑπέρκειται δὲ Μαγνησία ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ, Μαγνήτων ἀποικία τῶν ἐν Θετταλίᾳ καὶ Κρητῶν, περὶ ἧς αὐτίκα ἐροῦμεν.* Stephanus Byzantinus: *Μαγνησία· πόλις παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ·* Livius L. XXXVII. 45: „Sub idem fere tempus et ab Trallibus, et a Magnesia, quae super Maeandrum est, et ab Epheso legati ad dedendas urbes venerunt.") *πλησίον γὰρ αὐτοῦ ἵδρυται· πολὺ δὲ πλησιαίτερον ὁ Ληθαῖος ἐμβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον, τὴν δ' ἀρχὴν ἔχων ἀπὸ Πακτύου τοῦ τῶν Ἐφεσίων ὄρους.* Et Lethaeum Nicander apud Athenaeum L. XV. p. 683. C. appellat Magnetem:

Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα.

Huc adde Pausaniam L. X. c. 32. 4: *Ἔστι δὲ καὶ τοῖς ἐπὶ ποταμῷ Ληθαίῳ Μάγνησιν Ὕλαι καλούμενον χωρίον, ἐνταῦθα Ἀπόλλωνι ἀνεῖται σπήλαιον, μεγέθους μὲν εἵνεκα οὐ πολλοῦ θαύματος.* Quamquam eo tempore, quo vixit Anacreon, utrum Lethaeo an Maeandro propior

fuerit Magnesia, ignoratur. Postea enim urbis sedem in alium locum translatam esse auctor est Strabo L. XIV. p. 643: *Ἐνταῦθα δ᾽ ἦν καὶ τὸ τῆς Δινδυμήνης ἱερὸν μητρὸς θεῶν· ἱεράσθαι δ᾽ αὐτὸ τὴν Θεμιστοκλέους γυναῖκα, οἱ δὲ θυγατέρα παραδιδόασι· νῦν δ᾽ οὐκ ἔστι τὸ ἱερόν, διὰ τὸ τὴν πόλιν εἰς ἄλλον μετῳκίσθαι τόπον.* Veri tamen similius esse puto antiquitus Magnesiam propiorem fuisse Lethaeo quam Maeandro. Dianae autem fanum in illa recentiore urbe fuit artificiosissime aedificatum. Strabo eo loco, quem modo nominavi, sic pergit: *Ἐν δὲ τῇ νῦν πόλει τὸ τῆς Λευκοφρυήνης ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος, ὃ τῷ μὲν μεγέθει τοῦ ναοῦ καὶ τῷ πλήθει τῶν ἀναθημάτων λείπεται τοῦ ἐν Ἐφέσῳ· τῇ δ᾽ εὐρυθμίᾳ καὶ τῇ τέχνῃ τῇ περὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ σηκοῦ πολὺ διαφέρει. καὶ τῷ μεγέθει ὑπεραίρει πάντας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ πλὴν δυοῖν, τοῦ ἐν Ἐφέσῳ καὶ τοῦ ἐν Διδύμοις.*

Versu quinto apud Scholiastam Hephaestionis legitur *θρεοκαρδίων*, quod vix idonea ratione explicari potest; apud Turnebum *θρασυκαρδίων* scribitur, quod ex emendatione profectum esse veri simillimum est: non dubito quin poeta scripserit *θεοκαρδίων*, quomodo apud Ursinum quoque hunc versum scriptum esse, postea comperi. *Θεοκάρδιος* autem verbum recte est factum a poeta atque novatum, sicut *θεόμητις* et similia: et quodammodo potest componi cum adjectivo *πετροκάρδιος*, quo usus est Nicetas Eugenianus L. II. v. 253:

> *Ἀφ᾽ οὗ γὰρ εἶδον ἐξετοξεύθην τάλας·*
> *Ἀεὶ δέ μοι σὺ πετροκάρδιος μένεις.*

Θεοκάρδιος autem idem fere significat quod *θεόφρων*: quo verbo usus est auctor cyclicae Thebaidis apud Athenaeum L. XI. p. 465:

Αὐτὰρ ὁ θεογενὴς ἥρως ξανθὰς ἀπολύνεκεις·
Πρῶτα μὲν Οἰδίποδι καλὴν παρέθηκα τράπεζαν.
Ἀργυρέην Καδμοιο θεόφρονος.

Quem versum respicit Hesychius: *Θεόφρονος· θείου.* Eo autem nomine poeta ipsos Magnesiae incolas, quoniam summa sanctitate Dianam colebant, appellare videtur: quamquam utrum haec de Magnetibus an de aliis quibusdam dicantur, non satis certo dijudicari potest.

Versu sexto quod vulgo scribebatur *ἐγκαθόρα*, mutavi in *ἐςκαθόρα*: *ἐγκαθορᾶν* enim ut aptum sit huic loco, nullo pacto efficies: *ἐςκαθορᾶν* autem etsi nusquam me legere memini, firmatur verbis simili ratione factis, ut *εἰςκαταβαίνειν*, *εἰςκαταδύνειν*, aliis.

Fr. II.

Ὦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως,
Καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
Συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφεαι δ'
Ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων·
Γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενὴς
Ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
Εὐχωλῆς ἐπακούειν·
Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γενοῦ
Σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
Ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

Hoc carmen legitur apud Dionem Chrysostomum Orat. II. p. 31: *Μηδὲ οὖν τοὺς θεοὺς καλεῖν οὕτως εὐχόμενον, ὥσπερ ὁ Ἰώνων ποιητὴς Ἀνακρέων: Ὦναξ* —

Verum primo in editione Veneta ὦ δαμάλης Ἔρως scribitur, quod homines doctos in errorem induxit, ut crederent carmen venustissimum in Amorem scriptum esse. Solus Emperius perspexit, poetam invocare Bacchi opem, ut propitius Cleobuli amorem sibi conciliet: Baccho autem optime conveniunt ea, quae hoc carmine primo leguntur:

Ὦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως
Καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
Συμπαίζουσιν.

quibuscum componas Sophoclis versus in Oedipo rege 1098:

Εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων εὕρημα
δέξατ' ἔκ του
Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, αἷς πλεῖστα συμπαίζει.

Et jure Anacreon Bacchum implorat, deum si quem alium aptum ad amicitiae vinculum contrahendum, ut dicit Athenaeno L. V. p. 185. B: *Δοκεῖ γὰρ ἔχειν πρὸς φιλίαν τι ὁ οἶνος ἑλκυστικὸν παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων.* Vocem *δαμάλης* solus Hesychius servavit: *Δαμᾶλ· τὸ Ἔρωτα ἤτοι δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον·* quae sic emendanda esse videntur: *Δαμάλης· τὸν Ἔρωτα ἤτοι δαμ. ἢ ἀγ.*: neque enim dubito, quin is ipsum hunc Anacreontis versum respexerit: cognatum autem verbum est *δαμαλίζω*, quo Pindarus Pyth. V. v. 112:

Μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων
Χειμερία κατάπνοα δαμαλίζοι χρόνον.

et Euripides in Hippolyto v. 230. usi sunt:

Δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι λίμνης,
Καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων,
Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις
Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.

Versum tertium Aelianus Histor. Animal. L. IV. c. 2. intellexisse videtur, cum dicit: *Ὠσπεροῦν τὴν*

Ἀφροδίτῃ ὁ Τήιος ἡμῖν Ἀνακρέων ᾄδει, κορυφήν που λέγων.

Versu quarto apud Dionem vulgo scribitur: *συμπαίζουσ'*: recte edit. Veneta: *συμπαίζουσιν*; quod deinde olim legebatur: *ἐπιστρέφεται ὑψηλῶν* homines docti jure mutaverunt in *ἐπιστρέφεαι δ' ὑψ.*

Versu quinto apud Dionem legitur: *ὀρέων κορυφάς*: recte Barnesius haec verba transposuit: neque enim Anacreon in hoc loco Glyconei admisisse videtur anapaestum pro iambo.

Versu sexto poeta fortasse scripserat:

Κεχαρισμένας δ'
Εὐχωλῆς ὑπακούειν.

Photius p. 106. 3: *Κεχαρισμένως· ὡς χάριν αὐτῶν πάντα ποιεῖν.* Cf. etiam Phrynichum in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 44. 30: *Κεχαρισμένως θύειν· τὸ μετὰ χάριτός τινος καὶ εὐφροσύνης.* *Ὑπακούειν* autem verbum est aptissimum in deorum numine invocando. Aristophanes in Nubibus v. 269:

Ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν·
Εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε,
Εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμφαις
Εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθε πρόχουσιν,
Ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ' ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος·
Ὑπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Versu nono pro *γένου* scripsi *γενοῦ*; fortasse praestet *γενεῦ*. Cleobulus autem ille puer fuit eximia pulcritudine apud Polycratem tyrannum, cujus amore vehementissime exarserat Anacreon, ut ipse in Fr. III. fatetur:

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.

Quantis laudibus illius pulcritudinem celebraverit, Maximus Tyrius docet VIII. p. 96. ed. min. Dav. (XXIV. p. 297. ed. maj.) *Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν, καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ κἀν τούτοις τὴν σωφροσύνην.* Idem XXI. p. 218. ed. min. (XXXVII. p. 439. ed. maj.) *Οὕτω καὶ Ἀνακρέων Σαμίοις Πολυκράτη ἡμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα Σμερδίου καὶ Κλεοβούλου κόμην καὶ αὐλοὺς Βαθύλλου καὶ ᾠδὴν Ἰωνικήν*, ubi scribendum esse existimo: *ἔρωτα Κλεοβούλου καὶ Σμερδίου κόμην*. Smerdien enim Anacreon propter insignem comae pulcritudinem eximiis celebraverat laudibus, (Maximus Tyrius eo loco, quem modo adscripsi: *μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης*.) sed Polycrates aemulus Anacreontis ei caesariem detonderi jussit: vide quae infra ad Fr. XLVI. dicentur. Cleobulum autem istum infantem Anacreon, vino plenus, obruerat maledictis, ita ut nutrix ejus voveret, ut post summo praeconio ornaret eum, cui gravissimum convicium fecisset: si vera Maximus Tyrius refert XI. p. 116. ed. minor. Dav. (XXVII. p. 321. ed. maj.) *Τοιαύτην φασὶ καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἐκεῖνον τὸν Τήιον ποιητὴν δοῦναι δίκην τῷ ἔρωτι. Ἐν τῇ τῶν Ἰώνων ἀγορᾷ ἐν Πανιωνίῳ ἐκόμιζε τιτθὴ βρέφος· ὁ δὲ Ἀνακρέων βαδίζων, μεθύων, ἄκων, ἐστεφανωμένος, σφαλλόμενος, ὠθεῖ τὴν τιτθὴν σὺν τῷ βρέφει* (lego: *σφαλλόμενος, ἄκων ὠθεῖ τὴν τιτθήν*: satis enim superque manifestum est, *ἄκων* suo loco motum esse:) *καί τι καὶ εἰς τὸ παιδίον ἀπέρριψε βλάσφημον ἔπος· ἡ δὲ γυνὴ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐχαλέπηνε τῷ Ἀνακρέοντι, ἐπεύξατο δὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον ὑβριστὴν ἄνθρωπον τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω ἐπαινέσαι ποτὲ τὸ παιδίον, ὅσα νῦν ἐπηράσατο. Τελεῖ ταῦτα ὁ θεός· τὸ γὰρ παιδίον ἐκεῖνο δὴ*

αὐξηθὲν γίνεται Κλεόβουλος ὁ ὡραιότατος, καὶ ἀντὶ μικρᾶς ἀρᾶς ἔδωκεν ὁ Ἀνακρέων Κλεοβούλῳ δίκην δι᾽ ἐπαίνων πολλῶν. Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς τήμερον κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα ἐκεῖνον δοῦναι δίκην τῷ ἔρωτι αὐτοὺς ἑκόντας γλώττης ἀδίκου;

Versus undecimus vulgo apud Dionem sic scribitur: ὦδ᾽ οὐ νῦν σε δέχεσθαι: codex regius: ὦδ᾽ εὖ νῦν σε δέχεσθαι. Praeclare vidit Emperius in hoc tam depravato versu ipsius Bacchi nomen latere, sed non assecutus est eam nominis formam, qua Anacreontem usum esse et metri ratio et illius codicis scriptura arguit: scripsisse enim poetam censeo:

Ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

Hanc autem formam etiam alibi ipsum Anacreontem usurpavisse cognoscimus ex Etymolog. M. p. 259. 28: Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων· Πολλὰ δ᾽ ἐρίβρομον Δεύνυσον, τοῦ ι τραπέντος εἰς ε γίνεται Δεόνυσος· οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσιν, καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος, Θεύδοτος. ἔνιοι δὲ αὐτὸν Δεύνυσον ὀνομάζεσθαί φασιν, ἐπειδὴ ἐβασίλευσε Νύσης· κατὰ γὰρ τὴν τῶν Ἰνδῶν φωνὴν δεῦνος ὁ βασιλεύς. His similia leguntur in Etymologo Gudiano p. 139. sed omissis Anacreontis verbis. Conferas etiam Zonaram: Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος.

Carmen hoc Sami ab Anacreonte compositum esse, cum ex eo apparet, quod Cleobuli mentio fit, quem apud Polycratem vixisse supra vidimus, tum confirmatur eo, quod Bacchum appellavit Δεύνυσον, quae nominis forma Samiis propria fuit. Ceterum integrum esse carmen credo, quamvis non inepte aliquis conjiciat, sequens fragmentum, cum tanta sit argumenti similitudo, partem hujus carminis esse.

Fr. III.

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δὲ διοςκέω.

Hi versus leguntur apud Herodianum περὶ σχημάτων in Villoisoni Anecdot. T. II. p. 93: Περὶ πολυπτώτου — ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα καὶ παρά τισι τῶν ποιητῶν, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ καὶ Ἀνακρέοντι· καὶ παρὰ μὲν οὖν Ἀρχιλόχῳ — παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι· Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ, Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι, Κλεύβουλον δὲ διϊδεῖν ἐπιποθῶ. Haec sic leguntur in Dindorfii editione p. 57: Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν·

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δ' ἰδέειν ποθέω.

Versu primo in codice A. scribitur ἐγὼ γερῶ.

Versu secundo possit aliquis conjicere legendum esse:

Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίομαι.

quod verbum cum dativo copulatum est in Orphei Argonauticis v. 935:

Φρουραῖς τ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου.

Sed nihil mutandum est: compares quod infra legitur Fr. LXXXIX:

Ἐρῶ τε δηὖτε κοὐκ ἐρῶ,
Καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

Versu tertio legitur in Cod. B: δὲ διϊδεῖν ἐπιποθῶ. Corruptissime in codice A: διὸς κνέων et in Codd. C. D: δὲ διοςκνέω. Ex his verae lectionis corruptelis recte mihi videor correxisse Anacreontis versum:

Κλεύβουλον δὲ διοςκέω.

Hujus verbi vestigium in solo Hesychio reperimus,

apud quem haec leguntur: *Διόσκειν* (verius videtur esse *διοσκεῖν*:) *διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὅρασιν μεταβάλλοντα· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ· καὶ τὸ διαπολέσαι καὶ τὸ διαφθεῖραι.* Est igitur *διοσκεῖν* oculis huc illuc spectare, oculis intentis aliquid investigare. Quod in Villoisoni codice legitur: *διδεῖν ἐπιποθῶ* interpretatio est hujus ipsius verbi *διοσκέω*. Quos eodem loco Archilochi versus adscripsit Herodianus, ii fortasse sic sunt corrigendi:

Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ᾽ ἐπικρατεῖ,
Λεωφίλῳ δὲ πάντ᾽ ἀνεῖται, Λεωφίλου δ᾽ ἀκούεται.

Fr. IV.

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
Δίζημαί σε, σὺ δ᾽ οὐ κλύεις,
Οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
Ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

Hos versus servavit Athenaeus L. XIII. p. 564. D: *Ὁ δ᾽ Ἀνακρέων τί φησιν; Ὦ παῖ, παρθένιον βλ.* Fortasse hoc quoque carmine Cleobuli venustas celebratur: praecipuis enim laudibus ejus oculos Anacreon decoraverat, ut cognoscimus ex Maximo Tyrio VIII. p. 96. ed. min. Dav. (XXIV. p. 297. ed. major.) *Μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν.*

Versu primo in codice C. pro *βλέπων* male scribitur *βλέπουσα.*

Versus secundus in libris sic legitur:

Δίζημαί σε, σὺ δ᾽ οὐκ ἀΐεις

quod Erfurdtius, Buttmannus et Boeckhius de metris Pindari p. 228. correxerunt ita, ut *οὐ κλύεις* scriberent.

Sed nescio an aliud quid poeta scripserit, quamquam quale id fuerit, frustra investigari.

Fr. V.

Ψάλλω δ' εἴκοσι Λυδίην
Χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
Ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾷς.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XIV. p. 634. C: *Εἰπόντος δ' ἐπὶ τούτοις Αἰμιλιανοῦ, Ἀλλὰ μήν, ὦ ἑταῖρε Μασούριε, πολλάκις καὶ αὐτὸς ἐν ἐννοίᾳ γίνομαι, μουσικῆς ὢν ἐραστής, περὶ τῆς μαγάδιδος καλουμένης, πότερον αὐλῶν εἶδος ἢ κιθάρας ἐστίν· ὁ μὲν γὰρ ἥδιστος Ἀνακρέων λέγει που·*

Ψάλλω δ' εἴκοσι
Χορδαῖσιν μάγαδιν ἔχων,
Ὦ Λεύκασπι· σὺ δ' ἡβᾷς.

Ἴων δ' ὁ Χῖος ἐν Ὀμφάλῃ ὡς περὶ αὐλῶν λέγει διὰ τούτων·

Λυδός τε μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς.

Et iidem repetuntur p. 635. C: *Διαποροῦσι δὲ ἔνιοι ὅπως τῆς μαγάδιδος οὐκ οὔσης κατὰ Ἀνακρέοντα, ὀψὲ γάρ ποτε τὰ πολύχορδα ὀφθῆναι, μνημονεύων αὐτῆς ὁ Ἀνακρέων λέγει·*

Ψάλλω δ' εἴκοσι
Χορδαῖσιν μάγαδιν ἔχων
Ὦ Λεύκασπι.

Καὶ ὁ μὲν Ποσειδώνιός φησι τριῶν μελῳδιῶν αὐτὸν μνημονεύειν, Φρυγίου τε καὶ Δωρίου καὶ Λυδίου· ταύταις γὰρ μόναις τὸν Ἀνακρέοντα κεχρῆσθαι· ὧν ἑπτὰ χορδαῖς ἑκάστης περαινομένης εἰκότως φάναι ψάλλειν αὐτὸν εἴκοσι χορδαῖς, τῷ ἀρτίῳ χρησάμενον ἀριθμῷ τὴν μίαν ἀφελόντα· ἀγνοεῖ δὲ ὁ Ποσειδώνιος ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἡ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον

εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον. Ineptam Posidonii explicationem jure redarguit Boeckhius de metris Pindari L. III. c. 11. docens qua ratione Anacreon magadin viginti chordas habere dixerit; disserit autem cum alia, tum haec p. 263: „Atque hinc jam colligitur, qualis fuerit Anacreontis magadis chordarum viginti. Quum enim ex integris duabus diapason nunquam existere viginti chordae possint, neque ex tribus sive octachordis sive heptachordis, nihil jam reliquum est, nisi hoc. Finge tibi instrumentum factum ex binis heptachordis tono interposito disjunctis, utroque composito ex binis tetrachordis conjunctis, divisis per terna genera, diatonum, chroma, harmoniam, sed omissis exharmoniis chordis iis, quae non sunt in diatono: quemadmodum factum esse antiquis temporibus, supra demonstratum est: praeterea vero, quod assumptus inter bina heptachorda tonus est, natum inde tetrachordum disjunctum rursus per ea, quae dixi genera, divide: unde ortae novae chordae sua rursus in altero heptachordo designetur chorda diapason consonans. Ita haec fere fuerit magadis Anacreontica, exempli causa in Dorio:“ et quae sequuntur. Sed in eo non videtur Boeckhio assentiendum esse, quod tibiam, quae magadis appellata fuit, simul acutum et gravem sonum edidisse censuit: quamquam eadem fuit sententia Tryphonis apud Athenaeum L. XIV. p. 634. E: *Τρύφων δ᾽ ἐν δευτέρῳ περὶ ὀνομασιῶν λέγει οὕτως· „Ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλὸς“ καὶ πάλιν „Μάγαδις ἐν ταὐτῷ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται, ὡς Ἀναξανδρίδης ἐν Ὁπλομάχῳ φησί·*

Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγαν.“

His similia leguntur supra in Athenaeo L. IV. p. 182. D. Sed ille qui loquitur apud Anaxandridem nihil aliud dicit, quam se una et acutam et gravem tibiam inflare:

tibicines enim duabus tibiis uti solebant, quibus sonorum vicissitudo exprimeretur.

Versum primum, qui in utroque Athenaei loco sic scriptus legitur, *ψάλλω δ' εἴκοσι*, supplevi hoc modo:

Ψάλλω δ' εἴκοσι Λυδίην

Magadin autem Lydiam ab Anacreonte esse appellatam confirmatur quodammodo Athenaei verbis, quae leguntur L. XIV. p. 634. F: *Ἡ γὰρ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικόν, ὡς Ἀνακρέων φησί, Λυδῶν τε εὕρημα.* A Lydis enim magadis potissimum usurpabatur: hinc Jon dixit in Omphale apud Athenaeum L. XIV. p. 634. C. et F:

Ἀλλ' εἶα, Λυδαὶ ψαλτρίαι παλαιθετῶν
Ὕμνων ἀοιδοὶ τὸν ξένον κοσμήσατε,
Λυδός τε μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς.

utrumque enim fragmentum conjungendum esse censeo. Omphale autem Herculem hospitaliter excipiens concentum et citharae et tibiae (utraque enim communi nomine magadis appellabatur) requirit. Conferas etiam Diogenis tragici versus apud Athenaeum L. XIV. p. 636. A:

Κλύω δὲ Λυδὰς Βακτρίας τε παρθένους
Ποταμῷ παροίκους Ἅλυϊ, Τμωλίαν θεὸν
Δαφνόσκιον κατ' ἄλσος Ἄρτεμιν σέβειν
Ψαλμοῖς κρεκούσας μάγαδιν.

Sicut etiam pectis, quae non diversa a magadide fuisse videtur, apellata est Lydia, ut a Sophocle in Mysis apud Athenaeum L. XIV. p. 635. C:

Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος, ἀντίσπαστά τε
Λυδῆς ἐφύμνει πηκτίδος συγχορδία.

Compares Pindari quoque versus apud Athenaeum eodem loco, quem dixi: *Σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον·*

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποτ' ὁ Λέσβιος εὗρε
Πρῶτος ἐν δείπνοισι Λυδῶν
Ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Hinc Sopater dixit in Mystis apud Athenaeum L. IV. p. 183. B:

Πηκτὶς δὲ Μούσῃ γαυριῶσα βαρβάρῳ
Δίχορδος εἰς τὴν χεῖρά πως κατεστάθη.

Quamquam magadis etiam Lesbi in usu fuit, ut cognoscimus ex Euphorionis verbis, quae leguntur apud Athenaeum L. XIV. p. 635. A: *Εὐφορίων δ' ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων παλαιὸν μέν φησι τὸ ὄργανον εἶναι τὴν μάγαδιν, μετασκευασθῆναι δ' ὀψέ ποτε καὶ σαμβύκην μετονομασθῆναι. πλεῖστον δ' εἶναι τοῦτο τὸ ὄργανον ἐν Μιτυλήνῃ, ὡς καὶ μίαν τῶν Μουσῶν ἔχουσαν αὐτὸ ὑπὸ Λεσβοθέμιδος ποιηθῆναι ἀρχαίου ἀγαλματοποιοῦ.* Hinc repetendum videtur, quod quidam Sappho pectidem invenisse dixerunt, ut Menaechmus eodem Athenaei loco: *Μέναιχμος δ' ἐν τοῖς περὶ τεχνιτῶν τὴν πηκτίδα, ἣν τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ μαγάδι* (scripserat aut *μαγάδιδι* aut *μαγάδῃ*), *Σαπφώ φησιν εὑρεῖν.* Sed falso. Alii magadin a Thrace quodam nomen traxisse ferebant, ut Duris refert apud Athenaeum L. XIV. p. 636. F: *Δοῦρις δ' ἐν τῷ περὶ τραγῳδίας ὠνομάσθαι φησὶ τὴν μάγαδιν ἀπὸ Μάγδιος Θρᾳκὸς γένος.*

Versu secundo recte Dindorfius *χορδαῖσιν* pro *χορδαῖσι* restituit: utroque autem Athenaei loco *μάγαδιν* legitur: at vero Anacreon scripserat *μαγάδην*. Et hanc scripturam confirmat Pollux, qui L. IV. 61. haec dicit: *Μαγάδην δ' ὀνομάζει μὲν Ἀνακρέων*: sic enim recte in codicibus scribitur. Xenophon quidem in Anabasi L. VII. 7: *Μετὰ δὲ ταῦτα εἰσῆλθον κέρασί τε οἵοις σημαίνουσιν αὐλοῦντες καὶ σάλπιγξιν ὠμοβοΐναις ῥυθμούς τε καὶ οἱονεὶ μαγάδι σαλπίζοντες*: nescio an *μαγάδῃ* scripserit: apud Athenaeum, qui L. IV. p. 151. E.

Xenophontis loco utitur, in edit. V. scribitur *μαγάδην*. Valde enim suspectus est mihi dativus *μαγάδι*, qui legitur apud Athenaeum L. XIV. p. 634. F. p. 635. B. p. 636. E. nominativus enim *μαγὰς* non alibi reperitur, quam in Epitome Athenaei L. XIV. p. 634. F. et in Cyrilli lexico apud Schowium Hesych. p. 514: *Μαγάς· σανὶς τετράγωνος, ὑπόκουφος, δεχομένη ἐφ᾽ ἑαυτῆς τὰς νευρὰς καὶ ἀποτελοῦσα τὸν φθόγγον.* Formam *μαγάδη* confirmat quodammodo Hesychii glossa: *Μαγάδεις· αὐλοὶ κιθαριστήριοι ἢ ὄργανον ψαλτικόν· ὅθεν καὶ τὸ ψάλλειν μαγάζειν (μαγαδίζειν) λέγουσιν. Ἴων Ὀμφάλῃ· Μαγάδης αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς· ἀντὶ τοῦ συνᾴδων τῇ μαγάδῃ.* Ita Codex Venetus scribit: vulgo *μαγάδι* legebatur.

Versu tertio in Athenaei loco priore in Cod. B. *συδηβαῖς* legitur, in P. *σὺ δ᾽ ἡβαῖς.* Leucaspis autem ille puer pulcher fuit, ut opinor, quem Anacreon amavisse videtur.

Fr. VI.

Ἀλλ᾽ ὦ τρὶς κεκορημένε
Σμερδίη.

Eustathius ad Odyss. L V. p. 1542. 47. hos versiculos servavit: *Καὶ ἐν τῷ· Ἀλλ᾽ ὦ τριςκεκορημένε Σμερδίη, παρὰ Ἀνακρέοντι, ἤγουν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε.* Eosdem respicit, cum ad Iliad. L. VIII. p. 725. 35. sic scribit: *Ἀνακρέων δὲ τριςκεκορημένον τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον.* Scripsi autem divisim *τρὶς κεκορημένε.* Smerdies pulcherrimus fuit puer, cujus amore et Polycrates et Anacreon flagrabant. Illi autem puero poeta probro vertit, quod Polycrates ejus juventutis flore abusus fuerit; hoc enim carmen videtur post illud tempus scriptum esse, quo Polycrates Smerdiae comam detonderi jusserat. Sed de Smerdie plura

dicentur infra ad Fr. XLVI. Similiter autem Sappho Fr. XCI. ed. Neue exagitavit adversariam Gorgo:

Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.

Sic enim legendum est: nam neque in Anacreontis, neque in Sapphus versu κεκορημένος participium est verbi κορέννυμι, ut volunt, sed derivandum a verbo κορέω; quod verbum quid in his locis significet, docet Hesychius: Κορέων· κορέσκων, ἐξυβρίζων. Aptissimum autem fuit verbum κορεῖν, satis ambigue id significans, quod verbo proprio declarari vix potuit. Non dissimili ratione ἐκκορεῖν dictum est in illa cantiuncula, quae in nuptiis post hymenaeum canebatur:

Ἐκκόρει κόρην, κορώνη.

de qua dixit Hermannus in dissert. de Aeschyli Danaidibus in Opusc. T. II. p. 327. seq. Sappho autem cum Gorgo graves inimicitias exercuit, ut docet Maximus Tyrius XXIV. Ὅ τι γὰρ ἐκείνῳ Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὅ τιπερ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργὼ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους.

Fr. VII.

Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηιὼν
Ἕστηκεν, νεφέλαι δ' ὕδατι
Βαρύνονται, ἴδ' ἄγριοι
Χειμῶνες παταγοῦσιν.

Hi versus leguntur apud Eustathium ad Iliad. L. XV. p. 1011. 63. ed. Rom. Ποσειδῶν δὲ τὸ συνέχον

αἴτιον τὴν θάλασσαν, ἐπεὶ πάθους αἴτιος διὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ὕδατα, ἃ ἐκ θαλάσσης διηθούμενα ἐκρέουσιν, ἀφ᾽ ἧς καὶ οἱ ὑετοὶ πότιμοι καὶ αὐτοὶ ὄντες ἄναμμα ἔχουσι· διὸ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίους τροπὰς μῆνα Ποσειδεῶνα καλοῦσιν, ὡς Ἀνακρέων· Μεὶς μὲν δὴ Ποσειδηΐων ἕστηκε, νεφέλαι δ᾽ ὕδατι βαρύνονται, ἄγριοι δὲ χειμῶνες παταγοῦσι.

Versu primo recte viri docti pro Ποσειδηΐων scripserunt Ποσιδηιών: correpta enim secunda syllaba ita dictum est, ut apud Homerum in Iliad. L. II. v. 505:

Οἵ θ᾽ Ὑποθήβας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ὀγχηστόν θ᾽ ἱερόν, Ποσιδήιον ἀγλαὸν ἄλσος.

Item Sophocles dixit in Pastoribus apud Herodianum περὶ μονήρ. λέξ. p. 11:

Τειχῶν καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους
Θρίγκους * * ἀποσεισαμένη.

Accentus autem in ultima syllaba collocandus est, ut docet Herodianus eo, quem dixi loco: Ποσειδέων δὲ παροξυτόνως παρ᾽ Ἴωσιν λέγεται ὁ θεός, ὀξυτονηθὲν το ὄνομα μῆνα δηλοῖ.

Versu secundo quod legitur μεὶς ἕστηκεν comparari potest cum Homerico in Iliad. L. XIX. v. 117:

Ἡ δ᾽ ἐκύει φίλον υἱόν, ὁ δ᾽ ἕβδομος ἑστήκει μείς.

et in Odyss. IV. v. 262:

Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ᾽ ἱσταμένοιο
Οἴκαδε νοστήσει.

nec dissimile est, quod in Odyss. L. XIX. v. 518. legitur:

Ὡς δ᾽ ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηὶς ἀηδὼν
Καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

Pro ὕδατι autem homines docti correxerunt ὕδει, sed mihi nihil mutandum esse videtur, etsi non habeo in promptu aliud exemplum solutae ultimae syllabae versus Glyconei apud lyricum poetam.

Versu tertio apud Eustathium scribitur: ἄγριοι δέ, quod numerum pervertit: scripsi igitur: ἰδ᾽ ἄγριοι. Et ἰδὲ quidem a poeta, qui saepius epicorum poetarum sermonem secutus est, non alienum esse videtur. Sed fortasse totum hoc carmen aliter constituendum est: nam Scholiasta ad Homeri Iliad. L. XV. v. 192. sic scriptum servavit: Ἀμέλει καὶ πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὀνομάζει Ἀνακρέων· Μεὶς μὲν δὴ Ποσειδηιὼν ἕστηκεν, νεφέλη δ᾽ ὕδωρ βαρὺ δ᾽ ἄγριοι χειμῶνες κατάγουσιν. Scripserat igitur poeta, ut conjicio, sic:

Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηιὼν
Ἕστηκεν, νεφέλη δ᾽ ὕδωρ
Καταῤῥεῖ, βαρὺ δ᾽ ἄγριοι
Χειμῶνες παταγοῦσιν.

Ceterum existimo hoc initium carminis fuisse, quo poeta sodales ad vinum large bibendum adhortatur. Compares Horatianum carmen in Epodis XIII:

Horrida tempestas coelum contraxit et imbres
Nivesque deducunt Jovem: nunc mare nunc siluae
Threicio Aquilone sonant: rapiamus amici
Occasionem de die.

et quae ibi subsequuntur.

Fr. VIII.

Ἐγὼ δ᾽ οὔτ᾽ ἂν Ἀμαλθίης
Βουλοίμην κέρας, οὔτ᾽ ἔτεα
Πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν
Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

Leguntur hi versus apud Strabonem L. III. p. 151. A. ed. Casaub. Ὑπολαμβάνοι δ᾽ ἄν τις τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς ἡγεμόνας. καὶ διὰ τοῦτο Ἀνακρέοντα

μὲν οὕτως εἰπεῖν· Ἐγὼ τ' ἂν οὔτ' Ἀμαλθίης βουλοίμην κέρας οὔτε τὰ πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι· Ἡρόδοτον δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως καταγράψαι, καλέσαντα Ἀργανθώνιον, ἢ γὰρ οὕτω δέξαιτ' ἄν τις ἢ ἴσον τούτῳ τοῦ Ἀνακρέοντος ἢ κοινότερον, οὔτε Ταρτησσοῦ πολὺν χρόνον βασιλεῦσαι. Anacreontis carmen respexit Plinius H. N. L. VII. c. 49: „Anacreon poeta Arganthonio Tartessiorum regi CL tribuit annos, Cinyrae Cypriorum X. annis amplius, Aegimio CC.“ Eosdem Anacreontis versus intelligit Lucianus Macrob. c. 10: Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησσίων βασιλεύς, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιὸς καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν μῦθός τισι δοκεῖ. Sed non est verum, quod Lucianus dicit, Anacreontem cum Herodoto consentire: Herodotus enim Arganthonium vixisse annos centum viginti, octoginta autem regnavisse refert; dicit enim L. I. c. 163: Ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὸν Ταρτησσὸν προσφιλέες ἐγένοντο τῷ βασιλέϊ τῶν Ταρτησσίων, τῷ οὔνομα μὲν ἦν Ἀργανθώνιος, ἐτυράννευσε δὲ Ταρτησσοῦ ὀγδώκοντα ἔτεα, ἐβίωσε δὲ πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Quamquam in eodem errore, in quo Lucianus, etiam Phlegon Trallianus versatur, qui de Macrob. c. 4. dicit: Ἀργανθώνιος ὁ τῶν Ταρτησσίων βασιλεύς, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος καὶ Ἀνακρέων ὁ ποιητής, ἔτη ρν. Conferas etiam Censorinum de die natali c. 17. Arganthonii autem aetas incidit in id fere tempus, quod Anacreontis aetatem proxime praecessit.

Versu primo viri docti pro ἐγώ τ' ἂν οὔτ' recte scripserunt: Ἐγὼ δ' οὔτ' ἄν.

Versu secundo pro vulgata lectione οὔτε τὰ Casaubonus correxit οὔτ' ἔτη, alii accuratius οὔτ' ἔτεα.

Versu tertio servavi Strabonis scripturam: πεντήκοντά τε καὶ ἑκατόν, ita quidem ut καὶ et ἑκατὸν in pro-

nuntiando coalescant: nolui enim crasin χἠκατὸν, quod visum est hominibus doctis, raram illam et inusitatam poetis ionicis inferre.

Fr. IX.

Τί μὴ πέτεαι
Συρίγγων κοϊλώτερα
Στήθεα χρισάμενος μύρῳ;

Athenaeus Lib. XV. p. 687. E. servavit hos versus: *Καὶ ὁ σοφὸς δ' Ἀνακρέων λέγει που „Τί μὴν πέτεαι συρίγγων κοιλότερα στήθεα χρισάμενος μύρῳ;" τὰ στήθη παρακελευόμενος μυροῦν, ἐν οἷς ἐστιν ἡ καρδία ὡς καὶ ταύτης δηλονότι παρηγορουμένης τοῖς εὐώδεσι.*

Versu primo cum vulgo *τὶ μὴν* legeretur (Codex B: *τιμὴν*) recte Casaubonus scripsit *τί μή*, ipsa sententia flagitante, quae qualis fuerit, Athenaeus docet eo ipso loco. Divisi autem haec verba ita, ut Glyconei restituerentur, et scripsi *κοϊλώτερα* pro vulgata librorum lectione: *κοιλότερα*. *Κόϊλος* pro *κοῖλος* Aeolensibus proprium esse, grammatici perhibent. Apollonius de pronomine p. 371. B: *Ἀλλ' ἴσως ἐν τῇ κατὰ διάστασιν διαιρέσει ἐστίν, ὡς κόϊλον, πάϊς.* Idem de Syntaxi L. I. c. 2. p. 7: *Καὶ συλλαβὴ εἰς δύο μερίζεται, λέγω τὴν κυρίως συλλαβήν, κοῖλον κόϊλον.* Choeroboscus in Theodosium apud Bekkerum ad hunc ipsum Apollonii locum p. 350: *Φαίνεται ὁ Ἡρωδιανὸς λέγων ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς, ὅτι τὸ σύνοιδα οὐκ ἔστιν Αἰολικόν, ἀλλὰ ψευδαιολικόν. αἱ γὰρ δίφθογγοι Αἰολικαὶ οὐδέποτε τοῖς Αἰολεῦσι διαλύονται· οἷον τὸ τάλας καὶ μέλας καὶ ὄνειρος οἱ Αἰολεῖς τάλαις καὶ μέλαις καὶ ὄνοιρος λέγουσι καὶ οὐ διαλύουσι τὸν δίφθογγον ἐπὶ τούτων, ἐπεὶ Αἰολικαί εἰσιν αἱ δίφθογγοι· κατὰ γὰρ τὴν τῶν Αἰολέων διάλεκτον γεγόνασι. τὸ δὲ*

προίτου καὶ κοίλου διαλύουσι καὶ λέγουσι προΐλάν καὶ κοΐλου, ἐπειδὴ αἱ δίφθογγοι αὗται οὐκ εἰσὶν Αἰολικαί, ἀλλὰ κοιναί· εἰ οὖν τὸ σύνοιδα διαλύουσιν, συνόϊδα λέγοντες, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ οι δίφθογγος Αἰολική. Arcadius de accentibus p. 55. 22: Τὸ δὲ κόϊλος ἀπὸ τοῦ κοῖλος κατὰ πάθος. Tryphon in Museo Critico T. I. I. p. 35: Διαίρεσις — τὸ δὲ πάθος ἐστὶ παρά τε Ἴωσι καὶ Θετταλοῖς· οἷον κοῖλον κόϊλον. Priscianus L. I. p. 563: „In hoc quoque Aeoles sequimur: sic n. illi dividentes diphthongum κόϊλον pro κοῖλον dicunt." Idem Partit. vers. XII. Aen. princip. p. 1226: „Hanc tamen consuetudinem habuerunt Aeoles imitantes, qui κόϊλον per divisionem dicunt pro κοῖλον et multa similiter dividunt." Et restitui κόϊλος pro κοῖλος in Alcaei versibus apud Athenaeum L. XIV. p. 627. B:

Θώρακές τε νέω λίνω κόϊλαι τε κατ' ἀσπίδες βεβλημέναι.

quod etiam Seidlerus conjecit. Anacreontem autem hic κοϊλώτερα dixisse non est mirum, cum talis diaeresis non solum Aeolensibus, sed etiam Jonibus fuerit usitata.

Fr. X.

Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος.

Hic versus legitur in Etymologo M. p. 601. 20: Νένωται· ἢ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η ἀπὸ τοῦ νενόηται, ὅπερ καὶ νενοίαται Ἰωνικῶς γίγνεται· ἢ ἀπὸ τοῦ νένωται κατὰ συστολήν· ἔστι γὰρ νῶ ῥῆμα τρίτης συζυγίας, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ οἷον Ἑλένης γάμῳ νένωται καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἡ μετοχή· Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος· καὶ ὁ Ἄθλιος (Αἴθλιος) ἐν τοῖς Σαμίων ὅροις (ὥροις)· ἀλλὰ λέξασθαι νένωνται καὶ πάλιν ὡς χρυσόονται χρυσοῦνται, οὕτω καὶ νόονται νοῦνται· Δημόκριτος· φησὶ θεὰ νοῦνται· περὶ παθῶν.

Fuit haec contractio Jonibus usitatissima; sic Herodotus L. I. c. 86. dicit: *Καὶ τὸν Κῦρον ἀκούσαντα τῶν ἑρμηνέων τὰ εἶπε Κροῖσος, μεταγνόντα τε καὶ ἐννώσαντα.* Idem IX. c. 53 dicit: *Ὁ δὲ Παυσανίης τε καὶ ὁ Εὐρυάναξ δεινὸν μὲν ἐποιεῦντο τὸ μὴ πείθεσθαι ἐκεῖνόν σφισι, δεινότερον δὲ ἔτι, κείνου ταῦτα νενωμένου, ἀπολιπεῖν τὸν λόχον τὸν Πιτανήτην.* et Theocritus XXV. v. 262:

Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν γ᾽ αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ᾽ ἰνίον ἔφλασα προφθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.

Sic enim ille locus scribendus est, vulgo pessime legitur *ἤλασα*: in codd. est *ἔφθασα* et *ἔφασα*. Scripsi igitur *ἔφλασα*: nam et *φλάω* et *θλάω* dicebatur, ita supra ipse Theocritus VI. v. 147:

Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν᾽ ὀχευσῇς
Τᾶν αἰγῶν, φλαξῶ τυ, πρὶν ἤ γέ με καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν· ὁ δ᾽ αὖ πάλιν, ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἴ μή τυ φλάξαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

Sic enim corrigendum est: perverse vulgo scribitur *φλάσῶ* et *φλάσαιμι*. Emendationem autem illam *ἔφλασα* confirmat ipse Theocritus: haec enim sequuntur v. 266:

Ἦγχον δ᾽ ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσιν.

Sed ut revertar ad illam contractionem, eadem recte a Bentleio restituta est Callimacho in hymno in Jov. v. 87. modo pro *ἠοῖ* scribatur:

Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἠόϊ νώσῃ.

Apollonius Rhodius L. IV. v. 1409:

Νώσατο δ᾽ Ὀρφεύς
Θεῖα τέρα, στὰς δέ σφι παρηγορέεσκε λιτῇσιν.

Conferas etiam has Hesychii glossas: *Νωσάμενος· κατανοήσας. Νώσασθαι· αἰσθέσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Νενώμεθα· διανενοήμεθα. Νένωται· ἐν νῷ ἔχει. Ἐνώσατο·*

διενοήθη. Et Dindorfius νῷ contractum ex νόει restituere voluit Sophocli in Electra v. 882:

Ἀλλ' οὐχ ὕβρει
Λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷ.

ubi vulgo νῷν legitur: sed id dici debuit νοῖ, ut ex δηλόει fit δηλοῖ.

Similiter Jones νώσις dixerunt pro νόησις, ut est in Timonis versibus apud Diogenem Laert. IX. 23:

Παρμενίδου τε βίην μεγαλόφρονα, τὴν πολύδοξον,
Ὅς ῥ' ἐπὶ φαντασίας ἀπάτης ἀνενείκατο νώσεις.

itemque νῶμα pro νόημα. Hesychius Νῶμα· νόημα, ἐνθύμημα: usus est hac forma Empedocles apud Sextum Empiric. L. VIII. p. 512. ed. Fabric.:

Πάντα γὰρ ἴσθι φρόνησιν ἔχειν καὶ νώματος αἶσαν.

eademque possit videri reddenda esse Archilocho Fr. XXXIII. ed. Liebel. hoc modo: Κἀπινώμασιν δασύς pro vulgari lectione καὶ ἐπινοήμασιν δασύς: nam dactylum quidem, qui ferri omnino non potest, ita removeris: sed satis mire dictum est ἐπινοήμασιν δασύς, quocum Homericum illud: Λάσιον κῆρ comparari nullo pacto potest. Scripserat vero Archilochus:

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον,
Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
Ῥοικός, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσί, καρδίας πλέως,
— — — — Κἀπὶ γναθμοῖσιν δασύς.

Vult enim poeta *ducem non esse grandi corpore, nec delicatulo incessu, nec cincinnis arte compositis, nec barba derasa, sed parvum, pedibus incurvatis firmiter tamen incedentem, animo plenum, crinibus incomtis* (hoc quidem excidit, sed tale quid requiritur, quod opponatur illis verbis: Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον) *et barba horrida*: nam ἐπὶ γναθμοῖσι δασύς vel simile quid postulant ea verba, quae supra erant:

οὐδ᾽ ὑπεξυρημένον. Γνάθμὸς autem et γνάθος etiam de exteriore parte maxillae dicitur, ut est in Eubuli versibus apud Athenaeum L. XIII. p. 557. F:

Ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἱδρὼς
Ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ.

Verior tamen videtur Ludovici Dindorfii, quam modo cognovi, conjectura esse:

Κἀπὶ κνήμησιν δασύς.

Fr. XI.

Plutarchus Moral. p. 751. A: Ἀπορούμενοι δὲ πολλάκις ἀναφθέγγονταί τι λιμῶδες καὶ ὀδυρτικόν· οὕτως ἔρως ὁ γνήσιος ὁ παιδικός ἐστιν, οὐ πόθῳ στίλβων, ὥς ἔφη τὸν παρθένιον Ἀνακρέων, οὐδὲ μύρων ἀνάπλεως καὶ γεγανωμένος, ἀλλὰ λιτὸν αὐτὸν ὄψει καὶ ἄθρυπτον ἐν σχολαῖς φιλοσόφοις. Plutarchus sua verba Anacreonteis admiscuisse videtur, nam illa quidem: οὐδέ μύρων ἀναπλέως non sunt poetae, qui hoc fere modo locutus erat:

Ἔρως παρθένιος πόθῳ
Στίλβων καὶ γεγανωμένος.

Fr. XII.

Himerius Or. XIV. 4. p. 612. ed. Wernsd. Νῦν ἔδει μοι Τηίων μελῶν· νῦν ἔδει μοι τῆς Ἀνακρέοντος λύρας, ἣν ὅταν ὑπὸ παιδικῶν ἐκεῖνος ὑπεροφθῇ ποτε, καὶ κατ᾽ αὐτῶν Ἐρώτων οἶδεν ἐργάσασθαι· εἶπον ἂν πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐκείνου ῥήματα·

Ὑβρισταὶ καὶ ἀτάσθαλοι,

καὶ οὐκ εἰδότες ἐφ᾽ οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε· τάχα δ᾽ ἂν καὶ ἠπείλησα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς

Ἔρωσιν· ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι. Himerius ut solet Anacreontis orationem ita immutavit, ut discernere nequeas, quae sint poetae, quae ipsius Himerii verba; retuli autem huc, quia numeri Glyconei vestigia quaedam supersunt, ut illud:

Ὑβρισταὶ καὶ ἀτάσθαλοι.

Sunt autem haec non ex uno carmine, sed ex diversis deprompta. Quod apud Himerium legitur: καὶ οὐκ εἰδότες ἐφ᾽ οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε: id quin corruptum sit, non dubito. Scripsisse videtur: καὶ οὐκ εἰδότες ἐφ᾽ οὓς τὰ βέλη ἀγκυλώσεσθε. Verbum ἀγκυλόω vel ἀγκυλόομαι reperitur apud Aristophanem in Avibus v. 1180:

Χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος.

et alius nescio quis poeta dixit:

Δεινὸν κεραυνὸν χερσὶν ἠγκυλωμένος.

Fr. XIII.

Κωμάσει δ᾽,
Ὡς ἂν δεῖ, Διόνυσος.

Scholiasta ad Homeri Iliad: XIX. v. 21. (Homeri verba sunt haec:

Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ᾽ ἐπιεικὲς
Ἔργ᾽ ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.)

Ἐν ἑαυτῷ τὸ πρᾶγμα τὴν ὑποβολὴν ἔχον, ὑπεροχὴν οὐκ ἐπιδέχεται μείζονα· καὶ Ἀνακρέων· κωμάζει δέ, ὡς ἂν δεῖ, Διόνυσος, αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας. Haec ultima

verba scholiastae esse, Anacreontis sententiam interpretantis, manifestum est: pro κωμάζει autem scripsi κωμάσει: quamquam haec utrum metro Glyconea scripta sint necne, non satis certo dici potest. Ὡς ἂν δεῖ dictum est pro δέῃ, ut est apud Aristophanem in Ranis v. 264:

Οὐδέποτε· κεκράξομαι γὰρ
Κἄν με δεῖ, δι' ἡμέρας.

et in Pluto v. 216:

Ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

Item Philetaerus dixit in Atalanta apud Athen. L. X. p. 416. F:

Κἂν δεῖ, τροχάζω στάδια πλεῖω Σωτάδου.

Item Menander saepius, alii. Neque enim scribendum est in his locis δῇ, quae Dorica esset forma; quae quidem visa est esse in his verbis Sophronis ap. Athen. L. VII. p. 306. D: Ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὅκα τινὸς δῆσθε. Sed corrupta sunt ista: scripserat enim Sophron: ὅκα τινὸς ἐδῆσθε, *si quid comedetis*. Dorienses enim ἐδοῦμαι more suo pro ἔδομαι dixerunt.

Fr. XIV.

Πολλὰ δ' ἐρίβρομον
Δεύνυσον.

Servata haec sunt in Etymol. p. 259. 28: Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων· Πολλὰ δὲ ἐρίβρομον Δεύνυσον, τοῦ ι τραπέντος εἰς ε γίνεται Δεόνυσος· οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσιν καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος Θεύδοτος. Videntur autem hae reliquiae esse versuum Glyconicorum. Carmen ipsum ex numero eorum esse

puto, quae Anacreon Sami scripsit, conferas quae dicta sunt ad Fr. II. v. 11. Ceterum Bacchum a Samiis esse cultum, cognoscimus ex iis, quae infra afferam ad Fr. LIII. *Ἐρίβρομος* autem Bacchus saepe appellatur, ut a Panyasi apud Athen. L. II. 36. D:

Πρῶται μὲν Χάριτές τ' ἔλαχον καὶ εὔφρονες Ὧραι
Μοῖραν καὶ Διόνυσος ἐρίβρομος, οἵπερ ἔτευξαν.

Fr. XV.

Σφαίρῃ δηὖτέ με πορφυρέῃ
Βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
Νήνι ποικιλοσαμβάλῳ
Συμπαίζειν προκαλεῖται·
Ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
Λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.

Hoc carmen legitur apud Athenaeum L. XIII. p. 599. C: *Ἐν τούτοις ὁ Ἑρμησιάναξ σφάλλεται συγχρονεῖν οἰόμενος Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ Κῦρον καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ κατ' Ἀλυάττην τὸν Κροίσου πατέρα. Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρῃ — Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει. Καὶ τὴν Σαπφὼ δὲ πρὸς ταῦτά φησιν εἰπεῖν·*

Κεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες
Ὕμνον ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
Τήιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
Πρέσβυς ἀγαυός.

Ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφοῦς τοῦτο τὸ ᾆσμα παντί που δῆλον.

Antiquus ille et inveteratus error Anacreontem Sapphus amore exarsisse, gravissimus est: tanto enim spatio annorum distincti fuerunt, ut illa ab hoc videri quidem, sed amari nullo modo potuerit: manifestum est igitur, illam cantiunculam, in qua Sappho Anacreontem Teium senem compellat, non esse ab ea compositam, ipsaque oratio tam prava, tam humilis, tam abjecta est, ut non possit a Sappho profecta esse: idque etiam Athenaeus intellexit: sed Anacreontis carmen utrum ab ipso compositum, an ab alio quodam confictum sit, jure dubitaveris: ambigua autem sunt Chamaeleontis verba: *Λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε.* Oratio quidem hujus carminis nec invenusta nec inelegans est: neque in numeris quidquam inest, quod jure reprehendi possit: quare ego hoc carmen Anacreonti non abjudicaverim, praesertim cum nihil insit, quod prodat, de Sappho eum locutum esse. Nihil enim aliud dicit, quam se incensum esse amore cujusdam Lesbiae puellae, quae se, quia senex sit, spernat. Id autem quidam, quibus nota erant ea, quae de Sapphus et Anacreontis amore in vulgi ore ferebantur, existimaverunt ad Sappho referendum esse: hinc confinxerunt illam cantilenam, qua Sappho Anacreontis amorem repudiare fecerunt.

Versu primo in editione Casauboni scribitur: *Σφαίρῃ δεῦτέ με.* corrupte codex P. (atque etiam reliqui, ut videtur) *Σφεραίρῃ με. δηὖτε* Seidlerus et Neuius scripserunt pro vulgato *δεῦτε*: contractum enim est ex *δὴ* et *αὖτε.* Deinde in codd. omnibus scribitur: *πορφύρ᾽ ἐνιβάλλων,* quod Pauwius bene correxit: *π ο ρ φ υ ρ έ ῃ β ά λ λ ω ν.*

Versus tertius sic in codicibus legitur: *Νηνι* (Sic cod. A. *νυνὶ* cod. P.) *ποικίλος λαμβάνω*: praeclara est Seidleri emendatio:

Νήνι ποικιλοσαμβάλῳ.

Nam νεᾶνις more Jonum contrahebatur in νῆνις. Conferas Etymol. M. p. 604, 5: Ἢ παρὰ τὸ νεᾶνις κατὰ συναλοιφὴν νῆνις: uti Jones etiam νῆ pro νέη dixerunt, quod ex Samiorum annalibus profert Herodianus περὶ μονήρ. λέξ. p. 7: Ἀλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ εἰρημένον ἐν Σαμίων ὅροις· Τῇ δὲ νῆ τῶν Πυθογειτονίων τις τὸν φυρτὸν ἐλάμβανε. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκωνι·

Καί κ' ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο.

Dativi autem formam illam νήνι satis confirmant ea, quae leguntur in Etymologo M. p. 448. 23: Θέτι καλλιπλοκάμῳ· ὥςπερ ἀπὸ τοῦ μῆτις μήτιδος μήτιδι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δ μήτιι καὶ κράσει μήτι μακρὸν, οἷον· Μήτι τοι δρύτομος μέγ' ἀμείνων: οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Θέτις, Θέτιδος, Θέτιδι καὶ Θέτι κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ιι εἰς ἓν μακρὸν καὶ νεᾶνις κράσει νῆνις, νήνιος, νήνιι καὶ κράσει νήνι. Draco Stratonic. p. 46: Θέτι. τὸ τι μακρόν. Θέτιι γὰρ καὶ κράσει τῶν δύο ιι εἰς ἓν μακρὸν Θέτι καὶ νεᾶνις, νῆνις, νήνιος, νήνιι καὶ νήνι. Σάμβαλον autem Aeolicum dicunt grammatici esse pro σάνδαλον: sed potius est vox a poetis communiter omnibus usurpata. Ita Sappho Aeolensis Fr. XXXVIII:

Θυρωρῷ πόδες ἐπτορόγυιοι,
Τὰ δὲ σάμβαλα πεμπαβόηα.

Et Eumelus in Dorico carmine apud Pausan. L. IV. 33. 3:

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτᾳ καταθύμιος ἔπλετο Μοῖσα
Ἁ καθαρὰ καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχοισα.

Et Hipponax Jon apud Tzetz. ad Lycophr. v. 855:

Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασσίσκον,
Καὶ συμβαλίσκα κἀσκέρισκα καὶ χρυσοῦ
Στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου.

Et Nonnus dixit ἀσάμβαλος L. XIV. p. 468:

Ἦν δὲ νοῆσαι
Παρθένον ἀκρήδεμνον, ἀσάμβαλον ὑψόθι πέτρης
Τρηχαλέῃ πρηῶνι περισκαίρουσαν ἐρίπνης.

Nisi forte poeta scripserat:

Νήνι ποικιλοβαμβάλῳ.

hoc est *varia susurranti*, ut dicitur ποικιλόμυθος, ποικιλότραυλος. Βαμβάλειν dixit Bion III. v. 6:

Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλέον αἰαῖ
Βάμβαλε τοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.

Vere enim ita scripsit Valkenarius pro λάμβανε.

Versu quinto quod in codd. legitur ἐστὶ, homines docti correxerunt; recte quoque Barnesius pro εὐκτενοῦ, ut in libris scribitur, emendavit: ἀπ' ἐυκτιτου Λέσβου.

Versu octavo Pauvius conjecit: πρὸς δ' ἄλλον τινα χάσκει, sed πρὸς δ' ἄλλην τινα dictum est pro: πρὸς δ' ἄλλου τινος κόμην, ut Graeci saepe solent loqui.

Fr. XVI.

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
Ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παιδὶ ἁβρῇ.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 59. ed. Gaisf. poetae nomine non addito: Τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον καλεῖται Πριάπειον, οἷον· Ἠρίστησα μὲν — παῖδ' ἁβρῇ· Πολυσχημάτιστον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἀλλὰ τόγε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. Eos autem Anacreonti esse tribuendos cognoscimus ex Athenaeo L. XI. p. 472. E: Κάδος· Σιμμίας ποτήριον, παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος· Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτὸν ἀποκλάς, Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον. et L. XIV. p. 646. D.

Ἴτριον· πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον· μνημονεύει αὐτοῦ Ἀνακρέων οὕτως· Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτὸν ἀποκλάς, Οἴνου δ' ἔπιον κάδον. et ex Polluce L. X. 70: Τούτοις δὲ προςακτέον τὰ τοῦ οἴνου ἀγγεῖα — καὶ κάδους καὶ καδίσκους· Καὶ Ἀνακρέων δέ φησιν· Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.

Versu primo in priore loco Athenaei Cod. B. et in posteriore Codd. B. P. ἠριστήσαμεν pro ἠρίστησα μὲν scribunt: in utroque loco male legitur: λεπτόν: vera est ea scriptura, quae apud Hephaestionem servata est: ἰτρίου λεπτοῦ μικρόν. Itrium enim fuit genus placentae tenue atque ob id fragile. Ipse Athenaeus loco posteriore dicit: Ἴτριον· πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον· μνημονεύει αὐτοῦ Ἀνακρέων οὕτως — Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· (v. 1092.)

Πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια.

Σοφοκλῆς Ἔριδι·

Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω.

Easdem placentas commemoravit Archippus in Herculis nuptiis apud Athenaeum L. XIV. p. 640. F:

Ἰτρίοις ἐπιφορήμασί τ' ἔτ' ἄλλοις γέμουσα.

Sic enim corrigo. Ephippus in Ephebis apud Athen. L. XIV. p. 642. E:

Χόνδρος μετὰ ταῦτ' εἰςῆλθε, μύρον Αἰγύπτιον·
Φοινικίνου βικός τις ὑπανεῴγνυτο,
Ἴτρια, τραγήμαθ' ἧκε, πυραμοῦς, ἅμης.

Samus autem (ibi enim hoc carmen scriptum esse existimo) insignis erat exquisitissimis placentarum generibus. Athenaeus L. XIV. p. 644. C: Ὅτι δὲ καὶ οἱ Σάμιοι διαφέροντές εἰσι πλακοῦντας Σώπατρος ὁ φλυακογράφος φησὶν ἐν Βακχίδος μνηστῆρσι·

Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σάμον*).

---

*) Hic versus ex eadem parte fabulae est depromtus, ex qua alius, qui legitur apud Athenaeum L. IV. p. 160.

Conferas Athenaeum, qui L. IV. p. 130. D. dicit: *Καὶ τελευταῖαι ἐπειςῆλθον ἐπιδορπίαι τράπεζαι, τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι· καὶ πλακοῦντες ἕκαστα γένη, Κρητικῶν καὶ τῶν σῶν, ἑταῖρε Λυγκεῦ, Σαμιακῶν καὶ Ἀττικῶν αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πεμμάτων θήκαις.* Pollux L. VI. 78: *Εὐδόκιμοι δὲ καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες, καὶ οἱ Φιλοξένιοι, τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου τὸ εὕρημα.* Plutarchus de sanitate tuenda c. 6: *Ὡς ἄτοπόν ἐστι πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον· οὔθατος ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν ἢ Σαμίου πλακοῦντος ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ.* Et ut itria ex melle atque sesamo conficiebantur (vide Athenaei verba supra adscripta), ita etiam Samios placentas ex sesamo et melle coxisse docet Herodotus Lib. III. c. 48: *Ἐποιήσαντο οἱ Σάμιοι ὁρτήν, τῇ καὶ νῦν ἔτι χρέωνται κατὰ ταὐτά· νυκτὸς γὰρ ἐπιγενομένης, ὅσον χρόνον ἱκέτευον οἱ*

A: *Διαφόρων γὰρ οὐσῶν καὶ τῶν ἐκ Τέω μαζῶν, ὡς καὶ τῶν ἐξ Ἐρετρίας, ὡς Σώπατρος ἐν Βακχίδος μνηστῆρσι· φησὶ γάρ·*

Ἐρέτριαν ὡρμήθημεν εἰς λευκάλφιτον.

Ad eandem fabulam referendum videtur, quod legitur apud Athenaeum L. IV. p. 158. D: *Ὧν καὶ Σώπατρος ὁ φάκιος παρῳδὸς μέμνηται ἐν δράματι Βακχίδι λέγων οὕτως·*

Οὐκ ἂν δυναίμην εἰσορῶν χαλκήλατον
Μέγαν κολοσσὸν φάκινον ἄρτον ἐσθίειν.

Neque enim credo Sopatrum peculiarem fabulam, cui nomen Bacchis fuerit, scripsisse, sed quae ex ea fabula proferuntur, (conferas Athenaeum L. IV. p. 176. A. *Σώπατρος Βακχίδι·*

Καὶ τὸ μόναυλον μέλος ἤχησεν.)

ea aut ad Bacchidis procos aut ad Bacchidis nuptias referenda esse arbitror: hanc enim fabulam Athenaeus L. XIV. p. 656. E. commemorat: *Δελφάκων δὲ σιτευτῶν ὁ φλυακογράφος Σώπατρος ἐν Βακχίδος γάμῳ οὕτως·*

Εἴ που κλίβανος ἦν, δέλφαξ σιτευτὸς ἔγρυξεν.

Sic enim iste versus corrigendus videtur. Bacchis autem illa videtur Samia meretrix esse, de qua dixit Athenaeus L. XIII. p. 594. C: *Διαβόητος δ' ἑταίρα γέγονε καὶ ἡ Μιλησία Πλαγγών· ἧς περικαλλεστάτης οὔσης ἠράσθη τις νεανίσκος Κολοφώνιος Βακχίδα ἔχων ἐρωμένην τὴν Σαμίαν*, et quae sequuntur.

παῖδες, ἵστασαν χοροὺς παρθένων τε καὶ ἠϊθέων· ἱστάντες δὲ τοὺς χορούς, τρωκτὰ σησάμου τε καὶ μέλιτος ἐποιήσαντο νόμον φέρεσθαι, ἵνα ἁρπάζοντες οἱ τῶν Κερκυραίων παῖδες ἔχοιεν τροφήν.

Pro ἀπόκλὰς in posteriore loco Athenaei omnes libri, in priore Cod. P. ἀπόκλας scribunt. Eustathius ad Hom. Odyss. K. p. 1654. 14. hunc ipsum versum Anacreontis respexisse videtur: Ἀνέκαθεν φησὶν ἤγουν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς, ἔστι φῶ τὸ λέγω, οὗ μετοχὴ ἀόριστος φάσας, ὡς κλῶ, κλάσας· καὶ συγκοπῇ φάς· οἷον· φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον· ὥσπερ καὶ κλὰς φησι παρ' Ἀνακρέοντι. Conf. infra Fr. CXXI.

Versu secundo nonnulli codd. Hephaestionis et Pollucis κάδδον scribunt. Errat autem Simmias, qui κάδον poculum est interpretatus; nam hoc quoque loco, ut alibi, significat urceum.

Versu tertio alii codices Hephaestionis: ποδὶ ἱ ἁβρῇ, alii ποδὶν ἁβρῶς, plerique παιδὶ ἁβρῇ: Gaisfordius scripsit παῖδ' ἁβρῇ: ego satius duxi παϊδὶ ἁβρῇ scribere, ut ῑ atque ᾱ coalescant, sicut est apud Aeschylum in Persis v. 852 in eodem verbo:

Ὑπαντιάζειν παιδὶ ἐμῷ πειράσομαι:

siquidem haec lectio integra est.

Fr. XVII.

Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
Πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 130: Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ, προῳδὸς καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι· Ἀρθεὶς δ' ηὖτ' ἀπὸ Λ. Π. Pro δ' ηὖτ' scripsi δηὖτε. Hos ipsos Anacreontis versus intelligit

Philostratus, qui in Imagin. I. 15. sic scribit: Ἀλουργίδι δὲ στείλας ἑαυτὸν καὶ τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθίσας ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀριάδνην ὁ Διόνυσος, μεθύων τῷ ἔρωτι, φησὶ περὶ τῶν ἀκρατῶς ἐρώντων Τήιος. De Leucade autem rupe se praecipitaturum esse dicit, quoniam qui nimio flagrabant amore, illo saltu dicebantur liberari ab amoris aestu. Conferas quae ex Ptolemaeo Hephaestione refert Photius Biblioth. XC. p. 491. ed. Hoeschel: Τί ἐστὶ τὸ παρὰ Βακχυλίδῃ ὡς ἀπὸ Σειληνοῦ εἰρημένον καὶ πρός τινα εἶπε τὸ ἔπος, ὡς ἡ Λευκὰς πέτρα ἀπὸ Λευκοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρου τὴν κλῆσιν ἔλαβεν, ὃς Ζακύνθιος μὲν ἦν γένος, ἀνῃρέθη δ', ὡς φησιν ὁ ποιητής, ὑπ' Ἀντιφου. Τοῦτον ἱδρύσασθαί φασιν καὶ ἱερὸν Λευκάτου Ἀπόλλωνος· τοὺς μὲν οὖν καθαλλομένους ἀπὸ τῆς πέτρας παύεσθαί φασι τοῦ ἔρωτος. et quae sequuntur. Quamquam poeta fortasse scripserat:

Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ λευκάδος
Πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

prorsus similiter dixit Euripides in Cyclope v. 165:

Ὡς ἐκπιεῖν ἂν κύλικα βουλοίμην μίαν
Πάντων Κυκλώπων ἀντιδοὺς βοσκήματα,
Ῥῖψαί τ' ἐς ἅλμην λευκάδος πέτρας ἄπο,
Ἅπαξ μεθυσθεὶς καταβαλών τε τὰς ὀφρῦς.

Ex eodem hoc carmine fortasse petitum est sequens fragmentum, si recte illud constitui.

Fr. XVIII.

Τίς ἐρασμίην
Τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν
Ὀρχεῖται;

Athenaeus L. IV. p. 177. A. hos versus servavit: Οἴδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους, περὶ ὧν φησιν

Ἀνακρέων· *Τίς ἐρασμίην τρέψας θυμὸν ἐσέβην τέρεν᾽ ὡς ἡμίοπον ὑπ᾽ αὐλῶν ὀρχεῖται;* Pro *τρέψας* in cod. P. male scribitur *θρέψας*. deinde omnes codd. *τέρεν᾽ ὡς ἡμίοπον*: quae Casaubonus verissime emendavit: *τερένων ἡμιόπων*; quam emendationem ipse Athenaeus confirmat, qui infra p. 182. C. scribit: *Εἰσὶ δ᾽ οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλουμένοις, οἷς οὐκ οὖσιν ἐναγωνίοις πρὸς τὰς εὐωχίας χρῶνται· διὸ καὶ τέρενας αὐτοὺς κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων.* Pro *αὐλῶν* in codice P. scribitur *αὐλόν*, sicut in eodem *ὀρχεῖσθαι* pro *ὀρχεῖται*. Librorum omnium scripturam: *ἐσέβην* jure mihi videor mutavisse in: *ἐς ἥβην*. Redegi autem hos versus in ejus metri formam, quo praecedentes scripti sunt: atque tetrametros choriambicos praemissa basi etiam Sappho usurpavit, sed eos, ut videtur, continuos: nam fragm. XLV. ed. Neue sic corrigendum censeo:

Ὁ μὲν πλοῦτος ἄνευ τᾶς ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος·
Ἀ δ᾽ ἐξ ἀμφοτέρων σύγκρισις εὐδαιμονίας ἔχει ἄκρον.

quamquam haec quidem incerta sunt.

Ceterum, si conjecturam periclitari licet, Anacreon haec de Bathyllo dicit, cujus tanta sit pulcritudo, ut, si ille tibias inflet, nemo, illius venustatem admirans, saltare velit. Bathyllus puer eximia pulcritudine fuit apud Polycratem, isque ut videtur, tibicinis munere fungebatur: certe id conjicias ex iis, quae Maximus Tyrius scribit XXI. p. 218. ed. minor. Davis. (XXXVII. p. 439. ed. major.) *Οὕτω καὶ Ἀνακρέων Σαμίοις Πολυκράτην ἡμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα Σμερδίου καὶ Κλεοβούλου κόμην καὶ αὐλοὺς Βαθύλλου καὶ ᾠδὴν Ἰωνικήν.* Quamquam ex iis, quae Appulejus Florid. II. 15. T. II. p. 50. ed. Oudendorp dicit, Bathyllum etiam cithara cecinisse statuas: sic enim ille de statua juvenis venustissimi, quem Polycrates in templo Junonis collocaverat, dicit

„Oppidum habet nequaquam pro gloria, sed quod fuisse amplum semiruta moenium multifariam indicant. Enimvero fanum Junonis antiquitus famigeratum: id fanum secundo littore, si recte recordor, viam viginti haud amplius stadiis ab oppido abest. Ibi donarium deae perquam opulentum — Vel inde ante aram Bathylli statua a Polycrate tyranno dicata, qua nihil videor effectius cognovisse. Quidam Pythagorae eam falso existimant. Adolescens est visenda pulcritudine, crinibus fronte parili separata per malas remulsis: pone autem coma prolixior interlucentem cervicem scapularum finibus obumbrat. Cervix succi plena, malae uberes, genae teretes, ac medio mento lacuna, eique prorsus citharoedicus status, Deam conspiciens, canenti similis, tunicam picturis variegatam ad pedes dejectus ipsos graecanico cingulo: chlamyda velat utrumque bracchium adusque articulos palmarum: cetera decoris in striis dependent: cithara balteo caelato apta, strictim sustinetur: manus ejus tenerae, procerulae: laeva distantium digitis nervos molitur, dextra psallentis gestu pulsabulum citharae admovet, comparata percutere, cum vox in cantico interquievit: quod interim canticum videtur ore tereti semihiantibus in conatu labellis eliquare. Verum haec quidem statua esto cujuspiam puberum, qui Polycrati tyranno dilectus, Anacreonteum amicitiae gratia cantillat." Anacreon autem, amore incensus, multis in carminibus laudes ejus celebravit: Horatius Epod. XIV. 9:

> Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
> Anacreonta Teium,
> Qui persaepe cava testudine flevit amorem
> Non elaboratum ad pedem.

ubi vetus commentator haec adscripsit: „Nomen est pueri adamati ab Anacreonte, cujus amorem scripsit

non ita perfecto et elaborato pede, quam dulcibus modulis."

Antipater in Anacreontis tumulum in Anthologia Jacobsii T. II. p. 27. (Anthol. Palat. VII. 30. v. 3.):

Ἀκμὴν λειριόεν τι μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ
Ἵμερα καὶ κισσοῦ λευκὸς ὄδωδε λίθος.

et Leonidas in eundem ibidem T. I. p. 163. (Anthol. Planudea. IV. 306. 7.):

Μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἱμερόεντ' ἠὲ Μεγίστην
Αἰωρῶν παλάμῃ τὰν δυσέρωτα χέλυν.

Et idem ibidem (Anthol. Pland. IV. 307. v. 5):

Μελίσδεται δὲ τὴν χέλυν διακρέκων
Ἤτοι Βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστέα.

et Dioscorides ibidem T. I. p. 250. (Anthol. Palat. VII. 31. v. 3.):

Τερπνότατος Μούσῃσιν Ἀνάκρεον ὦ 'πὶ Βαθύλλῳ
Χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας.

Et conferas etiam Etymolog. M. p. 143. 1: *Καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆς Βάθυλλος, ὄνομα κύριον, ὁ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος.* Hinc saepe in commenticiis istis cantiunculis Bathyllus commemoratur, ut est in carmine IX. v. 7:

Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦντα καὶ τύραννον.

et in carmine XXIX. v. 1:

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.

et in eodem extremo:

Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
Ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

et c. XXII. v. 1:

Παρὰ τὴν σκιήν, Βάθυλλε,
Κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον.

et c. XVII. v. 14;

Καὶ χρυσέους κατοῦντας
Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

denique c. XII. v. 8:

Τί μευ καλῶν ὀνείρων
Ὑπορθρίαισι φωναῖς
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

Fr. XIX.

Ξανθῇ δέ γ᾽ Εὐρυπύλῃ μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων·
Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ᾽ ἐσφηκωμένα,
Καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶ καὶ ψιλὸν περὶ
*Πλευρῇσι * * * βοός,*
Νεόλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλισιν
Κἠθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
Κίβδηλον εὑρίσκων βίον·
Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ᾽ ἐν τροχῷ,
Πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς, κόμην

Πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα
φορέων καθέρματα
Παῖς Κύκης καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαν-
τίνην φορέει
Γυναιξὶν αὔτως.

Hoc carmen legitur apud Athenaeum L. XII. p. 533. E. qui ex Chamaeleonte Pontico haec profert: *Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προθεὶς τό·*

Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

Τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμῆσαί φησιν ἐν τούτοις·

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλ. ἑξῆς.

Conjunxi ea, quae apud Athenaeum diremta sunt, in unum, ut etiam alii fecerunt: nam et argumenti et numerorum tanta est similitudo, ut admodum veri simile sit, haec apud Anacreontem fuisse copulata: certe ex uno eodemque carmine petita sunt, ita ut si quae intercesserint, ea exigua fuerint. Gravissimis autem verbis invehitur in Artemonem quendam, hominem humillimo loco natum, et turpissima passum, olim servili conditione, ut videtur, usum et pauperrimum, nunc et divitem et omnibus voluptatibus diffluentem. Objurgat autem istum hominem hanc potissimum ob causam, quod is Eurypylae, pulcrae puellae amore gaudebat, quam ipse Anacreon summo studio expetiverat; ut docet Antipatri epigramma in Anacreontem in Anthologia Jacobsii T. II. p. 26. (Anthol. Pal VII. 27. v. 1.):

Εἴης ἐν μακάρεσσιν Ἀνάκρεον, εὖχος Ἰώνων,
Μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης.
Ὑγρὰ δὲ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν οὖλον ἀείδοις
Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης,
Ἠὲ πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος ἠὲ Μεγιστῆ,
Ἢ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίεω πλόκαμον.

Atque etiam Dioscorides ibid. T. I. p. 250. (Anthol. Palat. VII. 31. 5.):

Αὐτόματοί σοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
Κὴκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίου·
Αὐτόματοι δὲ φέροιεν ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
Κῆποι, καὶ μαλακῇ μύρτα τρέφοισθε δρόσῳ·
Ὄφρα καὶ ἐν Δηοῦς οἰνωμένος ἁβρὰ χορεύσῃς,
Βεβληκὼς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλην.

Carmen ipsum videtur in numero eorum esse, quae Sami poeta composuit.

Versu primo Casaubonus edidit: *Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει*: et in epitome quidem legitur: *Μέμνηται δ' αὐτοῦ Χαμαιλέων ὁ ποντικός· ξανθῇ δ' εὐρυπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος ἀρτέμων*: sed versibus Glyconeis nullus hic locus est. Quoniam autem in codice P. *δ' ἐν εὐρυπύλῃ* scribitur, conjeci legendum esse:

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει.

Anapaestus enim pro jambo positus in nomine proprio satis excusationis habet.

Versu secundo quomodo sint accipienda haec verba:

Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων,

jam veteres dissenserunt. Scholiasta ad Aristophanis Acharn. v. 815, (ubi haec leguntur:

Οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τἀγορᾷ πρόσεισι σοι βαδίζων
Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ
Ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
Ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικήν,
Ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
Πατρὸς Τραγασαίου.)

Artemonem ideo περιφόρητον dictum esse existimat, quod propter venustatem multorum amore expeteretur: dicit enim: Ὡσεὶ ἔλεγεν· ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, ἀπὸ τῆς παροιμίας, ἧς μέμνηται καὶ Ἀνακρέων ταχθείσης ἐπὶ καλοῦ καὶ ἁρπαζομένου πρὸς πάντων παιδός· παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἔφη τὸ Ἀρτέμων· οὐ γὰρ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλῶσαι. Perverse autem ille quidem loquitur, quasi Anacreon usus esset tanquam proverbio: ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, quod is primus dixerat, sed deinde, ut fieri solet, tritum multorum ore est. Idem autem scholiasta deinde περιφόρητον ita explicat, ut dicat Artemonem propterea ita nuncupatum esse, quod, cum claudus fuerit, in lectulo portari solitus sit: dicit enim: Συνεχρόνισε δὲ τῷ δικαίῳ Ἀριστείδῃ οὗτος ὁ Ἀρτέμων, ὅς ἦν ἄριστος μηχανητής· διὸ δὲ τὸ χωλὸν αὐτὸν εἶναι, ὅπου ἂν κατειλήφει πόλεμος καὶ χρεία μηχανῆς ἦν ἐπὶ τὸ τεῖχος καταβληθῆναι ἢ τὸ τοιοῦτον, μετεπέμποντο αὐτὸν φερόμενον· ἀπὸ τούτου οὖν ἡ παροιμία· καὶ πάντες οἱ σοφοὶ περιφόρητοι καλοῦνται. Sed gravi errore homines diversissimos, hunc Artemonem, hominem abjectum et servilem et Artemonem artificem confundit: quos recte distinxit, ut videtur, Hesychius, qui Aristophanis versum respiciens haec scribit: Περιπόνηρος Ἀρτέμων· παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν περιφόρητος Ἀρτέμων· εἰσὶ δὲ Ἀρτέμωνες δύο. Quamquam eodem modo quo iste Aristophanis interpres, etiam Ephorus erravit, ut docet Plutarchus in vita Periclis c. 27: Ἔφορος δὲ καὶ μηχαναῖς χρήσασθαι τὸν Περικλέα, τὴν καινότητα θαυμάσαντα, Ἀρτέμωνος τοῦ μηχανικοῦ πορίζοντος, ὃν χωλὸν ὄντα καὶ φορείῳ πρὸς τὰ κατεπείγοντα τῶν ἔργων προσκομιζόμενον, ὀνομασθῆναι περιφόρητον. Hujus Artemonis tum alii, tum Diodorus Siculus facit mentionem, qui L. XII. c. 28. de Pericle haec dicit: Κατεσκεύασε δὲ καὶ μηχανὰς πρῶτος τῶν πρὸ αὐτοῦ, τούς τε ὀνομαζομένους κριοὺς

καὶ χελώνας, Ἀρτέμωνος τοῦ Κλαζομενίου κατασκευάσαντος. Sed Ephorum erroris jam Heraclides Ponticus convicerat, ut Plutarchus ibidem docet: *Τοῦτο μὲν οὖν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐλέγχει τοῖς Ἀνακρέοντος ποιήμασιν, ἐν οἷς ὁ Περιφόρητος Ἀρτέμων ὀνομάζεται, πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμιον πολέμου καὶ τῶν πραγμάτων ἐκείνων.* Is autem Heraclides hunc Artemonem propterea *περιφόρητον* dictum esse refert, quod propter nimiam mollitiam atque timiditatem, usus sit lectulo, quo portaretur: Plutarchus enim ita pergit: *Τὸν δ' Ἀρτέμωνα φησὶ τρυφερὸν μέν τινα τῷ βίῳ καὶ πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ καταπλῆγα τὰ πολλὰ μὲν οἴκοι καθέζεσθαι χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δυοῖν οἰκετῶν ὑπερεχόντων, ὥστε μηδὲν ἐμπεσεῖν τῶν ἄνωθεν· εἰ δὲ βιασθείη προελθεῖν, ἐν κλινιδίῳ κρεμαστῷ παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον κομίζεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο κληθῆναι Περιφόρητον.* Prorsus eodem modo Chamaeleo Ponticus Anacreontem interpretatus erat, ut Athenaeus eo loco, quo hoc fragmentum servavit, indicat: *Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προθεὶς τό·*

Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. Vereor autem ne Heraclidae Pontici locus, quo utitur Plutarchus, non diversus sit ab illo, quem ex Chamaeleontis Pontici libro de Anacreonte petiit Athenaeus. Cognoscimus enim ex Diogene Laerte Chamaeleontem Heraclidae crimini dedisse, quod mala fraude sua sibi surripuerit: dicit enim ille L. V. 92: *Χαμαιλέων τε τὰ παρ' ἑαυτῷ φησὶ κλέψαντα αὐτὸν τὰ περὶ Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου γράψαι.* Sed dubitare possis, an hoc sensu Anacreon Artemonem dixerit *περιφόρητον;* id enim si intellexisset, sine dubio hanc ipsam mollitiem

in eo notasset, quod lectulo portari solitus sit: at nihil horum simile infra legimus, sed versu duodecimo dicit eum curru vehi:

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα φορέων καθέρματα.

Σατίνη enim dicebatur currus: Hesychius: *Σατῖναι· αἱ ἁμάξαι.* Sic auctor Hymni Homerici in Venerem v. 12:

Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξεν
Ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.

Euripides in Helena v. 1308:

Κρόταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιον
Ἱέντα κέλαδον ἀνεβόα,
Θηρῶν ὅτε ζυγίους
Ζεύξασα θεὰ σατίνας
Τὰν ἁρπασθεῖσαν κυκλίων
Χορῶν ἔξω παρθενίων.

Sed ut *περιφέρειν* et *περιφορεῖν* saepe dicuntur pro diffamare, differe, rumorem spargere, ita Anacreon Artemonem dicere videtur *περιφόρητον*, quia famosus erat.

Versu tertio *βερβέριον* in omnibus libris legitur, neque videtur haec vox mutanda esse, etsi alibi nusquam reperta sit: ea autem significat, ut conjicio, genus vestimenti vulgare ac servile, quod resti arcte constringebatur. Pauperes enim potissimum vestimenta in medio corpore arcte constringebant; neque tamen sic intelligendum esse videtur, quod Paupertas dicit apud Aristophanem in Pluto v. 5:

Οὐ γιγνώσκων ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας
Καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν· παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες
Καὶ γαστρώδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς,
Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.

Σφηκώδεις enim ii dicuntur, qui vesparum modo teretes sunt medio corpore, quibus opponuntur *γαστρώδεις*.

Ipse autem poeta quale sit, aperte declarat adjectis

verbis: καλύμματ' ἐσφηκωμένα. Etsi enim in Codd. B. et P. legitur βερβέριον κάλυμμά τ' ἐσφηκωμένα, multo tamen praeferenda est Casauboni lectio: καλύμματα ἐσφηκωμένα: nonnunquam autem solent poetae verbo numeri singularis adjungere aliud numeri pluralis, quo illud ipsum interpretentur, ut Euripides in Hippolyto v. 10:

Ὁ γάρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος
Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα
Μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας
Λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι.

Sophocles in Philocteta v. 35:

Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινὸς
Τεχνήματ' ἀνδρός.

Ita hic illud ipsum βερβέριον dicitur καλύμματ' ἐσφηκωμένα. Cum illo βερβέριον autem quodammodo componi poterit κιμβέριον, quod et ipsum genus vestimenti fuit.

Versu quarto pro ὠσὶ in cod. B. legitur ὠσίν, versu autem quinto post πλευρῇσι quaedam excidisse viderunt Hermannus et Elmslejus: excidit autem, ut videtur, substantivum, e quo suspensus fuit genitivus ille βοός; nam post hoc verbum jure mihi videor incisionis signum posuisse.

Versu sexto in Codd. A. et P. legitur νεόπλουτον, quod corruptum esse, manifestum est: sed quod ex uno codice epitomes receperunt editores Athenaei: νεόπλυτον, id non magis ferendum est: dixisset enim poeta:

Ἄπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος,

ut sordidas Artemonis vestes notaret. Quare non dubito, quin Anacreon scripserit:

Νεόλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος.

Dicit enim Artemonem istum gestare genus vestimenti, ex pelle bovina confectum, sed ea quidem, quae et

pilis cassa et recens de clypeo vetusto detracta sit. Scripturam εἶλυμα confirmant codices A. et C, sed in B. legitur: εἴλυμα, in cod. P: εἴλημα. Deinde codex A. ἀρτοπώλισι recte legit: in duobus aliis (B. et P.) scriptum est ἀρτοπώλοισιν, in epitome autem ἀρτοπώλησιν. Pistrices autem famosae erant propter vitam dissolutam; hinc aliquis in Hermippi Pistricibus Hyperboli matrem, Doco, quae fuit pistrix, ita compellat:

Ὦ πασιπόρνη καὶ κάπραινα καὶ σαπρά.

Ita enim ille versus, qui legitur apud Pollucem L. VII. 202. scribendus videtur: sed de Hyperboli matre alibi plura dicentur. Maledicentiam pistricum Aristophanes in Ranis v. 857. exagitat:

Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πρᳰόνως
Ἔλεγχ', ἐλέγχου· λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
Ἄνδρας ποιητὰς ὥςπερ ἀρτοπώλιδας.

Talis mulieris ingenium Aristophanes in Vespis v. 1388. seqq. verissime depinxit, et quasi sub adspectum subjecit.

Versu septimo in Codice P. et fortasse etiam in aliis quibusdam scribitur: καὶ ἐθελοπόροισιν: in edit. Casaub. καὶ ἐθελοπόρνοισιν: recte homines docti κἠθελοπόρνοισιν scripserunt.

Versu nono Codices A. B. P. ὁ πονηρὸς ὁ Ἀρτέμων legunt, sed articulus ante Ἀρτέμων recte omissus est in editt. Venet. et Casaub.

Versu undecimo scripsi πολλὰ δὲ νῶτον: Elmslejus ad Aristoph. Acharn. v. 850. νῶτα scripsit: in codice P. scribitur: δὲ νώτῳ: cod. B: δ' ἐν ὤτω: vulgata lectio est δ' ἐν νώτῳ. Deinde σκυτίνῃ μάστιγι scripsi ex Elmsleji conjectura, quam proposuit eo, quem dixi, loco. In Codd. A. et B. legitur σκυτίνῳ, in cod. P. σκυθίνῳ: quod revocat in memoriam Scythini nomen patris Anacreontis: quamquam de patris nomine, ut fieri solet, magna est disceptatio,

omnium tamen probabilissimum est, ei Scythini nomen fuisse: certe haec sententia etiam apud veteres plurimos habet auctores. Sic Scholiasta ad Platonis Phaedrum p. 18. haec scribit p. 312. ed. Bekker: *Ἀνακρέων δὲ καὶ οὗτος λυρικὸς ποιητής, Σκυθίνου ἢ Παρθενίου Τήιος.* Suidas: *Ἀνακρέων Τήιος, Λυρικός, Σκυθίνου υἱός, οἱ δὲ Εὐμήλου· οἱ δὲ Παρθενίου, οἱ δὲ Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν.* Et confirmare hanc sententiam videtur inscriptio in herma quadam Tibure reperta apud Visconti Iconogr. Gr. T. I. p. 74: *ΑΝΑΚ*** ΣΚΥ*** ΥΗΙ**** Atque Scythini nomen non infrequens fuisse apud Teios videtur: Athenaeus L. XI. p. 461. F: *Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Σκυθῖνος ὁ Τήιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ ἱστορίῃ λέγων οὕτως· „Ἡρακλῆς λαβὼν Εὔρυτον καὶ τὸν υἱὸν ἔκτεινε, φόρους πρήσσοντας παρ᾽ Εὐβοέων· Κυλικρῆνας ἐξεπόρθησε ληιζομένους, καὶ αὐτόθι πόλιν ἐδείματο Ἡράκλειαν τὴν Τρηχινίαν καλεομένην.“* Idem Scythinus etiam carminibus componendis operam dedit, ut cognoscimus ex Stephano Byzantino v. *Τέως — ἀφ᾽ οὗ Πρωταγόρας Τήιος καὶ Σκυθῖνος ἰάμβων ποιητὴς Τήιος.* Et duos versus hujus Scythini servavit Plutarchus de Pythiae oraculis c. 16: *Ὕστερον μέντοι πλῆκτρον ἀνέθηκαν τῷ θεῷ χρυσοῦν ἐπιστήσαντες, ὡς ἔοικε, Σκυθίνῳ λέγοντι περὶ τῆς λύρας, ἣν ἁρμόζεται·*

Ζηνὸς εὐειδὴς Ἀπόλλων πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος
Συλλαβών, ἔχει δὲ λαμπρὸν πλῆκτρον Ἡλίου φάος.

Vocem *θωμιχθεὶς* Hesychius, hunc ipsum, ut videtur, Anacreontis versum intelligens, sic interpretatur: *Θωμιχθείς· μαστιχθείς*: hoc verbum originem trahit a *θώμιγξ*, quod est flagellum (Photius p. 98. 27: *Θώμιγξ· λεπτὸν σχοινίον.*) hinc *θωμίζειν* est flagellis caedere. Hesychius *Θωμίσσει· νύσσει, δεσμεύει.* Photius p. 99. 2: *Θωμίζει· τῷ κέντρῳ ἐρεθίζει καὶ τὸ μαστίζει.* Hesychius: *Ἐθώμιξεν· ἐπέδησεν.*

Versu duodecimo recte in cod. P. *σατινίων* legitur: edit. Ven. *σατινῖται*: deinde codd. A. B. P. *χρύσεα φαρέων* scriptum habent: vere Casaubonus emendavit *φορέων*. Pro *καθέρματα* autem in codice P. legitur *καὶ θέρματα*.

Versu tertio decimo *Παὶς Κύκης* in codd. scribitur: recte Dindorfius *Πάϊς* edidit: sicut idem *φορέει* recte scripsit pro *φορεῖ*. *Κύκη* autem videtur nomen matris Artemonis fuisse, quae mulier infima sine dubio fuit conditione. An forte scripserat poeta sic:

Παῖς Κυάνης, καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορέει.

Cyane, mater Callicritae, pulcrae puellae, infra Fr. CXXXIII. ab Anacreonte commemoratur. *Σκιαδίσκη* autem fuit umbraculum, quod mulieres delicatulae ad solis radios arcendos gerebant, vel potius servas sustinere jubebant, ut Athenis solebant filiae inquilinorum canephoris umbellam tenere: hinc Aristophanes in Avibus v. 1550:

Φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἂν ὁ Ζεὺς ἴδῃ
Ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κανηφόρῳ.

adde ibidem v. 1508:

Τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
Ἄνωθεν, ὡς ἂν μή μ' ὁρῶσιν οἱ θεοί.

Et sic Hercules Omphalae arcebat solis ardorem, ut Ovidius Fast. L. II. v. 311. dicit:

Aurea pellebant rapidos umbracula soles,
Quae tamen Herculeae sustinuere manus.

Umbellam autem *ἐλεφαντίνην* dicit Anacreon, quia virgae ex ebore confectae fuisse videntur: ita enim umbellae erant comparatae, ut et componi et distendi possent: compares Ovidii versum in Arte Am. L. II. v. 209:

Ipse tene distenta suis umbracula virgis.

Adde Aristophanem in Equit. v. 1348:

Τα δ' ὠτά γ' ἄν σου νὴ Δί' ἐξεπετάννυτο
Ὥςπερ σκιάδειον καὶ πάλιν συνήγετο.

Fr. XX.

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ' ἔχοντα
καλήν.

Hunc versum servavit Hephaestion p. 101. ed. Gaisf. *Ὥσθ' ὅλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον τῷ Ἀνακρεοντείῳ τῷδε· Σίμαλον εἶδον ἐν χ.* Pro *Σίμαλον*, quod plures codices et edit. Turnebi tuentur, in cod. B. *σίμαλλον* scribitur, in edit. Flor. *Σίμετρον*: neque vero opus esse existimo, ut *Σιμύλον* scribatur.

Fr. XXI.

Ἐκ ποταμοῦ 'πανέρχομαι πάντα φέ-
ρουσα λαμπρά.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 52. ed. Gaisf. *Πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ καταληκτικῇ τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι· Ἐκ ποταμοῦ 'πανέρχομαι. π. φ. λ.* Pro *'πανέρχομαι* in codd. C. M. legitur: *παρέρχομαι.* Est autem initium carminis, quo poeta fecit mulierem loqui, quae vestimenta sive vasa in flumine abluerat.

Fr. XXII.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύ-
γεσσι κούφαις
Διὰ τὸν Ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς
ἐθέλει συνηβᾶν.

Prior versus legitur apud Hephaestionem p. 52: *Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου*

ἄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς·

. . Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

Utrumque versum, sed corruptum, servavit scholiasta Aristoph. Av. v. 1378.: Ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Ἀνακρέοντος. Ἀναπέτομαι πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις διὰ τὸν ἔρωτα· οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν· διὸ καὶ τὸ χ ἔχουσι δύο στίχοι. Alterum versum Porsonus ita restituit:

Διὰ τὸν Ἔρωτ᾽· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν.

jure probantibus hominibus doctis. Praeterea scripsi Ἔρωτα littera majore: nam in ipsum Amorem culpam confert, quod puer iste procax et impotens se spreverit, et, ut cum Amore de illa injuria expostulet, se ad Olympum evolaturum esse dicit. Fritzschius autem hos versus choriambicos esse, ut volunt grammatici, negat, eosque ita metitur, ut sint e genere ionicorum a minore: dicit enim in dissertat. de Aristophanis Thesmophoriazusis secundis p. 80: „Falli enim Hephaestionem vel ex eo patet, quod Anacreon in toto carmine ab initio quatuor breves posuerat: nempe non sunt illi versus choriambici, sed numerus est ionicorum a minore, antecedente simili pede, sed longiore ∪∪∪∪ ⏒́ ⏒́ et deinde impetu versus decrescente, ita quidem:

Ἀναπέτομαι δὴ | πρὸς Ὄλυμπον | πτερύγεσ | σι κούφαις
Διὰ τὸν Ἔρωτ᾽· οὐ | γὰρ ἐμοὶ παῖς | ἐθέλει | συνηβᾶν.

Primo pede ter usus est Aristophanes in Tagenistis:

Ἅλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων."

Et hanc rationem quodammodo confirmare videtur Aristophanis locus in Avibus v. 1378. ubi Cinesias numero ionico utitur, hoc ipso versu Ἀναπέτομαι δὴ κ. τ. λ. interposito:

ΚΙΝ. Ἀπαπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις
Πέτομαι δ᾽ ὁδὸν ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλαν μελέων.

ΠΕΙ. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερῶν.
ΚΙΝ. Ἀφόβῳ φρενὶ σώματί τε νέαν ἐφέπων.

Nihilominus multa sunt, quae grammaticorum rationem stabiliant atque commendent: et justa fuit causa, cur poeta primi cujusque choriambi primam arsim dissolveret. Poeta enim, cum videret se a puero sperni atque repudiari, vix sui compos, ira pariter atque indignatione animum vehementissime agitante, in Amorem invehitur, atque ut et ipse quo esset animo indicaret, et eorum, qui audirent, mentes commoveret, numerum choriambicum concitatissimum fecit eo, quod longam syllabam ab initio cujusque versus in duas breves dissolvit. Συνηβᾶν autem nihil aliud significat, quam cum aliquo lascivire, puerorum more ludere: quo sensu ipse Anacreon infra Fr. XLIII. dixit:

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

Similiter dictum in scolio illo apud Athenaeum L. XV. p. 695. D:

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

Ita etiam ἡβᾶν est lascivire, pueriliter laetum esse, ut supra Fr. V:

Ψάλλω δ' εἴκοσι Λυδίην
Χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
Ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾷς.

et in scolio apud Athenaeum L. XV. p. 694. E:

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
Δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι,
Τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
Καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

Hinc Hesychius: Ἡβᾶν· ἀκμάζειν, νεάζειν, εὐωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι interpretatur. Etiam ξύνηβος eodem modo dictum esse videtur; Photius p. 311. 22: Ξύνηβον· συμπότης. Hesychius: Ξύνηβος· συμπότης, συνῆλιξ.

Hos autem Anacreontis versus respicit, nisi prorsus fallor, Julianus Epist. XVIII. p. 386. B: *Εἰ δέ μοι θέμις ἦν κατὰ τὸν Τήιον ἐκεῖνον μελοποιὸν εὐχῇ τὴν τῶν ὀρνίθων ἀλλάξασθαι φύσιν, οὐκ ἂν δή που πρὸς Ὄλυμπον, οὐδ' ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἂν τῶν ὑμετέρων ὀρῶν τοὺς πρόποδας ἔπτην, ἵνα σε τὸ μέλημα τοὐμόν, ὥς φησιν ἡ Σαπφώ, περιπτύξωμαι.* Cognoscimus autem ex his Juliani verbis, Anacreontem, quoniam pulcher ille puer noluerat cum eo pueriliter lascivire reprehendens senem (*οὐδ' ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς*) atque objurgans, minitatum esse, se pennis celeribus ipsum Olympum, sedem Deorum, petiturum esse, ut ab Amore, quem auctorem hujus infortunii esse credebat, poenas repeteret. Neque enim Anacreon diis parcere solitus fuit: graviter simili de causa invectus erat in Amores in alio quodam carmine, ut significat Himerius Orat. XIV. p. 612: *Νῦν ἔδει μοι Τηίων μελῶν, νῦν ἔδει μοι τῆς Ἀνακρέοντος λύρας, ἣν ὅταν ὑπὸ παιδικῶν ἐκεῖνος ὑπεροφθῇ ποτε, καὶ κατ' αὐτῶν Ἐρώτων οἶδεν ἐργάσασθαι· εἶπον ἂν πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐκείνου ῥήματα, ὑβρισταὶ καὶ ἀτάσθαλοι, καὶ οὐκ εἰδότες ἐφ' οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε· τάχα δ' ἂν καὶ ἠπείλησα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς Ἔρωσιν. Ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἁρμόσας ἠπείλει τοῖς Ἔρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὔφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι.* et ibidem dicit: *Ἀλλ' ἐνταῦθα γενόμενος μακαρίζω τὴν ποίησιν, εἰ τοσοῦτον ἔξεστι ὥστε κατ' Ἐρώτων αὐτῶν μέγα καὶ φοβερὸν ἀνατείνασθαι.*

Puer autem ille, ut auguror, canitiem Anacreontis vituperaverat, nolens cum sene rem habere, prorsus ut ista Lesbia puella spreverat Anacreontis senis amorem Fr. XV. v. 5:

Ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
Λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.

Fr. XXIII.

Lucianus quae dicit in Hercule Gall. c. 8: Ὥστε ἰσχὺς μὲν καὶ τάχος καὶ κάλλος καὶ ὅσα τοῦ σώματος ἀγαθά, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως (scr. Ἔρως) ὁ σός, ὦ Τήιε ποιητά, εἰςιδών με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων εἰ βούλεται πτερύγων ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἱπποκλείδης οὐ φροντιεῖ: ea sunt, ut conjicio, ex illo ipso carmine, cujus initium modo tractavimus, derivata: poeta autem id dicit, quod in se puer ille reprehenderit, et cur amplius lascivire cum Anacreonte noluerit; cujus rei culpam poeta in Amorem ipsum confert. Aperta autem supersunt vestigia metri choriambici, ut illud χρυσοφαέννων πτερύγων: atque illud ὑποπόλιον in eo demum carmine locum habere potuit, in quo choriambici versus arsis prima soluta fuit: sed foede corrupta esse ultima verba satis superque manifestum est. Neque vero codices, ut mecum communicavit Fritzschius, vir amicissimus, quidquam praebent, e quo investigare possis, quid poeta scripserit: mihi videntur haec verba ἢ ἀετοῖς corrupta esse ex ἀήταις: sic enim fere Anacreon scripserat:

Ὅς μ' ἐσιδὼν γένειον
Ὑποπόλιον χρυσοφαέννων πτερύγων ἀήταις
Παραπέταται.

compares ea, quae Avium coryphaeus apud Aristophanem v. 696. de Amore canit:

Γῆ δ' οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν· Ἐρέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις
Τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος ᾠόν·

Ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινός,
Στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.

Atque ut hic dictum est χρυσοφαέννων πτερύγων ἀήταις, ita Aratus ἄημαι ad avium volatum transtulit in Phaenomenis v. 313:

Σχεδόθεν δέ οἱ ἄλλος (ὄρνις) ἄηται
Οὐ τόσσος μεγέθει· χαλεπός γε μὲν ἐξ ἁλὸς ἐλθεῖν
Νυκτὸς ἀπερχομένης· καί μιν καλέουσιν ἀητόν.

nec dissimile est, quod ibidem legitur v. 522:

Οὐ μὴν αἰητοῦ ἀπαμείρεται· ἀλλά οἱ ἐγγὺς
Ζηνὸς ἀητεῖται μέγας ἄγγελος.

Fr. XXIV.

Χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν.

Hoc servavit Athenaeus L. VI. p. 229. B: Χωρὶς δὲ τοῦ τ στοιχείου Ἴωνες ἤγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων· χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν. Conferas etiam Eustathium ad Odyss. T. p. 1862. 11: Δωρικῶς δὲ ἤγανον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. et paulo inferius: χρῆσις δὲ ἠγάνου δίχα τοῦ τ καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν τῷ· χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν. et rursus p. 244. 46: Φασὶ δὲ καὶ τὸ τήγανον οἱ παλαιοὶ τοιούτῳ λόγῳ ἤγανον λέγεσθαι. et p. 710. 18. Conferas etiam Scholiastam ad Aristoph. Lysistrat. v. 988: Ὥσπερ τὸ πήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει τοῦ π ἤγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον πλεονάζει τὸ π, ἠλεός, ἀλεός, παλεός.

Fr. XXV.

Ἥλιε καλλιλαμπέτη.

Hoc legitur apud Priscianum L. VII. p. 731. ed. Putsche: „Nec mirum, cum Graecorum quoque poetae similiter inveniantur protulisse vocativos in supradicta

terminatione. Anacreon: Ἥλιε καλλιλαμπέτη posuit pro καλλιλαμπέτα." Anacreontis versum intellexit, ut puto, auctor Etymologi M. qui p. 670. 18. haec dicit: Δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τοῦ Αἰήτη παρὰ Ἀπολλωνίῳ καὶ ὦ Καλλιλαμπέτη καὶ ὦ Ἐναρέτη. ubi legendum est ὦ Αἰναρέτη.

Fr. XXVI.

Ἀσπίδα ῥῖψ' ἐς ποταμοῦ καλλιρόου
προχοάς.

Hic versus legitur apud Ursinum p. 135. et p. 322. (ut Fischerus dicit), qui eum ex Attilio Fortunatiano adscripsit: sed apud Putschium omissa sunt Anacreontis verba. Haec enim ibi p. 2703. leguntur:

„Lydia, dic, per omnes
Te Deos oro, Sybarin cur properas amando.

Hoc totum choriambicum metrum est. Primum colon dimetron catalecticum est, sed quominus integrum choriambicum esse videatur facit ultimus bacchius: nam similiter in secundo colo affectavit in ultimo bacchium habere, in hoc etiam recessit ab Alcaeo, quod primum choriambicum durum fecit, secundum pro iambo spondeum ponendo: nam si secutus fuisset Alcaeum, sic ordinasset:

Hoc dea vere Sybarin cur properas amando.

Sed affectasse potius, quam errasse Horatium hoc apparet, quod eadem lege usque ad finem eclogae perseveravit: erit ergo et secundum colon tetrametrum catalecticum: ex hoc hendecasyllabum Sapphicum facies sic:

Quaeso, Lydia, dic deos per omnes.

de secundo hexametrum sic:

Hocne deos vere Sybarin cur quaeris amando?

Apud Anacreontem * * * * * * * * * * * * * * * * Secundum colon Anacreon sic * * * * * * * * * * Sappho sic * * * * * * * * * *." Quae Ursinus eo ipso loco, quem dixi, ex Anacreonte adscripsit:

Εἰμὶ λαβὼν εἰςάρας Σαπφὼ παρθένον ἀδύφωνον,

ea collocanda sunt post illa verba: „Apud Anacreontem:" sed de his infra dicetur ad Fr. XXXI. Haec autem:

Ἀσπίδα ῥίψ' ἐς ποταμοῦ καλλιρόου προχοάς,

exciderunt post illa verba: „Secundum colon Anacreon sic:" et deinde Attilius Sapphus illum versum proposuerat: „Sappho sic: *Δεῦτέ νυν ἁβραὶ Χάριτες καλλίκομοί τε Μοῖσαι.*" ut dicit Ursinus. Idem versus etiam apud Hephaestionem legitur p. 52. Sed Anacreontis iste versus prorsus dispar est iis, quos Sappho et Horatius composuerunt: neque enim tetrameter choriambicus catalectus est, sed constat ex duobus choriambis et trimetro dactylico catalectico in syllabam: quamquam hoc quoque genus metri grammatici ad choriambos retulerunt, qui existimaverunt nihil interesse utrum bacchius an anapaestus usurpatus fuerit. Simillima Diomedes p. 519. de dimetro choriambico catalectico docet: „Octava ode (libri primi Horatii) dicolon metrum habet, Anacreontium et Alcaicum: claudit vero sic Anacreontium ex choriambo et bacchio, interdum anapaesto:

Lydia dic per omnes."

Conferas etiam ea, quae supra dixi, ubi de metris Anacreontis disserui. Sed vereor ne hic versus corruptus sit: aliud quid enim Anacreon scripsisse videtur, cujus interpretatio est *προχοάς*. Videtur autem Anacreon timiditatem cujusdam notare, qui in bello clypeum abjecerat. An forte haec de se ipso dicit?

Ita Archilochum novimus idem fecisse, ut ipse confitetur (Fr. III.):

> Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
> Ἔντος *) ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
> Αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπὶς ἐκείνη
> Ἐῤῥέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

Sic etiam Alcaeus, vir fortis et bellicosus, non dissimulavit se scutum abjecisse, ut cognoscimus ex Strabone L. XIII. p. 600: Πιττακὸς δ' εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν λεγομένων πλεύσας ἐπὶ τὸν Φρύνωνα στρατηγὸν διεπολέμει τέως διατιθεὶς . καὶ πάσχων κακῶς· ὅτε καὶ Ἀλκαῖός φησιν ὁ ποιητὴς ἔν τινι ἀγῶνι κακῶς φερόμενον ἑαυτὸν τὰ ὅπλα ῥίψαντα φυγεῖν· λέγει δὲ πρός τινα κήρυκα, κελεύσας τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶος ἄροι ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Horatius quoque, illorum exemplum secutus, ignominiam illam, quam armis abjectis sibi contraxerat, prae se tulit, ut est in Carm. L. II. 7. 9:

> Tecum Philippos et celerem fugam
> Sensi, relicta non bene parmula,
> Quum fracta virtus et minaces
> Turpe solum tetigere mento.

Quare non improbabile est, haec Anacreontem de se ipso dicere: neque enim a bello prorsus abhorruisse videtur: certe in Fr. XCI. amicos adhortari videtur, ut strenue arma suscipiant:

> Διὰ δηῦτε Καριευργέος
> Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

---

*) Recte Brunckius ἔντος scripsit pro vulgato ἐντός: aliud exemplum hujus vocis numero singulari dictae, ubi de clypeo sermo est, reperitur in istis versibus apud Galenum de Hippocr. et Platon. dogm. III. p. 273. quos Chrysippus Hesiodo tribuebat:

> Αἰγίδα ποιήσασα φοβέστρατον ἔντος Ἀθήνη.

Hic quoque vulgo pessime legitur ἐντός.

Quamquam alibi (Fr. CXXXII.) nihil sibi curae esse arma dicit:

Τί μοι τῶν ἀγκύλων
Σιντίων τόξων φίλ' ὦ Κίμεώς τε καὶ Σκυθῶν μέλει;

Fr. XXVII.

Τὸν λυροποιὸν ἠρόμην Στράττιν εἰ κομήσει.

Hunc versum servavit Hephaestion p. 96: *Ἀνακρέων δὲ οὐκ ἰαμβικῷ, ἀλλὰ χοριαμβικῷ ἐπιμίκτῳ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν· Τὸν λυροποιὸν ἠρ. Σ.* In editione Turnebi legitur *Στράτιν* et *κόμισει*. Nescio an poeta pro *λυροποιὸν* scripserit:

Τὸν μυροποιὸν ἠρόμην Στράττιν εἰ κομήσει.

Conferas Pollucem L. VII. 177: *Μυρεψός· Κριτίας γὰρ οὕτως ὠνόμασε· μυροποιός, οὕτω δὲ Ἀνακρέων.* Contra *λυροποιὸς* restituendum est pro *τυροποιὸς* apud Scholiastam Aristoph. Ran. v. 693: *Οὗτος δὲ ἦν ὁ καλούμενος Κλεοφῶν ὁ τυροποιός.* Legendum ibi est *ὁ λυροποιός*: Cleophon enim lyris fabricandis operam dederat. Andocides de mysteriis 146: *Καίτοι οὐκ ὄνειδος ὑμῖν ἐστὶν ἡ Ἀνδοκίδου καὶ Λεωγόρου οἰκία οὖσα, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τότ' ἦν ὄνειδος, ὅτ' ἐμοῦ φεύγοντος Κλεοφῶν αὐτὴν ὁ λυροποιὸς ᾤκει.* Aeschines de falsa legat. 76: *Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης καὶ διεφθαρκὼς νομῇ χρημάτων τὸν δῆμον, ἀποκόψειν ἠπείλει μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον, εἴ τις εἰρήνης μνησθήσεται.* Scholiasta Aristoph. Thesmophor. v. 805: *Κλεοφῶντα λέγει τὸν λυροποιόν, διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς κίναιδον.*

Κομήσει autem dictum puto a *κομάω*, explicandumque de coma nutrienda: Samii autem, si hoc

carmen Sami scriptum est, prolixos gerebant crines, quos maxima cura comebant atque ornamentis distinguebant: ut docet Athenaeus L. XII. p. 525. E: *Περὶ δὲ τῆς Σαμίων τρυφῆς Δοῦρις ἱστορῶν παρατίθεται Ἀσίου ποιήματα, ὅτι ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ βραχίοσι καὶ τὴν ἑορτὴν ἄγοντες τῶν Ἡραίων ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς ὤμους· τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆςδε, Βαδίζειν Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον· ἔστι δὲ τὰ τοῦ Ἀσίου ἔπη οὕτως ἔχοντα·*

Οἱ δ' αὔτως φοίτεσκον ὅπως πλοκάμους κτενίσαιντο
Εἰς Ἥρας τέμενος, πεπυκασμένοι εἵμασι καλοῖς,
Χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
Χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὥς·
Χαῖται δ' ἠωρεῦντ' ἀνέμῳ χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς.

Qui mos Sami tam vulgatus fuit, ut etiam pugiles comam alerent: ut est in proverbio illo (apud Plutarch. Prov. quibus Alex. usi sunt 108:) *Τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην· Σάμιός τις ἐγένετο πύκτης, ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ σκωπτόμενος, ἐπειδὴ κόμας εἶχεν, ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν, συμβαλὼν αὐτοὺς ἐνίκησεν.*

Fr. XXVIII.

Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 52: *Τρίμετρα δέ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος· Δακρυόεσσάν τ' ἐφ.* Pro *ἐφίλησεν* in codice N. scriptum est *ἐφίλησαν*. Possit autem aliquis conjicere *αἰχμὴν* scribendum esse pro *αἰχμάν*. Idem versus legitur apud Scholiastam Hephaestionis.

Hermannus Element. p. 423. ita haec verba explicat: „Qui versus quid sibi velit, declarari puto illo Lucilii in VIII:

A levi lacrumas mutonis absterget amica.

Sic enim scribendum videtur." Ego vero Anacreontem hoc versu nihil aliud dicere voluisse credo, quam: *Et lacrymosum amavit bellum.* *Αἰχμὴ* saepius a poetis bellum vel pugna dicitur: ut est in Sophoclis Philocteta v. 1306:

Ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
Τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς
Ὄντας πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.

Atque bellum lacrymosum dici solet. Homerus Iliad. L. V. v. 737. et VIII. v. 388:

Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο
Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.

et XIII. v. 765:

Τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης.

et XVI. v. 436:

Ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
Θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ.

Virgilius Aeneid. L. VII. v. 606:

Sive Getis inferre manu lacrimabile bellum
Hyrcanisve Arabisve parant.

Horatius Carm. L. I. 21. 13:

Hic bellum lacrymosum, hic miseram famem
Pestemque a populo principe Caesare in
Persas atque Britannos
Vestra motus aget prece.

Et ipse Anacreon infra Fr. LXIX. v. 1:

Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει.

Fr. XXIX.

Ὠινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν
Οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 475. F: ubi de *κελέβῃ* poculorum genere disserit: *Ἀνακρέων·*

'Ωινοχόει δ' ἀμφίπολος
Μελιχρὸν οἶνον, τριχύαθον κελέβην ἔχουσα.

Ego vero eos sic disposui, ut trimetri choriambici catalectici essent: in secundo versu loco choriambi dipodia jambica, sed ea solutam habens alteram arsin, posita est.

Fr. XXX.

Οὐδ' ἀργυρέη κω τότ' ἔλαμπε Πειθώ.

Hic versus legitur apud Scholiastam Pindari Isthm. II. 5: *Νῦν, φησί, μισθοῦ συντάττουσι τοὺς ἐπινικίους, πρώτου Σιμωνίδου προκαταρξαμένου — ἔνθεν καὶ Καλλίμαχος·*

Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

Λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα· — τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἀνακρέων εἴρηκε, καὶ μή ποτε ἡ ἀπόστασίς ἐστιν εἰς τὰ ὑπ' ἐκείνου εἰρημένα· φησὶ γάρ· Οὐδ' ἀργυρέη κότ' ἔλαμπε Πειθώ. Sed κότε ne dici quidem recte a poeta potuit. In editione Romana haec ita leguntur: *Οὐδ' ἀργυρέη κ' κότε ἔλαμπε Πυθώ.* Scripserat Anacreon:

Οὐδ' ἀργυρέη κω τότ' ἔλαμπε Πειθώ.

Necdum Suada argentea lucebat. Emendationem confirmat Pindarus ipse eo loco, quem modo memoravi:

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, οἳ χρυσαμπύκων
Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι
Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους,
Ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
Εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν·
Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής πω τότ' ἦν, οὐδ' ἐργάτις,
Οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι μελιφθόγγου ποτὶ Τερψιχόρας
Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.

Hoc igitur reprehendit, quod poetae jam non gratis,

ut antea, sed pretio permoti carmina scribant ad laudes virorum puerorumve celebrandas. Ipse enim Anacreon fuit liberali ingenio; qui quam fuerit pecuniae contemtor, documento est id, quod ex Aristotele refert Stobaeus XLIII. 38. T. III. p. 209. ed. Lips. *Ἀνακρέων ὁ μελοποιὸς λαβὼν τάλαντον χρυσίου παρὰ Πολυκράτους τοῦ τυράννου, ἀπέδωκεν, εἰπών, μισῶ δωρεάν, ἥτις ἀναγκάζει ἀγρυπνεῖν.* et ibid. CXIII. 25. p. 204. ed. Lips. *Ἀνακρέων δωρεὰν παρὰ Πολυκράτους λαβὼν πέντε τάλαντα, ὡς ἐφρόντισεν ἐπ' αὐτοῖς δυοῖν νυκτοῖν, ἀπέδωκεν αὐτὰ εἰπών, οὐ τιμᾶσθαι αὐτὰ τῆς ἐπ' αὐτοῖς φροντίδος.* Notavit autem, si recte satis conjicio, Anacreon Simonidis avaritiam, poetae aequalis, quocum una versatus est Athenis apud Hipparchum, qui magna pecunia et multis donis impetraverat, ut poeta argenti cupidissimus Athenis versaretur. Plato enim in Hipparcho p. 228. D. Hipparchum dicit et Anacreontem arcessivisse, et Simonidis consuetudine, qui quidem in hac ipsa re avaritiam summam prae se tulerit, usum esse: *Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα τὸν Τήιον πεντηκόντορον στείλας, ἐκόμισεν εἰς τὴν πόλιν, Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον περὶ αὑτὸν ἀεὶ εἶχε, μεγάλοις μισθοῖς καὶ δώροις πείθων.* Aelianus Var. Histor. L. VIII. c. 2. de Hipparcho dicit: *Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τήιον πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα αὐτὸν πορεύσῃ ὡς αὑτόν· Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον διὰ σπουδῆς ἄγων, ἀεὶ περὶ αὑτὸν εἶχε, μεγάλοις δώροις, ὡς τὸ εἰκός, πείθων καὶ μισθοῖς· καὶ γὰρ ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφήσει.* Non mirum igitur est, si Anacreon Simonidis avaritiam exagitaverit, quam ei omnes exprobraverunt neque ipse celavit. Ita ipse Simonides confessus est se apud Hieronem versari magna pecunia adductum, ut cognoscimus ex Synesio, qui in Epistola 49. p. 188. ed. Petav. cum dixisset Simonidem

Hieronis familiaritate usum esse, hoc modo pergit: *Σιμωνίδης γὰρ αὐτὸς ὡμολόγει πρὸς ἀργύριον διαλέγεσθαι.* Conferas Athenaeum L. XIV. p. 656. D. qui ex Chamaeleonte haec refert: *Ὄντως δὲ ἦν ὡς ἀληθῶς κίμβιξ ὁ Σιμωνίδης καὶ αἰσχροκερδής; ὥς Χαμαιλέων φησίν· ἐν Συρακούσαις γοῦν τοῦ Ἱέρωνος ἀποστέλλοντος αὐτῷ τὰ καθ' ἡμέραν λαμπρῶς, πωλῶν τὰ πλεῖω ὁ Σιμωνίδης τῶν παρ' ἐκείνου πεμπομένων ἑαυτῷ μικρὸν μέρος ἀνετίθετο· ἐρομένου δέ τινος τὴν αἰτίαν, Ὅπως, εἶπεν, ἥ τε Ἱέρωνος μεγαλοπρέπεια καταφανὴς ᾖ καὶ ἡ ἐμὴ κοσμιότης.* Atque ita etiam apud Hipparchum se gesserat, ut avaritiae crimine non caruerit: quod satis superque Platonis verba quae adscripsi indicant. Et sic Pindarus quoque Simonidem potissimum notavit illis versibus, quod etiam Scholiasta ad Aristophanis Pac. v. 696. intellexit; dicit enim: *Καὶ γὰρ Σιμωνίδης δοκεῖ πρῶτος σμικρολογίαν εἰςενεγκεῖν εἰς τὰ ᾄσματα καὶ γράψαι ᾆσμα μισθοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Πυθιονίκαις φησὶ αἰνιττόμενος· Οἱ μὲν — ὁ Σιμωνίδης διεβέβλητο ἐπὶ φιλαργυρίᾳ· καὶ τὸν Σοφοκλέα οὖν διὰ φιλαργυρίαν ἐοικέναι τῷ Σιμωνίδῃ· — χαριέντως δὲ πάνυ τῷ αὐτῷ λόγῳ διασυρει τοὺς β' ἰαμβοποιούς, καὶ μέμνηται ὅτι σμικρολόγοι· ὅθεν Ξενοφάνης κίμβικα αὐτὸν* (hoc ad Simonidem referendum est,) *προσαγορεύει.* Et postea quidem lyrici minime dissimulaverunt, se non gloriae, sed quaestus cupiditate adductos carmina scribere.

Fr. XXXI.

Εἶμι λαβὼν ἐς ὥρας.

Ursinus p. 135. et p. 322. (ut tradunt: ipsum enim Ursini librum usurpare non potui;) ex At-

tilio Fortunatiano haec tanquam Anacreontis verba servavit:

Εἰμὶ λαβὼν εἰσάρας Σαπφὼ παρθένον ἀδύφωνον

Sed hoc est monstrum versus: neque sententia inest apta: quomodo enim Anacreon Sappho jam aetate provectiorem potuit virginem appellare? At vero manifestissimum est duos diversos esse versiculos, alterum Anacreontis, alterum Sapphus: Attilius enim exempla dimetrorum catalecticorum ex Graecis lyricis proponere voluit: ita igitur scripserat ille p. 2703. (totum ejus locum adscripsi supra ad Fr. XXVI.) „Apud Anacreontem:

Εἰμι λαβὼν ἐς ὥρας.

Sappho:

Παρθένον ἀδύφωνον.

Secundum colon Anacreon sic:

Ἀσπίδα ῥίψ' ἐς ποταμοῦ καλλιρόου προχοάς.

Sappho sic:

Δεῦτε νυν ἀβραὶ Χάριτες καλλίκομοί τε Μοῖσαι."

Anacreontem autem hoc genere metri usum esse, indicat Terentianus Maurus p. 2439: „Carmen Anacreontium choriambicum:

At choriambus unus
Praeditus antibaccho
Claudicat ut priores;
Videro si novelli
Versus erit poetae,
Lex tamen una metri est
Tinctus colore noctis.
Dabunt malum Metelli,
Inachiae puellae.
Seu bovis ille custos,
Colon et hoc in usu
Carminis est Horati.
Tu genus hoc memento
Reddere cum reposco."

Diomedes L. III. p. 519: „Octava ode dicolon metron habet Anacreontium et Alcaicum: claudit vero sic Anacreontium ex Choriambo et Bacchio, interdum Anapaesto:

Lydia dic per omnes.“

Neque tamen crediderim continuatis his versibus *) usum esse Anacreontem, sed longioribus versibus choriambicis eos interposuisse videtur; ut fecit Horatius in illo carmine:

Lydia dic, per omnes,
Te Deos oro, Sybarin cur properas amando?

Sapphus ille quidem secutus exemplum. Et sic in fragmento sequente, si recte constitui, dimeter cata-

---

*) At comici Graeci, quia hic numerus fractus et molliusculus, et ob id ipsum ludicris canticis accomodatissimus est, tales versus frequenter usurpavisse videntur. Eupolis in Adulatoribus fr. 14:

Ὅς Χαρίτων μὲν ὄζει,
Καλλαβίδας δὲ βαίνει,
Σησαμίδας δὲ χέζει,
Μῆλα δὲ χρέμπτεται.

Aristophanes in Aeolosicone Fr. XIII:

Οὐκ ἐτός, ὦ γυναῖκες,
Πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
Φλῶσιν ἑκάστοτ᾽ ἄνδρες·
Δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι
Λαμβανόμεσθ᾽ ὑπ᾽ αὐτῶν.

Itidem in alio fragmento apud Athenaeum L. I. p. 48. C:

Ὅστις ἐν ἡδυόσμοις
Στρώμασι παννυχίζων
Τὴν δέσποιναν ἐρείδεις.

et in Vespis v. 833:

Ὁρᾷς γὰρ ὡς
Σοὶ μέγας ἐστὶν ἀγὼν
Καὶ περὶ τῶν ἁπάντων,
Εἴπερ ὃ μὴ γένοιτ᾽ οὗ-
Τός σ᾽ ἐθέλει κρατῆσαι.

et rursus v. 638:

Ὥστ᾽ ἔγωγ᾽
Ηὐξανόμην ἀκούων,
Κἂν μακάρων δικάζειν
Αὐτὸς ἔδοξα νήσοις
Ἡδόμενος λέγοντι.

lecticus conjunctus est cum enneasyllabo Sapphico, qui a dimetro tantum eo differt, quod basi auctus est:

Ἱπποθόρον δὲ Μυσοὶ
Εὑρεῖν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

Nolim enim haec verba sic disponere, ut dimetri catalectici continuentur: quamquam id facile efficias, si verbum εὑρεῖν mutaveris in εὗρον et transposueris:

Ἱπποθόρον δὲ Μυσοὶ
Μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους
Εὗρον.

Scripsi autem Εἶμι λαβὼν ἐς ὥρας. Hesychius: Ἐς ὥρας (male vulgo legitur: ἐςαώρας) εἰς καιρούς. Theocritus XV. v. 74:

Κεἰς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων.

Sed comparanda potissimum est formula illa dicendi μὴ ὥρασιν ἱκοίμην, Anacreontis verbis opposita: ut Aristophanes in Lysistrata v. 1037. dixit:

Ἀλλὰ μὴ ὥρασ' ἵκοισθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει.

Et Alexis apud Athenaeum L. II. p. 55. C:

Μὴ ὥρασι
Μετὰ τῶν κακῶν ἵκοιθ' ὁ τοὺς θερμοὺς φαγών,
Ἐν τῷ προθύρῳ τὰ λέμμαθ' ὅτι ἡ κατέλιπεν.

Quae sic corrigenda esse censeo:

Ἵκοιτο μὴ ὥρασιν ὁ τοὺς θερμοὺς φαγών.

Sed de his comici versibus disseram alio loco.

Fr. XXXII.

Ἱπποθόρον δὲ Μυσοὶ
Εὑρεῖν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

Haec leguntur apud Scholiastam ad Homeri Iliad. XXIV. v. 278: Μυσοὶ πλησίον ὄντες Ἐνετῶν, ὅθεν

ἡμιόνων γένος, ἢ ὡς καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφόρων ὄντων. Ἀνακρέων· Ἱππόθορον δὲ Μυσοί, εὑρεῖν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους ἐξ ὧν ἡμίονοι. Haec ita constitui, ut dimeter choriambicus catalecticus et enneasyllabus Sapphicus essent. Fortasse scripserat Anacreon:

Ἱπποθόρων δὲ Μυσοὶ
Εὗρον μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους:

nisi forte potius verba πρὸς ἵππους ab interprete sunt addita. Conferas Hesychii glossam: Ἱππόθορος· ὄνος ἵππους βιβάζων: ubi distingui debebat: Ἱπποθόρος ὄνος· ἵππους βιβάζων. Photius p. 111. 20: Ἱππόθορος· ἵππους βιβάζων· θόρος γὰρ τὸ σπέρμα· ἔστι δὲ καὶ αὔλημα. Apud Hesychium etiam legitur, si recte viri docti emendaverunt: Ἱπποθόρον ἥβην· τὴν μεγάλην ἐποχείαν.

Fr. XXXIII.

Αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι.

Hic versiculus legitur apud Scholiastam Harlejanum ad Homer. Odyss. M. v. 313: Αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι. παρ' ἀνακρέοντι. Fortasse ab initio basis deest, ut versus asclepiadeus sit: quamquam etiam haec ipsa metri forma non fuit inusitata: conferas quae supra dixi eo loco, quo de metris Anacreontis disserui. Loquitur autem poeta de Teo, urbe patria, quam αἰνοπαθῆ appellat, quoniam ea plurima mala a Persarum impotenti dominatione perpessa erat. Nam cum Harpagus illam urbem obsidione cinxisset et expugnavisset, Teii coacti sunt patria relicta novam sedem quaerere, et Abderam se contulerunt. Herodotus L. I. c. 168: Παραπλήσια δὲ τούτοισι καὶ Τήιοι ἐποίησαν· ἐπεί τε γάρ σφεων εἷλε χώματι τὸ τεῖχος Ἅρπαγος, ἐσβάντες πάντες ἐς τὰ πλοῖα, οἴχοντο πλέοντες ἐπὶ

τῆς Θρηικίης καὶ ἐνθαῦτα ἔκτισαν πόλιν Ἄβδηρα, τὴν πρότερος τούτων Κλαζομένιος Τιμήσιος κτίσας οὐκ ἀπώνητο, ἀλλ᾽ ὑπὸ Θρηίκων ἐξελασθεὶς τιμὰς νῦν ὑπὸ Τηίων τῶν ἐν Ἀβδήροισι ὡς ἥρως ἔχει. Consentaneum autem est illo tempore etiam Anacreontem patriam reliquisse; idque confirmare quodammodo videtur Strabo, qui L. XIV. p. 644. haec dicit: Καὶ ἡ Τέως δὲ ἐπὶ Χεῤῥονήσῳ ἵδρυται λιμένα ἔχουσα· ἔνθεν δ᾽ ἐστὶν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, ἐφ᾽ οὗ Τήιοι τὴν πόλιν ἐκλιπόντες εἰς Ἄβδηρα ἀπῴκησαν Θρᾳκίαν πόλιν, οὐ φέροντες τὴν τῶν Περσῶν ὕβριν, ἀφ᾽ οὗ καὶ τοῦτ᾽ εἴρηται·

Ἄβδηρα καλὴ Τηίων ἀποικία.

Neque vero, quod vulgo existimant, cum reliquis Teiis se contulit Abderam: nihil certe usquam reperi, quo ista opinio possit confirmari: sed multo verisimilius esse puto, si quis statuat eum se Samum contulisse, invitatum a Polycrate tyranno. Teos, Anacreontis patria ab Harpago circa Olympiadem sexagesimam expugnata esse videtur: nam ex Herodoto L. I. c. 177. cognoscimus Harpagum fere eodem tempore Joniam, Cariam et Lyciam subegisse, quo Cyrus ipse bellum Babyloniis intulerit: dicit enim: Τὰ μὲν νῦν κάτω τῆς Ἀσίης Ἅρπαγος ἀνάστατα ἐποίεε, τὰ δὲ ἄνω αὐτῆς αὐτὸς Κῦρος, πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος καὶ οὐδὲν παριείς. et quae sequuntur. Babylon autem expugnata est a Cyro Olympiadis sexagesimae anno tertio. Illo autem tempore jam dudum Sami rerum potitus erat Polycrates; neque enim ullo pacto probari potest eorum sententia, qui Polycratem Olympiadis sexagesimae anno primo regnum occupavisse statuunt: sic enim vix undecim annos imperium tenuisset: sed de Polycratis imperio alio loco dicetur. Non igitur crediderim Anacreontem se Abderam contulisse, sed Samum, insulam vicinam, a Polycrate arcessitum.

Et Himerius quidem dicit Polycratem filii precibus permotum, qui magnopere Anacreontis carminibus fuerit delectatus, poetam invitavisse ad filium istum erudiendum: id certe conjicere possumus ex laceris et corruptis verbis, quae leguntur Orat. XXX. 3: * * * * * βασιλεὺς Σάμου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἁπάσης θαλάσσης, * * * μουσικῆς καὶ μελῶν καὶ τὸν πατέρα ἔπειθε συμπράξαι αὐτῷ πρὸς * * * πεμψάμενος, δίδωσι τῷ παιδὶ τοῦτον τῆς ἐπιθυμίας διδάσκαλον * * * * * κὴν ἔμελλε πληρώσειν εὐχὴν τῷ πατρὶ Πολυκράτει πάντα * * * * ὃν τὸν Ἀχιλλέως τὸν Φοίνικα, ὅτι διδάσκαλος ἔργων καὶ * * * * τὴν ἀρετὴν ἐπαίδευεν. Idem Himerius etiam Orat. V. 3. dicit Anacreontem, cum arcessitus esset a Polycrate, amore Xanthippi motum Samum se contulisse: Οὐδὲν ἐραστῇ παρ' ἐρωμένου βαρὺ καὶ δύσκολον· ἔσπευδε μὲν Ἀνακρέων εἰς Πολυκράτους στελλόμενος τὸν μέγαν Ξάνθιππον προςφθέγξασθαι. An forte Xanthippus iste Polycratis fuit filius? Sed vide quae de hoc loco infra dicentur ad Fr. LV. Anacreontem autem jam tum clarum fuisse ingenii laude verisimillimum est.

Sami autem apud Polycratem complures annos versatus est Anacreon, et familiarissimus fuit tyranno, quem ita consuetudine devinxerat, ut nemo ei esset gratior aut acceptior. Et illo potissimum tempore, quo Polycratis hospitio utebatur, videtur ingenium poetae laetissime effloruisse, ita ut summam famae celebritatem nancisceretur. Polycrate autem occiso Anacreontem non amplius Sami, ubi turbae gravissimae et luctuosissimae exortae sunt, versatum esse existimo; sed ab Hipparcho, qui et ingenii laude et litterarum amore insignis erat, Athenas arcessitus et in domum receptus est. (Plato in Hipparcho p. 228. D: Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα τὸν Τήιον πεντηκόντορον στείλας ἐκόμισεν

εἰς τὴν πόλιν. Aelianus Var. Hist. L. VIII. c. 2: Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τήιον πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα αὐτὸν πορεύσῃ ὡς αὐτόν.) Athenis autem Anacreon non solum Hipparchi, sed etiam aliorum virorum summorum familiaritate usus est. Verum Hipparcho interfecto non diutius Athenis commoratus esse videtur, sed reversus est, ut puto, Teum, quam quidem postea eo tempore, quo Jones et Histiaeus a Persarum rege defecerant, deseruit et tunc primum se contulit Abderam, ut conficio ex iis, quae apud Suidam leguntur in v. Ἀνακρέων Τήιος λυρικός, Σκυθίνου υἱός· — γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον Ὀλυμπιάδι νβ'· οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου τάττουσιν αὐτὸν κατὰ τὴν κε Ὀλυμπιάδα. Ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἱστιαίου ἐπανάστασιν ᾤκησεν Ἄβδηρα ἐν Θρᾴκῃ· et. v. Τέω· Ἀνακρέων Τήιος λυρικός, ὁ μελοποιὸς διὰ τὴν Ἱστιαίου ἐπανάστασιν ἐκπεσὼν Τέω ᾤκησεν Ἄβδηρα ἐν Θρᾴκῃ. Neque profecto quidquam causae est, cur Suidae fidem abrogemus. Teios autem participes fuisse illius defectionis apparet ex Herodoti verbis L. VI. 8, ubi inter naves Jonum quae pugnae navali adversus Persas interfuerint, etiam Teiorum recenset: Μυουσίων δὲ Τήιοι εἴχοντο ἑπτακαίδεκα νηυσί, Τηίων δὲ εἴχοντο Χῖοι ἑκατὸν νηυσί. Jonum autem potentia fracta et Histiaeo interfecto Teios quoque Persis poenas defectionis dedisse verisimillimum est, ut illo ipso tempore Anacreon coactus fuerit Abderam confugere. Sed eundem iterum Teum reversum esse, inde conjicias, quod in patria mortem obiisse et sepultus esse dicitur, ut est in Simonidis epigrammate in Anthologia Jacobsii T. I. p. 69. (Anthol. Palat. VII. 25. v. 1.):

Οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσέων
Ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω.

Minus tribuerim Theocrito, qui statuam ejus Tei commemorat, in epigrammate XVI:

> Θᾶσαι τὸν ἀνδρίαντα τοῦτον, ὦ ξένε,
> Σπουδῇ, καὶ λέγ᾽ ἐπὰν ἐς οἶκον ἔλθῃς,
> Ἀνακρέοντος εἰκόν᾽ εἶδον ἐν Τέῳ,
> Τῶν πρόσθ᾽ εἴτι περισσὸν ᾠδοποιῶν.

Atque Anacreontem saepius Teum reversum esse, cognoscimus etiam ex Hermesianactis versibus apud Athenaeum L. XIII. p. 598. C:

> Καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ᾽ Ἀνακρείων
> Στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσιν,
> Φοίτα δ᾽ ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ᾽ αὐτὴν
> Οἰνηρὴν δήρι *) κεκλιμένην πατρίδα,
> Λέσβον ἐς εὔοινον.

Scripsit igitur Anacreon illud carmen aut cum Hipparcho interfecto Athenas relicturus, aut cum Abdera demuo Teum profecturus esset.

Fr. XXXIV.

Τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης.

Hic versus servatus est apud auctorem Etymologi Magni p. 713. 7: Σίλλοι ἐπίσκωμμα κατὰ τροπὴν

---

*) Scripsi δήρι pro librorum scriptura δουριν, quod dictum est pro δήρει eodem modo, ut dicitur νῆνι, μῆτι, Θέτι: conferas quae supra dixi ad Fr. XV. v. 3. nisi praeferas δήρει. Quamquam etiam sic iste versus corrigi poterit:

> Οἰνηρὴν δ ο ύ ρ ε ι κεκλιμένην πατρίδα.

Ita δόρει Sophocli restitutum est ab Hermanno: Aristophanes in Pace v. 357:

> Ἐς Λύκειον κἀκ Λυκείου σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.

et in Vespis v. 1082:

> Εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.

imitatus ille quidem Sophoclem sive Achaeum in Momo (Soph. Fr. 374. b.):

> Ἄρης ὁ λῃστὴς σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.

similiter δόρη dixit Theopompus comicus apud Pollucem L. VII. 158. et L. X. 143:

> Ἐλεφαντοκώπους ξιφομαχαίρας καὶ δόρη.

τοῦ τ εἰς σ τίλλοι τινες· τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων· Τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης· οἷον σκώπτει καὶ χλευάζει. Idem versus intelligendus est p. 463. 10. ubi haec leguntur: Ἴαλλοι τὰ σκώμματα· οἷον τίλλοι τινες ὄντες, ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι τίλλειν ἀντὶ τοῦ σκώπτειν. Conferas Orionem p. 148. 12: Σιλλοὶ τιλλοί τινες εἰσί· τίλλειν δὲ τὸ κόπτειν (σκώπτειν) ὡς λέγει Ἀνακρέων. Anacreontis versum respicit Hesychius: Τίλλει· — μέμφεται, διαβάλλει. Idem interpretatur Τιλλομένη· λοιδορουμένη.

Fr. XXXV.

Χήλινον ἄγγος
Ἔχον πυθμένας ἀγγειοσελίνων.

Haec servavit Pollux L. VII. 172: Χήλινον δὲ ἄγγος ἔχον πυθμένας ἐλειοσελίνων ὅταν εἴπῃ Ἀνακρέων τὸ τῶν σχοινίων πλέγμα δηλοῖ. Ita in Hemsterhusii editione legitur: codices nonnulli: ἐλείων (sive ἐλείουν) σελίνων scribunt: olim legebatur ἀγγελοσελίνων, codex autem Falkenburg. praebet: ἀγγεοσελίνων. Equidem scripsi ἀγγειοσελίνων: ut intelligatur genus apii, quod cum in vasis sereretur, inde nomen traxerit. Solebant autem veteres quasdam herbas in vasis alere, ut cognoscimus ex eo more, qui Adonidis festo obtinebat: conferas Julianum p. 329. ed. Spanhem: Ἀλλ' ἢ τοὺς Ἀδώνιδος κήπους ὡς ἔργα ἡμῖν, ὦ Κωνσταντῖνε, ἑαυτοῦ προφέρεις; Τί δὲ εἶπεν οὓς λέγεις Ἀδώνιδος κήπους; αἱ γυναῖκες ἔφη τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀνδρὶ φυτεύουσιν ὀστρακίοις ἐπαμησάμεναι γῆν λαχανίαν· χλωρήσαντα δὲ ταῦτα πρὸς ὀλίγον αὐτίκα ἀπομαραίνεται. Similiter Scholiastes ad Theocriti Id. XV. v. 112. dicit: Εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι ἀγγείοις καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίους προσαγορεύειν. Praeterea

autem delevi particulam δὲ, quae post χήλινον erat vulgo posita, et redegi haec in illud metrum, quod grammatici hendecasyllabum Anacreontium vocant: quod est in fragmento praecedente. Ceterum respicit hos versus Hesychius s. v. Κεχήλωμαι· πόδας δέδεμαι, συνέῤῥαμαι τοὺς πόδας· χηλεύειν γὰρ τὸ ῥάπτειν· καὶ χήλινον τὸ πλεκτόν, ὡς Ἀνακρέων· καὶ χήλευμα τὸ σπαρτίον· Σοφοκλῆς Πανδώρᾳ ἢ Σφυροκόποις. Idem inferius: Χηλινόν· πλεκτὸν dicit.

Fr. XXXVI.

Ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι.

Hic versus legitur apud Hesychium v. Ἕρμα· ἔρεισμα ἢ ἔργμα· ἢ τὸν πετρώδη καὶ ἐπικυματιζόμενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς θαλάσσης· καὶ Ἀνακρέων·

Ἀσήμων
Ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι.

Sic recte apud Hesychium scribitur: ita Aeschylus in Eumenidibus dixit v. 564:

Δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον
Ἕρματι προςβαλὼν Δίκας ὤλετ' ἄκλαυστος αἰστός.

Idemque ἄφαντον ἕρμα dixit, prorsus ut Anacreon ἄσημον ἕρμα, in Agamemnone v. 1005:

Καὶ πότμος εὐθυπορῶν
Ἀνδρὸς ἔπαισεν * *
* ἄφαντον ἕρμα.

Anacreontis versum respicit Harpocration v. Ἑρμάς· ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι καὶ ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους. Et Antiphon fortasse dixerat ἑρμάς: neque enim hanc verbi formam prorsus rejiciendam esse arbitror: nam ut χέρμα et χερμάς dicitur,

quidni etiam ἑρμὰς pariter atque ἕρμα recte dictum fuerit? In codice tamen Mediceo legitur: Ἑρμάν. et sic scribitur apud Photium p. 15. 1: Ἑρμάν. ὕφαλος πέτρα, Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης. Conferas etiam Zonaram p. 865. Apud Suidam T. I. p. 857. ed. Küster. scribitur: Ἑρμαῖος· ὕφαλος πέτρα· Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης. Illam alteram formam ἕρμα confirmat etiam auctor Etymologi M. p. 378. 54: Ἕρματα· τὰ πετρώδη τῆς θαλάσσης μέρη καὶ ὕφαλα· παρὰ τὸ εἶναι ἐρύματα καὶ κωλύματα τοῦ πρόσω πλεῖν. Dionysius apud Eustathium ad Iliad. L. XIV. v. 182: Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι ἕρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσσῃ πέτρη. et alii grammatici. Etiam Herodotus L. VII. c. 183. hac forma usus est: Τῶν δὲ δέκα νεῶν τῶν βαρβάρων τρεῖς ἐπήλασαν περὶ τὸ ἕρμα τὸ μεταξὺ ἐὸν Σκιάθου τε καὶ Μαγνησίης, καλεόμενον δὲ Μύρμηκα. ἐνθαῦτα οἱ βάρβαροι, ἐπειδὴ στήλην λίθου ἐπέθηκαν, κομίσαντες ἐπὶ τὸ ἕρμα et quae seq. Videtur autem Anacreon hoc carmen composuisse inter navigandum. Neque vero haec ita constitui, ut ionici versus essent, sed existimo hendecasyllabum esse, quo metri genere Anacreontem saepius usum esse, ita ut et iambum admitteret ab initio, et incisionem eo versus loco faceret, quo hic est, docent metrici. Terentianus Maurus c. 4. v. 2849:

Nunc divisio, quam loquemur edet
Metrum, quo memorant Anacreonta
Dulces composuisse cantilenas.
Hoc Petronius invenitur usus,
Musicum Lyricum refert eundem
Consonantia verba cantitasse:
Et plures alii: sed iste versus
Quali compositus tome sit edam:
Juverunt segetes meum laborem;
Juverunt caput est id hexametri,

Si cures reliquos pedes referre:
Juverunt animum versus ex carmine Flacci.
Quod restat, *segetes meum laborem*
Tale est, ceu: *Triplici vides ut ortu*
Triviae rotetur ignis,
Volucrique Phoebus axe
Rapidum pererret orbem.

et quae sequuntur. Jambum autem in basi locum habere docet idem v. 2556:

Verum mobilis hic locus frequenter
Non solum recipit, pedem, ut loquebar,
Spondeum, sed et aptus est Trochaeo,
Nec peccat pede natus in iambo.
Exemplis tribus hoc statim probabis,
Docti carmine quae legis Catulli.
Cui dono lepidum novum libellum:
Arido modo pumice expolitum:
Meas esse aliquid putare nugas.
Quos dixi modo, jam pedes videmus
Diversos capiti trium locatos:
Spondeon *cui do*, trochaeon *ari*;
Meas, quis neget hunc iambon esse?

Eos autem pedes admisisse Anacreontem quoque, cognoscimus ex Attilio Fortunatiano p. 2676: „Nam et hendecasyllabus, quem Phalaecium vocamus, apud antiquos auctores solebat incipere alias a spondeo, alias ab iambo, alias a trochaeo, ut apud Catullum:

Arida modo pumice expolitum.

ab iambo:

Meas esse aliquid putare nugas.

quae omnia genera hendecasyllabi Catullus et Sappho et Anacreonta et alios auctores secutus, non tanquam vitiosa vitavit, sed tanquam legitima inseruit.“

Fr. XXXVII.

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας
Περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

Leguntur hi versus apud Athenaeum L. XV. p. 674 D: *Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας (ὑποθυμίδας) — καὶ Ἀνακρέων·*

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας περὶ
Στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

In edit. Cant. et Casaubon. legitur *πλέκτας*. In Codice A. male legitur *στήθεσσιν*. Recte deinde Dindorfius pro librorum scriptura *ὑποθυμιάδας* scripsit *ὑποθυμίδας*: hanc enim formam non solum hic metrum requirit, sed etiam Alcaei et Sapphus versus apud Athenaeum isto loco satis comprobant: Alcaeus enim sic dicit:

Ἀλλ' ἀνήττω μὲν περὶ ταῖσι δέῤῥαις
Περθέτω πλεκταὶς ὑποθυμίδας τις.

Sappho sic:

Κἀπαλαὶς ὑποθυμίδας
Πλεκτὰς ἀμπ' ἀπαλᾷ δέρᾳ.

Conferas inprimis ea, quae apud Athenaeum leguntur L. XV. p. 678. C: *Ἐπιθυμίς· Σέλευκός φησι· „τὰ πάντα στεφανώματα.“ Τιμαχίδας δέ φησι τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα, ἃ τὰς γυναῖκας φορεῖν, οὕτως καλεῖσθαι· ὑποθυμὶς δὲ καὶ ὑποθυμιάδες* (scr. *ὑποθυμίδες*) *στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἔστι μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως· Φιλητᾶς δ' ἐν τοῖς ἀτάκτοις ὑποθυμίδας* (sic recte codd. omnes, non *ὑποθυμιάδας*) *Λεσβίους φησι καλεῖν μυρσίνης κλῶνα, περὶ ὃν πλέκειν ἴα καὶ ἄλλα ἄνθη.* Huc adde Athenaei verba L. XV. p. 688. C: *Ἀλλὰ μὴν καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς περικειμένους τῷ στήθει ὑποθυμιάδας* (scr. *ὑποθυμίδας*) *οἱ ποιηταὶ καλή-*

κασιν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνθῶν ἀναθυμιάσεως, οὐκ ἀπὸ τοῦ τὴν ψυχὴν θυμὸν καλεῖσθαι, ὥς τινες ἀξιοῦσιν.

Anacreontis verba autem ita disposui, ut esset Glyconeus, pro basi anacrusin habens, et versus hendecasyllabus. Lyricos autem poetas hendecasyllabis non solum continuis usos esse, sed eos aliis quoque versuum generibus admiscuisse, docet Terentianus Maurus c. 4. v. 2545:

Quem nos hendecasyllabon solemus
Tanquam de numero vocare versum,
Tradunt Sapphicon esse nuncupandum.
Namque et jugiter usa saepe Sappho,
Dispersosque dedit subinde plures
Inter carmina disparis figurae.

Hic autem hendecasyllabus eam habet caesuram, de qua Terentianus Maurus v. 2590. disserit:

At quae nunc pedibus duobus orta
Sermonem cohibet, nec exit ultra,
Sicut semipedem prior trahebat,
Conjungit sibi phallicos trochaeos,
Ut dixi modo, Bacche, Bacche, Bacche.
Tum versum videas sonare talem:
Pangunt carmina jam novem sorores:
Nam si quatuor his pedes duobus
Addas, hexameter profecto fiet.
Pangunt carmina tergeminae memoranda sorores.
Post hoc phallica de tribus trochaeis
Pars est cetera: *Jam novem sorores.*

Ut autem hic Glyconeus et hendecasyllabus conjunctus est, ita etiam Pindarus eadem metra, sed copulata in unum versum, usurpavit in Olympico carmine IX. in cujusque strophae versu secundo:

Φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ, καλλίνικος ὁ τρίπλοος κεχλαδώς.

Iidem numeri etiam in tragicorum poetarum carminibus lyricis saepenumero conjunguntur: conferas quae dixit Hermannus in Element. p. 562. seq.

Fr. XXXVIII.

Σὲ γάρ φη
Ταργήλιος ἐμμελέως
Διοκεῖν.

Haec leguntur apud Apollonium de Syntaxi L. III. c. 15. p. 238. ed. Bekker: *Καὶ δὴ παρείπετο τῷ χρῶ παραγωγὴ τοῦ χρῆμι, ὡς φημί, ἀφ' οὗ τρίτον πρόσωπον χρῆσιν, ὡς φησιν· ἐξ οὗ τὸ χρὴ ἐν ἀποκοπῇ ἀπετελεῖτο ὁμοίως τῷ παρ' Ἀνακρέοντι·*

Σὲ γάρ φη ταργήλιος ἐμμελέως διοκεῖν.

φη quod in vulgaribus editionibus et in multis codicibus omissum est, adjecit Bekkerus ex cod. A. Idem scripsit *ἐμμελέως*: in codice A. legitur *ἐμμελως*, littera post *λ* erasa: in reliquis codd. sicut vulgo, *ἐμμελῶς*. In eodem codice A. ante *διοκεῖν* fuit vox erasa desinens in *ειν*. Partem fragmenti repetit idem Apollonius de adverbiis in Bekkeri Anecd. T. II. p. 543. 7: *Καὶ ἐξ ὑπομνήσεος τὸ τοιοῦτον δεῖ παραλαβεῖν, ὅτι παραγωγή τίς ἐστιν ἡ τοῦ χρῆμι, ἧς τὸ τρίτον πρόσωπόν ἐστι χρῆσι, καθότι καὶ παρὰ τὸ φημί, φησί. καὶ ὃν τρόπον παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ φησὶν ἀποκοπὲν φὴ ἐγένετο, σὲ γάρ φη ταργήλιος. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ χρῆσι χρὴ ἐγένετο ἀποκοπέν.* Eadem leguntur etiam in scholiasta ad Homeri Iliad. L. V. v. 256: *Ὡς τό· σὲ γάρ φη ταργήλιος παρὰ Ἀνακρέοντι.* Ita autem haec constitui, ut esset idem metrum, quod in fragmento praecedente restitui, ubi Glyconeum cum hendecasyllabo copulatum esse vidimus. Idem illud *φὴ* pro *φησὶ* verissime Seidlerus restituit Alcaeo:

Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, ὁ δέ φη κήνοθεν ἔμμεναι.

Apud Herodianum in libello *περὶ μονήρ. λέξ.* p. 27. qui hunc versum servavit, scribitur: *Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν*

ἄλθη δὲ φοικήνοθεν ἔμμεναι. *Ταργήλιος* autem scripsi littera majore, ut nomen viri esset: Jonum autem more littera aspera in leniorem mutata pro *Θαργήλιος* dixit poeta *Ταργήλιος*. Simile est mulieris nomen *Θαργηλία*, quod meretricí Jonicae fuisse cognoscimus ex Plutarcho in vit. Pericl. c. 24: *Φασὶ δ' αὐτὴν* (Aspasiam) *Θαργηλίαν τινὰ τῶν παλαιῶν Ἰάδων ζηλώσασαν, ἐπιθέσθαι τοῖς δυνατωτάτοις ἀνδράσι· καὶ γὰρ ἡ Θαργηλία, τό τ' εἶδος εὐπρεπὴς γενομένη καὶ χάριν ἔχουσα μετὰ δεινότητος πλείστοις μὲν Ἑλλήνων συνῴκησεν ἀνδράσι, πάντας δὲ προςεποίησε βασιλεῖ τοὺς πλησιάσαντας αὐτῇ καὶ ταῖς πόλεσι μηδισμοῦ δι' ἐκείνων ὑπέσπειρεν ἀρχάς, δυνατωτάτων ὄντων καὶ μεγίστων.* Pro *ἐμμελέως* autem fortasse scribendum est *ἐμμενέως*; quod interpretatur Hesychius: *Ἐμμενέως· προθυμουμένως, ἐῤῥωμένως.* Sed quod ibidem legitur: *Ἐμμιλῶς· προθύμως, ἐῤῥωμένως· συνετῶς.* id sic corrigendum videtur: *Ἐμμενῶς· προθύμως, ἐῤῥωμένως, συνεχῶς.*

Fr. XXXIX.

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεί τε
Στεφανοῦταί τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

Servavit hos versus Athenaeus L. XV. p. 671. E: *Καὶ διὰ τί παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ* (*Ἀνακρέοντι*) *λύγῳ τινὲς στεφανοῦνται; φησὶ γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν·*

Μεγίσθης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
Στεφανοῦταί τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

Ὁ γὰρ τῆς λύγου στέφανος ἄτοπος· πρὸς δεσμοὺς γὰρ καὶ

πλέγματα ἢ λύγος ἐπιτήδειος· εἰπὲ οὖν ἡμῖν τι περὶ τούτων ζητήσεως ἀξίων ὄντων καὶ μὴ ὀνόματα θήρα, φιλότης.

Scripsi autem *Μεγίστης* ex codice B. pro vulgato *Μεγίσθης*: haec enim scribendi ratio praeferenda videtur apud poetam Jonicum; atque apud alios scriptores ubique *Μεγίστης* per *τ* non per *θ* scribitur. Sed de hoc pulcro puero dicetur infra ad Fr. LXXVIII. Addidi autem articulum cum Gaisfordio ad Hephaestionem p. 327. Deinde pro vulgata lectione *ἐπειδὴ* edidi *ἐπεί τε* ex codicibus A. et P: in cod. B. scribitur: *ἐπεί τ' ἐστεφανοῦνται*. Illud *ἐπεί τε* frequentissimum est Jonibus, ut apud Herodotum L. V. c. 18: *Ἐπεί τε δὲ ὑμεῖς ἐόντες δεσπόται προσχρήζετε τούτων, παρέσται ὑμῖν καὶ ταῦτα·* et paulo inferius: *Αἱ δὲ ἐπεί τε καλεόμεναι ἦλθον, ἐπεξῆς ἀντίαι ἵζοντο τοῖσι Περσῇσι.* L. IX. c. 84: *Ἐπεί τε δὲ Μαρδονίου δευτέρῃ ἡμέρῃ ὁ νεκρὸς ἠφάνιστο, ὑπ' ὅτευ μὲν ἀνθρώπων, τὸ ἀτρεκὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν*. aliisque in locis.

Versu secundo in Codice P. scribitur *στεφανοῦνται*: sed recte in eodem legitur: *τε λύγῳ*: vulgo enim edebatur *τῇ λύγῳ*, nisi quod in cod. B. articulus omissus est.

Iisdem versibus rursus utitur Athenaeus in eodem libro p. 673. D: *Ὁ γοῦν Ἀνακρέων φησί· Μεγίσθης* (cod. B: *Μεγίστης*) *δ'* (hoc omissum est in cod. P.) *ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ Στεφανοῦται τῇ λύγῳ* (sic omnes codd. ut videtur:) *καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.* Eosdem versus respexit Athenaeus ibidem p. 674. A: *Δύναται δέ τις λέγειν περὶ τῆς λύγου ἁπλούστερον, ὅτι ὁ Μεγίσθης* (Cod. B: *Μεγίστης*) *τῇ λύγῳ ἐστεφανοῦτο, ὡς παρακειμένης ἐκ τοῦ δαψιλοῦς ἐν ᾧ εὐωχεῖτο τόπῳ, συνδέσεως ἕνεκα τῶν κροτάφων.* et Pollux L. VI. p. 107: *Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαί φησιν καὶ κοριάννοις καὶ λύγῳ* (sic enim scribendum est pro librorum lectione *αὐτῷ*) *καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ.* Multum

autem veteres grammatici, qui Anacreontis carmina interpretati sunt, dubitaverant, quaenam corona illa esset intelligenda: et Aristarchus quidem atque Tenarus plane nihil attulerunt, quo rem obscuram explanarent, ut cognoscimus ex Athenaeo L. XV. p. 671, F: *Σιωπῶντος δ᾽ αὐτοῦ καὶ ἀναζητεῖν προσποιουμένου ὁ Δημόκριτος ἔφη, Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικώτατος, ἑταῖρε, ἐξηγούμενος τὸ χωρίον ἔφη ὅτι καὶ λύγοις ἐστεφανοῦντο οἱ ἀρχαῖοι. Τήναρος δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον· καὶ αἱ ἄλλοι γε ἐξηγηταὶ ἀπροσδιόνυσά τινα εἰρήκασι περὶ τοῦ προκειμένου.* Docte deinde atque accurate Athenaeus (p. 672 et p. 673.) exponit, usus Menodoti Samii libro, qui inscriptus erat: *Τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφή*, Samios more antiquo et a Caribus primis insulae incolis recepto solitos esse caput vitice inter mensam coronare, quem morem usque ad Polycratis tempora viguisse dicit p. 673, D: *Συνέβη δὲ τὴν τῆς λύγου στεφάνωσιν καὶ μέχρι τῶν κατὰ Πολυκράτην χρόνων, ὡς ἄν τις εἰκάσειε, τῇ νήσῳ συνηθεστέραν ὑπάρχειν.* Praeter Anacreontis versus etiam Nicaeneti Samii poetae epigramma adscripsit, in quo viticea corona antiqua et Carica appellatur:

Οὐκ ἐθέλω, Φιλόθηρε, κατὰ πτόλιν, ἀλλὰ παρ᾽ Ἥρῃ
Δαίνυσθαι ζεφύρου πνεύμασι τερπόμενος.
Ἀρκεῖ μοι λιτὴ μὲν ὑπὸ πλευροῖσι χαμεύνα·
Ἐγγύθι γὰρ προμάλου δέμνιον ἐνδαπίης,
Καὶ λύγος, ἀρχαῖον Καρῶν στέφος· ἀλλὰ φερέσθω
Οἶνος καὶ Μουσῶν ἡ χαρίεσσα λύρη,
Θυμῆρες πίνοντες, ὅπως Διὸς εὐκλέα νύμφην
Μέλπωμεν, νήσου δεσπότιν ἡμετέρης.

Quamquam vitice etiam alibi utebantur ad coronandum: sic quod in Scholiasta Euripidis ad Hippolyt. v. 73. legitur: *Ὁ δὲ Φιλόχορος τὴν ἐν Ἄγρας Ἄρτεμιν τῷ μὲν λόγῳ στέφεσθαί φησιν.* id non mutandum erat in *λωτῷ*, sed in *λύγῳ*. De eadem re Hephaestion

quoque quaesiverat et ediderat librum, quem inscripsit: *Περὶ τοῦ παρ' Ἀνακρέοντι λυγίνου στεφάνου*, sed mala fraude surripuerat ea, quae ipse Athenaeus sollertissime invenerat: vide quae Athenaeus p. 673. E. et p. 674. A. dicit, graviter Hephaestionis impudentiam exagitans.

Fr. XL.

Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε τε καὶ
τρεῖς ἀναχείσθων.

Hic versus legitur apud Athenaeum L. X. p. 430. D: *Ὁ δ' Ἀνακρέων ἔτι ζωρότερον, ἐν οἷς φησι· Καθαρῇ δ' ἐν κ.* Pro vulgata scriptura: *πέντε καὶ τρεῖς* recte Dindorfius edidit: *πέντε τε καὶ τρεῖς*. Deinde *ἀναχείσθω*, quod ferri non potest, mutavi in *ἀναχείσθων*. Pro *τρεῖς* non recte in codice A. scribitur: *τρίς*. Poscit autem Anacreon, ut quinque cyathi aquae et tres vini (cyathus autem certum quoddam genus mensurae fuit) infundantur. Alibi duas partes aquae cum una vini commisceri jubet, ut est in Fr. LXII. v. 1:

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμὶν, ὦ παῖ
Κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
Προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθους.

Et eodem modo intelligendum est, quod legitur Fr. XXIX:

Ὠινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν
Οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

Fr. XLI.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
Χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἥβη πάρα, γηράλεοι δ' ὀδόντες,
Γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμά, Τάρταρον δεδοικώς·
Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

Hoc carmen (integrum tamen an sit, valde dubito,) legitur apud Stobaeum CXVIII. 13. T. III. p. 394. ed. Lips. Sic autem disposui, ut tetrametri ionici constituerentur, cum vulgo in dimetros pessime divisum esset: quod cur fecerim, ii, qui harum rerum periti sunt, facile intelligent.

Versu primo ἡμὶν Stephanus scripsit pro ἡμῖν: κάρη in codice A. legitur, vulgo κάρα scribebatur.

Versu quarto ἀνασταλύζω, quod verbum apud Arsenium scribitur ἀνασταλίζω, male ab hominibus doctis tentatum, satis firmant Hesychii quamvis corruptae glossae hae: Ἀσταλύχειν (scripsisse videtur ἀσταλύζειν·) ἀναβλύζειν, κλαίειν. Ἀστυλάζει· λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ: hic quoque scribendum esse puto: ἀσταλύζει. et Νεοστάλυγες, κεκλαυθμυρισμένοι παῖδες προςφάτως, νεόδακρυτοι. Nam pro ἀσταλύζειν etiam σταλύζειν in usu fuisse videtur,

ut dicitur ἀσπαίρω et σπαίρω, ἀσκαρίζω et σκαρίζω, et similia non pauca.

Fr. XLII.

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἐμῶν εἵνεκα παῖδες ἂν
φιλοῖεν·
Χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χαρίεντα δ᾽
οἶδα λέξαι.

Leguntur hi versus apud Maximum Tyrium VIII. p. 96. ed. Davis minor. (XXIV. p. 297. ed. maj.) Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ κἀν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὅρα· — ἤδη δέ που καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο· Ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν· χαρίεντα μὲν γὰρ διδῶ, χαρίεντα δ᾽ οἶδα λέξαι. Revocavi haec Anacreontis verba ad numerum ionicorum tetrametrorum, et post λόγων adjeci ἐμῶν, quod cum a metro requiratur, tum ipsi sententiae accomodatissimum est. Pro διδῶ autem cum Valkenario ad Euripidis Phoenissas v. 1400. restitui ᾄδω.

Fr. XLIII.

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις
γὰρ ἦθος.

Haec leguntur apud Maximum Tyrium eodem loco, quem modo memoravi: Ἀλλὰ κἀν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὅρα· Ἔραμαί τοι συνηβᾷν· χάριεν γὰρ ἔχεις ἦθος. Hic quoque numeri ionici aperta sunt vestigia:

redegi igitur haec verba in tetrametrum, ita quidem ut post ἔραμαι insererem particulam δέ, pro χαρίεν autem restituerem, χαριτεῦν, more Jonum contractum ex χαριτόεν· Anacreontem autem χαριτόεις pro χαρίεις dixisse cognoscimus ex Herodiani libello περὶ μονήρ. λέξ. p. 14. 21: Ὁ μέν τοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει. Denique γὰρ collocavi post ἔχεις.

Fr. XLIV.

Ἀστραγάλαι δ᾽ Ἔρωτός εἰσιν μανίαι
τε καὶ κύδοιμοι.

Hic versus legitur apud Scholiastam ad Homeri Iliad. ψ. v. 88: Αἱ πλείους τῶν κατ᾽ ἄνδρα, ἀμφ᾽ ἀστραγάλῃσιν ἐρύσας· καί ἐστιν Ἰωνικώτερον· Ἀστραγάλαι δ᾽ Ἔρωτός εἰσι μανίαι τε καὶ κυδοίμοιο. Ἀνακρέων. Ita in editione Bekkeri legitur. Etiam grammaticus in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 454. 22. ἀστραγάλη formam ionicam esse dicit: Ἀστράγαλος· κυρίως τὸ συνήθως λεγόμενον· καὶ ὁ σφόνδυλος τοῦ τραχήλου καὶ ὁ πεττικός· καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται. ἀστραγάλους δὲ οἱ Ἀττικοί· τὸ γὰρ θηλυκὸν Ἰακόν· καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ τινὲς θηλυκῶς, οἷον·

Νήπιος οὐκ ἐθέλων, ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι χολωθείς.

Scripsi autem εἰσὶν pro εἰσί, et κύδοιμοι pro κυδοίμοιο, ut etiam alii viderunt: versus enim videtur tetrameter ionicus esse praemissa anacrusi. Existimabant autem veteres Amorem, ut puerum, talis ludere: ita Venus apud Apollonium Rhodium L. III. v. 115. filium una cum Ganymede tesserarum ludo tempus fallentem reperit:

Εὗρε δὲ τόν γ᾽ ἀπάνευθε Διὸς θαλερῇ ἐν ἀλωῇ,
Οὐκ οἷον, μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥα ποτὲ Ζεὺς
Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισιν
Κάλλεος ἱμερθείς· ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι δὲ τώγε

Χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ἐπὶ μαζῷ
Μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστόν,
Ὀρθὸς ἐφεστηώς· γλυκερὸν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
Χροιῇ θάλλεν ἔρευθος. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλάδον ἧστο
Σῖγα κατηφιόων· δοιὼ δ' ἔχεν, ἄλλον ἔθ' αὔτως
Ἄλλῳ ἐπιπροϊείς, κεχόλωτο δὲ καγχαλόωντι.
Καὶ μὴν τούςγε παρᾶσσον ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας
Βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐδ' ἐνόησε
Κύπριν ἐπιπλομένην.

Fr. XLV.

Μεγάλῳ δηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
Πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 68. ed. Gaisford. *Καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀνακρέων ὅλα ᾄσματα συνέθηκε· Μεγάλῳ δ' ἠὖτέ μ' ἔρως ἔκοψεν ὥστε χ. π. χ.* **Scripsi** *δηὖτε* **pro** *δ' ἠὖτε* **et** *Ἔρως* **pro** *ἔρως.* **Existimo autem has ipsos versus initium esse ejus carminis, quo Anacreon Smerdien exagitavit, quod capilli ejus turpiter detonsi essent. Alius versus illius carminis est in fragmento sequente.**

Fr. XLVI.

Ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος.

Hic versus legitur apud Phavorinum in Stobaei eclogis LXVI. 6. T. III. p. 440. Gaisf. ed. Lips. *Πρὸς ταῦτα γελοῖος ἂν φανείη ὁ Ἀνακρέων καὶ μικρο-*

λόγος, τῷ παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα·

Ἀπέκειρας δ' ἁπαλῆς
Κόμης ἄμωμον ἄνθος.

Conjunxi haec in unum versum: idem enim prorsus metrum est atque in illis versibus, quos modo adscripsi: quos jure mihi videor pro exordio hujus ipsius carminis habuisse. Quo enim modo Anacreon melius suum et dolorem et amorem in Smerdien, cujus caesariem Polycrates prae invidia detonderi jusserat, potuit significare, quam isto exordio?

Μεγάλῳ δηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
Πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

Callide autem Anacreon non Polycratem, virum potentissimum, auctorem hujus facinoris, incusat, sed ipsum Smerdien, qui nihil tale commeruerat, reprehendit. Smerdies ille Thrax fuit, puer eximia venustate, sed praecipue comae pulcritudine excellens. Maximus Tyrius XXI. p. 218. ed. Davis. min. (XXXII. p. 439. ed. maj.): *Οὕτω καὶ Ἀνακρέων Σαμίοις Πολυκράτη ἡμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα Κλεοβούλου καὶ Σμερδίου κόμην* (si recte satis illum locum emendavi:) *καὶ αὐλοὺς Βαθύλλου καὶ ᾠδὴν Ἰωνικήν.* idem VIII. p. 96. ed. min. (XXIV. p. 297. ed. maj.): *Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας, μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας.* Antipater in epigrammate in Anacreontem in Jacobsii Anthologia T. II. p. 26. (Anthol. Palat. VII. 27. 5.):

Ἠὲ πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος ἠὲ Μεγίστην,
Ἢ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίεω πλόκαμον.

Is autem cum Polycrati muneri esset datus, mutuo amore et ab illo et ab Anacreonte expetebatur, ut

docet Maximus Tyrius X. p. 110. ed min. Davis (XXVI. p. 309. ed. maj.): Σμερδίης Θρᾷξ ὑπὸ Ἑλλήνων κάλλους μειράκιον βασιλικοῦ, ὀφθῆναι γαῦρον, ἐκομίσθη δῶρον τυράννῳ Ἴωνι, Πολυκράτει τῷ Σαμίῳ. Ὁ δὲ ἥσθη τῷ δώρῳ καὶ ἐρᾷ Πολυκράτης Σμερδίου καὶ αὐτῷ συνερᾷ ὁ Τήιος ποιητὴς Ἀνακρέων· καὶ Σμερδίης παρὰ μὲν Πολυκράτους ἔλαβε χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν μειράκιον καλὸν παρὰ τυράννου ἐρῶντος· παρὰ δὲ Ἀνακρέοντος ᾠδὰς καὶ ἐπαίνους καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν παρὰ ποιητοῦ ἐραστοῦ. idem XIX. p. 192. ed. min. Dav. (XXXV. p. 411. ed. maj.): Πολυκράτην μὲν γὰρ οὐδὲ τὸ ἐξ Αἰγύπτου νουθέτημα ἔπεισε μὴ φρονεῖν μέγα ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ, ὅτι ἐκέκτητο θάλατταν Ἰωνικὴν καὶ τριήρεις πολλὰς καὶ σφενδόνην καλὴν, καὶ Ἀνακρέοντα ἑταῖρον καὶ παιδικὰ Σμερδίην. Quantopere autem Anacreon Smerdiae amore incensus fuerit, docet Dioscorides in epigrammate in Anacreontem in Jacobsii Anthologia T. I. p. 250. (Anthol. Pal. VII. 31. v. 1.):

Σμερδίῃ ὦ ἐπὶ Θρηκὶ τακεὶς καὶ ἐς ἔσχατον ὀστεῦν
Κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος.

et Simonides de eodem Anacreonte in Jacobsii Anthologia T. I. p. 69. (Anthol. Pal. VII. 25. 5.):

Μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
Ἠέλιον Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων,
Ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠιθέοισι Μεγιστέα
Καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον.

et Antipater in Jacobsii Anthologia T. II. p. 27. (Anthol. Pal. VII. 27. v. 3.):

Εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελίζων
Βάρβιτ' ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.

Sed Polycrates, non ferens aequo animo aemulum, puero illi pulcro crines detonderi jussit. Id facinus tangit Athenaeus L. XII. p. 540. E: Ἐκ πάντων οὖν τούτων ἄξιον θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμόθεν

ἀναγέγραπται γυναῖκας ἢ παῖδας μεταπεμψάμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀῤῥένων ὁμιλίας ἐπτοημένος, ὡς καὶ ἀντερᾶν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ· ὅτε καὶ δι' ὀργὴν ἀπέκειρε τὸν ἐρώμενον. Totam rem ordine retulit Aelianus in Var. Histor. L. IX. 4: Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν Μούσαις ἦν καὶ Ἀνακρέοντα ἐτίμα τὸν Τήιον καὶ διὰ σπουδῆς ἦγε καὶ ἔχαιρεν αὐτῷ καὶ τοῖς ἐκείνου μέλεσιν· οὐκ ἐπαινῶ δὲ αὐτοῦ τὴν τρυφήν· Ἀνακρέων ἐπῄνεσε Σμερδίην θερμότερον, τὰ παιδικὰ Πολυκράτους· εἶτα ἥσθη τὸ μειράκιον τῷ ἐπαίνῳ καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἠσπάζετο σεμνῶς, εὖ μάλα ἐρῶντα τῆς ψυχῆς, ἀλλ' οὐ τοῦ σώματος. μὴ γάρ τις ἡμῖν διαβαλλέτω πρὸς θεῶν τὸν ποιητὴν τὸν Τήιον, μηδ' ἀκόλαστον εἶναι λεγέτω. Ἐζηλοτύπησε δὲ Πολυκράτης, ὅτι τὸν Σμερδίην ἐτίμησε καὶ ἑώρα τὸν ποιητὴν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀντιφιλούμενον. Καὶ ἀπέκειρε τὸν παῖδα Πολυκράτης, ἐκεῖνον μὲν αἰσχύνων, οἰόμενος δὲ λυπεῖν Ἀνακρέοντα. Ὁ δὲ οὐ προσεποιήσατο αἰτιᾶσθαι τὸν Πολυκράτη σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς· μετήγαγε δὲ τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸ μειράκιον, ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν, ὁπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν. Τὸ δὲ ᾆσμα τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς κόμης Ἀνακρέων ᾀσάτω· ἐμοῦ γὰρ αὐτὸς ἄμεινον ᾄσεται. Hujus ipsius carminis, de quo loquitur Aelianus, hae sunt reliquiae. Ceterum poeta Smerdien etiam supra Fr. VI. notavit:

Ἀλλ' ὦ τρὶς κεκορημένε
Σμερδίη.

Fr. XLVII.

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

Haec verba leguntur in Etymol. Magno p. 714. 38: Ἔστι γὰρ καὶ σίω διὰ τοῦ ι, ᾧ κέχρηται Ἀνακρέων, οἷον Θρηικίην σίοντα χαίτην. Scripsi Θρηκίην pro Θρηικίην. Σίοντα autem Anacreon pro σείοντα dixit metri

causa: integer enim trochaeus requirebatur: nam est haec particula versus ex illo ipso carmine, e quo isti versus, quos modo adscripsi, petiti sunt. Smerdies autem Thrax fuit, ut docet Maximus Tyrius X. p. 110. ed. minor. Dav. (XXVI. p. 309. ed. major.) *Σμερδίης Θρᾷξ ὑπὸ Ἑλλήνων κάλλους βασιλικοῦ μειράκιον, ὀφθῆναι γαῦρον, ἐκομίσθη δῶρον τυράννῳ Ἴωνι Πολυκράτει.* et poetae illi, qui epigrammata in Anacreontem scripserunt, quorum verba modo memoravi, ut Simonides in Anthologia Jacobsii T. I. p. 69. (Anthol. Palat. VII. 25. 8.):

Καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῇκα λέλοιπε πόθον.

Antipater in Anthologia Jacobsii T. II. p. 26. (Anthol. Palat. VII. 27. v. 6.):

Ἢ Κίκονα Θρῃκὸς Σμερδίεω πλόκαμον.

Dioscorides ibidem T. I. p. 250. (Anthol. Palat. VII. 31. v. 1.):

Σμερδίῃ ὦ ἐπὶ Θρῃκὶ τακεὶς καὶ ἐπ' ἔσχατον ὀστεῦν.

Fr. XLVIII.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ᾽· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ᾽ οὐδαμὰ τῶνδε.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 69. ed. Gaisf. *Τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον·*

Ζαελέξαμαν ὄναρ Κυπρογενήᾳ

παρὰ τῇ Σαπφοῖ· παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται· Ἀπό μοι θανεῖν γ.

Fr. XLIX.

Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα
Γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης
Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Leguntur hi versus apud Athenaeum L. IX. p. 396. D. ubi de voce *γαλαθηνὸς* disserit: *Καὶ Ἀνακρέων δέ φησιν·*

Οἷά τε νεβρὸν
Νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης
Ἀπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Pro *νεοθηλέα* in cod. B. legitur *νεοθαλέα*. Pro *κεροέσσης* in codd. A. et B. *καιρόσσης*, in P. *κερόσσης*. Aelianus Hist. Anim. L. VII. 39: *Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας — καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ θηλείας φησίν·*

Οἷά τε νεβρὸν
Νεοθηλέα, γαλαθηνόν,
Ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης
Ὑπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς (in Gesneri cod. 2. legitur
Ἐπτοήθη. ὑπὸ μητρὸς)

Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσσης γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ ἐμέ γ' αἱρεῖ τῇ ἀντιλογίᾳ. Zenodotum fuisse qui *κεροέσσης* mutaverit in *ἐροέσσης* cognoscimus ex Scholiasta Pindari Olymp. III. 52. ubi haec leguntur: *Ὅτι ἐπιμελῶς οἱ ποιηταὶ τὴν θήλειαν ἔλαφον κέρατα ἔχουσαν εἰσάγουσι. Καθάπερ καὶ τὴν θηλάζουσαν τὸν Τήλεφον γράφουσι καὶ πλάττουσι· τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλαις κεροέσσης ὑπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Ζηνοδότος δὲ μετεποίησεν· ἐροέσσης, διὰ τὸ ἱστορεῖσθαι τὰς θηλείας κέρατα μὴ ἔχειν, ἀλλὰ τοὺς ἄρσενας· οἱ μέντοι γε ποιηταὶ πάντας κέρατα ἔχουσας*

ποιοῦσιν. Partem verborum Anacreontis etiam Eustathius ad Iliad. Θ. p. 711. 34. servavit: Φέρεται δὲ καὶ Ἀνακρέοντος χρῆσις αὕτη· Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν. Ego haec divisi in trimetros ionicos: nam neque dimetros neque tetrametros esse facile quilibet animadvertet. Versu secundo scripsi ἐν ὕλης: et apud Scholiastam Pindari legitur ἐν ὕλαις, apud Athenaeum autem et Aelianum ἐν ὕλῃ. Versu tertio ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς edidi. Ad Anacreontis autem exemplum conformatum esse videtur Horatii carmen L. I. 23. 1:

Vitas hinnuleo me similis Chloe
Quaerenti pavidam montibus aviis
Matrem non sine vano
Aurarum et siluae metu.
Nam seu mobilibus vepris inhorruit
Ad ventum foliis, seu virides rubum
Dimovere lacertae,
Et corde et genibus tremit.

Fr. L.

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί.

Hic versus legitur in Etymologo Magno p. 713. 26: Σινάμοροι πολεμίζουσι θυρωροί· ἐν δευτέρῳ Ἀνακρέοντος· μεμορφημένοι, φησί, πρὸς τὸ σίνεσθαι· ἐξ οὗ ἠκούσμεθα τοὺς ἐξ ἅπαντος κακουργεῖν προαιρουμένους· οἱ μὲν Ἀττικοὶ λέγουσι σιναμωρεῖν τὸ λιχνεύειν καὶ Φερεκράτης τὰ τοιαῦτα κλέμματα σιναμωρεύματα καλεῖ. Recte viri docti correxerunt σινάμωροι, quod vel metri ratio efflagitat: est enim versus trimeter ionicus. Σινάμωρος autem in hoc Anacreontis versu *lascivum* significare videtur. Et eodem modo σιναμωρεῖν dicitur, ut est in versu Aristophanis Nub. 1053:

Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει.

ubi scholiasta dicit: *Ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μῖξιν· σινάμωρος δὲ ἡ μεμορημένη· σίνος δὲ τὸ αἰδοῖον. ὅθεν καὶ Σιληνός· σινάμορον οὖν τὸ πυρνικόν.* Deteriorem hanc scribendi rationem per ō etiam in quibusdam Herodoti codicibus L. V. 92. 6. reperies.

Sed praeterea, ut conjicio, scripsit Anacreon:

Σιναμώρῳ πολεμίζουσι θυρωρῷ.

Cum lascivo janitore pugnant mulieres: videtur enim intelligendus esse amicus ille sponsi, qui in nuptiis a thalamo arcebat mulieres, novae nuptae vociferanti opitulaturas: conferas, quae Pollux dicit L. III. 42: *Καλεῖται δέ τις τῶν τοῦ νυμφίου φίλων θυρωρός, ὁ ταῖς θύραις ἐφεστηκὼς καὶ εἴργων τὰς γυναῖκας βοηθεῖν τῇ νύμφῃ βοώσῃ.* Hesychius: *Θυρωρός· ὁ παρανύμφιος, ὁ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου κλείων.* Eundem commemorat Sappho Fr. XXXVIII:

Θυρωρῷ πόδες ἑπτορόγυιοι,
Τὰ δὲ σύμβαλα πεμπαβόηα,
Πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

nam ibi janitorem in nuptiis intelligendum esse, docet Demetrius de elocutione c. 167: *Σκώπτει Σαπφὼ τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις.* Et Synesius Epist. III: *Ὁ δὲ ἀδικούμενος Ἁρμόνιός ἐστιν ὁ τοῦ θυρωροῦ πατὴρ, ὡς ἂν εἴποι Σαπφώ, τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν βίῳ γενόμενος, ἀλλ' ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κέκροπι διατέλεσεν.*

Fr. LI.

Μυθιῆται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμερίστῃ
Διέπουσιν Σάμον, ἱρὸν ἄστυ Νυμφέων.

Scholiasta ad Homeri Odysseam L. XXI. v. 71. haec Anacreontis verba servavit: *Μύθου· νῦν τῆς στάσεως·*

ὅθεν καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ ἁλιεῖς ὄντας στασιαστάς φησιν· μυθηταὶ δ' ἀννήσῳ μεγίστῃ διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. Sic in editione Buttmanni legitur: vulgo scribitur μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ μεγίστῃ. Eustathius ad eundem Homeri locum p. 1901. 44: Ἐν δὲ τῷ Μύθου μὲν ἐπισχεσίην οἱ παλαιοὶ μῦθον μὲν ἐνταῦθα ἰδίως τὴν στάσιν λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων εἰπεῖν στασιαστάς· Μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ, φησί, διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ· ἀντὶ τοῦ στασιασταὶ ἐπίῤῥητοι· ἢ ἄλλως ἐν μύθοις μόνοις ἔχοντες τὸ σεμνόν· ἢ καὶ ἀγορηταὶ βλαβεροί. Eundem Anacreontis locum respexit auctor Etymologi M. p. 593. 18: Μῦθος σημαίνει καὶ τὴν στάσιν· ἅπαξ εἴρηται παρ' Ὁμήρῳ·

Οὐδέ τιν' ἄλλην
Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε.

ὅθεν καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν μυθίας τοὺς στασιαστὰς ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει. Conferas denique Apollonium in Lexico Homer. p. 558: Μῦθος· λόγος· ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθιήτας τοὺς στασιώτας εἶπεν. Verba corruptissima ita constitui:

Μυθιῆται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμερίστῃ
Διέπουσιν Σάμον, ἱρὸν ἄστυ Νυμφέων.

Et versus ionicos esse perspexit etiam Buttmannus ad Scholiastam Homeri eo loco, quem dixi.

Quod vulgo apud Scholiastam Homeri et Eustathium legitur μυθηταί, id nullo pacto defendi potest: etsi enim molossus loco ionici admittitur, (ut est in Fr. LIV:

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Conferas etiam Marium Victorinum p. 2550. ubi de ionico minore disserit: „Recipit autem *molossum* et anapaestum, sed raro juncto pariambo, et dactylum, feritur autem per dipodiam.“ Adde Hephaestionem p. 66, quamquam hic non satis recte molossum im-

pari tantum loco recipi docet: *Ἐμπίπτουσι δὲ καὶ οἱ μολοττοὶ ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικοῖς, ὥςπερ ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος ἐπὶ τῶν ἀρτίων.*) hic tamen minus gratum est pondus trium longarum syllabarum. Huc accedit gravissimum illud, quod *μυθητὴς* non potest unquam idem significare, quod *στασιαστής*. Scripsi igitur *μυθιῆται*, quod aperte legitur in Apollonii lexico, et confirmatur etiam ea scriptura, quae est in Etymologici Magni loco. Et satis ab omni dubitatione defendit hanc formam Apollonii Dyscoli auctoritas, qui in libro de conjunctionibus in Bekkeri Anecdotis T. II. p. 524. 2. haec dicit: *Ἦν οὖν φησὶ πλεονασμὸς τοῦ η ἐν τῷ τιή, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ λεγοίη, φεροίη πλεονάζουσι τῷ η, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγὼν τὸ ἐγώνη παρὰ Ταραντίνοις καὶ ἐν μέσῃ λέξει τὰ πολεμήια, πολιήτης, μυθιήτης, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ἠβαιόν.* Neque enim dubitari potest, quin Apollonius hunc ipsum Anacreontis versum respexerit. Eademque fuit sententia Buttmanni, qui recte docet hoc verbum non a voce *μῦθος* repetendum esse, sed a *μόθος*, quod tumultum significat. *Μύθον* autem Samii dixisse videntur pro *μόθος*, ut Jones dixerunt *ἄγυρις* pro *ἀγορά*, Aeolenses autem *ὄνυμα* pro *ὄνομα*, *στύμα* pro *στόμα*, et similia. A *μύθος* autem descendit *μυθίτης*, et ex hoc fit *μυθιήτης*, ut *πολιήτης* ex *πολίτης*, sicut supra dixerat Fr. I. v. 7:

Οὐ γὰρ ἀνημέρους
Ποιμαίνεις πολιήτας.

Deinde pro *ἐν νήσῳ* vel *ἀννήσῳ* scripsi *ἀνὰ νήσῳ*: Buttmannus legendum esse putavit *ἀνὰ νῆσον*: at vero *ἀνὰ νήσῳ* proxime accedit ad scholiastae scripturam, et sic Homerus dixit in Iliadis L. I. v. 14:

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Χρυσέῳ ἀν σκήπτρῳ.

cujus exemplum secutus est Pindarus, qui in carm. Pyth. I. v. 6. dixit:

Εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὠκεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις.

Nec dissimile est quod in carm. Olymp. I. v. 40. legitur:

Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι
Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις.

et ibid. VIII. 50:

Ἀποπέμπων Αἰακὸν
Δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις.

quibuscum componas quod Euripides dixit in Electra v. 464:

Ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάκει φαέθων
Κύκλος ἀελίοιο
Ἵπποις ἂμ πτεροέσσαις.

et in Iphigenia Aul. v. 751:

Ἥξει δὴ Σιμόεντα καὶ
Δίνας ἀργυροειδεῖς
Ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς
Ἀνά τε ναυσὶ καὶ ξὺν ὅπλοις.

Sed quod deinde sequitur *μεγίστη*, id vix tolerari potest; omisit autem hanc vocem Buttmannus, qui totum fragmentum ita constituit:

Μυθιηταὶ δ' ἀνὰ νῆσον διέπουσιν ἱρὸν ἄστυ.

Neque potuit profecto Samus insula maxima appellari. Quae insulae maximae esse creditae sint ab antiquis cognoscimus ex versibus Alexidis apud Scholiastam ad Platonis Menexenum p. 243. A:

Τῶν ἑπτὰ νήσων, ἃς δέδειχεν ἡ φύσις
Θνητοῖς μεγίστας, Σικελία μέν, ὡς λόγος,
Ἐστὶν μεγίστη· δευτέρα Σαρδώ· τρίτη
Κύρνος· τετάρτη δ' ἡ Διὸς Κρήτη τροφός·
Εὔβοια πέμπτη στενοφυής· ἕκτη Κύπρος·
Λέσβος δὲ τάξιν ἑβδόμην λαχοῦσ' ἔχει.

At vero Samus modica fuit insula, ut dicit Apulejus in Floridis: ambitum insulae trecentorum esse stadiorum refert Strabo L. XIV. p. 637. C: *Περίπλους δ' ἐστὶ τῆς Σαμίων νήσου σταδίων τριακοσίων*. ubi Casaubonus ex conjectura scripsit *σταδίων ἑξακοσίων*. Plinius enim L. V. 31. dicit: „Samum liberam circuitu octoginta septem M. passuum, aut ut Isidorus centum.“ Certe non potuit Samus insularum maxima appellari. Aliquando existimabam Megistis, pulcri pueri, quem Anacreon magnopere dilexit, nomen in illo *μεγίστῃ*, latere, sed nunc potius credo Anacreontem scripsisse *ἀνὰ νήσῳ τριμερίστῃ*, quod facile potuit corrumpi (*γμερίστῃ* — *μεγίστῃ*.) *Τριμέριστος* etsi alibi non reperitur, (*τριμερὴς* enim dici solet,) recte est formatum, sicut dicitur *τρίκλωστος*, *τρικύλιστος*, similia alia. *Τριμερίστη* autem Anacreontem terminatione feminini dixisse probabile reddit vel id, quod Pollux L. II. 103. dicit: *Καὶ τὰ ῥήματα πτύειν καὶ ἀποπτύειν, καταπτύειν, κατάπτυστον, ἀπόπτυστον· Ἀνακρέων δὲ καὶ καταπτύστην εἴρηκε.* (Fr. CXX.)

Samus autem in tres tribus divisa erat: antiquitus quidem civitas in duas partes fuit distributa a Procle et Tembrione, ut cognoscimus ex Themistagora, cujus verba servavit auctor Etymol. M. in voce *Ἀστυπαλ.* ibi enim haec leguntur: *Εἰς δύο φυλὰς Προκλῆς καὶ Τεμβρίων τὴν πόλιν διένειμαν· ὧν τὴν μὲν Χησίαν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ Χησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει, τὴν δὲ Ἀστυπαλαίαν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε ὄντος ἄστεως.* Sed postea tertia tribus addita esse videtur: certe Herodotus in L. III. c. 26. Sami Aeschrioniam quoque tribum fuisse commemorat: *Ἀπικόμενοι μὲν φανεροί εἰσιν ἐς Ὄασιν Πόλιν, τὴν ἔχουσι μὲν Σάμιοι τῆς Αἰσχριωνίης φυλῆς λεγομένοι εἶναι, ἀπέχουσι δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ὁδὸν ἀπὸ Θηβέων διὰ ψάμμου.* Et Poly-

cratem, cum rerum potitus insulam trifariam cum fratribus Sylosonte et Pantagnoto distribueret, antiquarum illarum tribuum rationem habuisse consentaneum est: conferas quae de Polycrate dicit Herodotus L. III. c. 39: *Καὶ τὰ μὲν πρῶτα τριχῇ δασάμενος τὴν πόλιν, τοῖσι ἀδελφέοισι Πανταγνώτῳ καὶ Συλοσῶντι ἔνειμε.* Jure igitur potuit Anacreon ipsam insulam *tripartitam* nuncupare.

Jam vero quod apud scholiastam Homeri et apud Eustathium legitur, *Δίεπουσιν ἱερὸν ἄστυ*, id supplere et integrare licet ope glossae Hesychii, quae quin ad hoc ipsum fragmentum referenda sit non dubito: ibi enim haec leguntur: *Ἄστυ Νμμφέων· τὴν Σάμον· Ἀνακρέων· ἐπεὶ ὕστερον εὔυδρος ἐγένετο.* Dixerat igitur Anacreon *ἱερὸν ἄστυ Νυμφέων*. Jam vero ut numerus ionicus restitueretur, scribendum est *ἱρόν*: deinde adjeci nomen urbis *Σάμον* post *διέπουσιν*, nam satis superque apparet tale quid a metri lege requiri: idque quodammodo ipsius Hesychii verba confirmare videntur: saepius enim ille interpretationi addit ea, quae in ipso scriptoris loco, quem interpretatur, legit: sic, ut uno exemplo defungar, Hesychius dicit: *Προςαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ· ὑπὸ τῆς αὔρας ἡ νοτὶς προςπίπτουσα τῇ τροχῇ· δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν.* Scripserat poeta ille (tragicus autem fuisse videtur) sic:

Νοτὶς προσαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ.

Et sic Anacreontis quoque versum restituere licuit:

Δίεπουσιν Σάμον, ἱρὸν ἄστυ Νυμφέων.

Ἄστυ autem *Νυμφέων* fortasse Samum urbem ideo appellat, quia illa a Nymphis primum condita esse ferebatur: et haec opinio confirmatur quodammodo iis, quae refert Athenaeus L. XV. p. 672. B: *Ἀδμήτην γάρ φησι τὴν Εὐρυσθέως ἐξ Ἄργους φυγοῦσαν ἐλθεῖν εἰς*

Σάμον, θεασαμένην δὲ τὴν τῆς Ἥρας ἐπιφάνειαν καὶ τῆς οἴκοθεν σωτηρίας χαριστήριον βουλομένην ἀποδοῦναι ἐπιμεληθῆναι τοῦ ἱεροῦ τοῦ καὶ νῦν ὑπάρχοντος, πρότερον δὲ ὑπὸ Λελέγων καὶ Νυμφῶν καθιδρυμένου. Aliter vero haec interpretatus est Hesychius; dicit enim: ἐπεὶ ὕστερον εὔυδρος ἐγένετο. Atque Samum urbem antiquitus non abundasse aqua conjicias ex eo, quod Herodotus L. III. c. 60. ab Eupalino magnum aquae ductum exstructum esse refert: Διὰ παντὸς δὲ αὐτοῦ ἄλλο ὄρυγμα εἰκοσίπηχυ ὀρώρυκται, τρίπουν δὲ τὸ εὖρος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ὀχετευόμενον διὰ σωλήνων παραγίνεται ἐς τὴν πόλιν ἀγόμενον ἀπὸ μεγάλης πηγῆς. ἀρχιτέκτων δὲ τοῦ ὀρύγματος τούτου ἐγένετο Μεγαρεὺς Εὐπαλῖνος Ναυστρόφου.

Samii autem isti μυθιῆται videntur intelligendi esse ii, quos Polycrates, vir cautissimus, cum rerum novarum cupidi essent, Cambysi ad bellum contra Aegyptios gerendum misit: sed illi in itinere reversi, Polycratem proelio navali vicerunt et insulam ipsam ingressi sunt, sed mox ille eos pugna pedestri superavit et insula decedere coegit. Conferas Herodotum L. III. c. 44. 45. Qui cum Lacedaemonem se contulissent, a Spartanis auxilium impetraverunt: atque Samii isti et Lacedaemonii magno exercitu insulam aggressi sunt et ipsam urbem oppugnaverunt, atque etiam suburbium ut occuparent contigit illis, ut refert Herodotus eodem libro c. 54: Λακεδαιμόνιοι δὲ μεγάλῳ στόλῳ ὡς ἀπίκοντο, ἐπολιόρκεον Σάμον· προςβαλόντες δὲ πρὸς τὸ τεῖχος, τοῦ μὲν πρὸς θαλάσσῃ ἑστεῶτος πύργου κατὰ τὸ προάστειον τῆς πόλεος ὑπερέβησαν, μετὰ δέ, αὐτοῦ βοηθήσαντος Πολυκράτεος χειρὶ πολλῇ, ἀπηλάσθησαν. Illo igitur tempore Anacreon, ut puto, dixit:

Μυθιῆται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμερίστῃ
Διέπουσιν Σάμον, ἱρὸν ἄστυ Νυμφέων.

Fr. LII.

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων.

Hic versiculus legitur apud Athenaeum L. X. p. 427. D: *Ἀλλ᾽ ἦν ἀπ᾽ ἀρχῆς τὸ μὲν σπένδειν ἀποδεδόμενον τοῖς θεοῖς, ὁ δὲ κότταβος τοῖς ἐρωμένοις· ἐχρῶντο γὰρ ἐπιμελῶς τῷ κοτταβίζειν ὄντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ, καθάπερ ὁ Ἀνακρέων ὁ Τήιος πεποίηκε· Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων.* Pro *Σικελικὸν* scripsi cum Grotefendo *Σικελόν*: est enim trimeter ionicus: sed *δαΐζων* corruptum est, neque tamen cum Grotefendo scribendum est *ἀγκυλίζων*.

Ἀγκύλη autem non est, quod vult Athenaeus L. XI. p. 782. D. poculi genus, sed ita nuncupabatur manus ipsa, quae in cottabi ludo ad vinum projiciendum duplicabatur. Et sic etiam in hoc Anacreontis versu accipiendum esse censeo pariter atque in iis, quibus Athenaeus utitur eo loco, quem dixi: *Ἀγκύλη· ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιὰν χρήσιμον· Κρατῖνος·*

> *Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῇ,*
> *Ἀλλ᾽ ἴσον ἴσῳ μάλιστ᾽ ἀκράτου δύο χόας*
> *Πίνουσ᾽ ἀπ᾽ ἀγκύλης ἐπονομάζουσά τε*
> *Ἵησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει.*

καὶ Βακχυλίδης·

> *Εὖτε τὴν ἀπ᾽ ἀγκύλης ἵησι τοῖς νεανίαις*
> *Λευκὸν ἐντείνουσα πῆχυν.*

ἐντεῦθεν νοοῦμεν τοὺς παρ᾽ Αἰσχύλῳ ἀγκυλητοὺς κοττάβους· λέγονται δὲ καὶ δόρατα ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα, ἀλλ᾽ ἀπὸ ἀγκύλης ἤτοι δεξιᾶς χειρός. καὶ ἡ κύλιξ δὲ ἡ ἀγκύλη διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προέσει et quae seqq.

Siculum autem poeta appellat cottabum, quia ille ludus a Siculis et inventus et maxime frequen-

tatus fuit, ut praeter alios multos docet Athenaeus L. XV. p. 666. B: *Ἐπεὶ οὖν ἄπειρος εἶ τῆς τοιαύτης θεωρίας, μάθε παρ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτον μὲν ἡ τῶν κοττάβων εὕρεσις Σικελική ἐστι παιδιά, ταύτην πρώτων εὑρόντων Σικελῶν,* (legendum esse censeo duobus verbis inversis: *ὅτι πρῶτον μὲν ἡ τῶν κοττάβων παιδιὰ εὕρεσις Σικελική ἐστι·*) *ὡς Κριτίας φησὶν ὁ Καλλαίσχρου ἐν τοῖς ἐλεγείοις διὰ τούτων·*

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστι χθονὸς ἐκπρεπὲς ἔργον,
Ὃν σκόπον ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα.

Compares etiam Callimachi versus apud Athenaeum L. XV. p. 668. C:

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Fr. LIII.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
Θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν
Διονύσῳ.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XV. p. 674. C: *Ἐστεφανοῦντο δὲ καὶ τὸ μέτωπον, ὡς ὁ καλὸς Ἀνακρέων ἔφη·*

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
Θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

Divisi autem hos versus in trimetros, non semel illos quidem ab Anacreonte usurpatos, cum alii dimetros, alii tetrametros restituendos esse putaverint.

Versu primo legebatur vulgo *ἐπεὶ*: sed *ἐπὶ* recte scribitur in Epitome et apud Eustathium p. 1908. 56. ed. Rom: *Ὅτι δὲ διὰ τὸ τίμιον ἁγνὴ ἑορτὴ καὶ θάλεια λέγεται, ὡς τοῖς θύουσιν αἰτία τοῦ θάλλειν, δῆλον*

ἐκ τοῦ: Ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν· ἐν ᾗ δηλαδὴ ἔθαλλον ὑποβάλλοντές φασι τὰ εἰωθότα. Et confirmat hoc etiam Scholiasta Pindari, qui ad Olymp. carm. III. v. 19. haec habet: Τὸ ἑξῆς· βλεφάρων ὑψόθεν· οὕτω γὰρ ἐστέφοντο ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἀνακρέων· Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων στέφανον (vulgo στεφάνων) θέμενοι. Pro ὀφρύσιν apud Athenaeum legebatur ὀφρύσι.

Versu secundo quod olim edebatur ἑορτήν, id Hermannus in Element. doctr. metr. p. 486. jure mutavit in ὀρτήν. Ceterum hoc quoque carmen Sami esse scriptum videtur. Sami autem cultum esse Bacchum docent vel nomina Ἐλυγεύς et Ἐνόρχης, quae Samio Baccho propria fuisse auctor est Hesychius; dicit enim T. I. p. 1176: Ἐλυγεύς· Διόνυσος ἐν Σάμῳ. et inferius: Ἐνόρχης· Διόνυσος ἐν Σάμῳ. Et Bacchum, cui cognomen fuit Γοργυιεύς, cultum esse Sami refert Stephanus Byzantinus v. Γόργυια· τόπος ἐν Σάμῳ, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις· ἐν ᾧ Διόνυσος Γοργυιεὺς τιμᾶται.

Fr. LIV.

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 69: Παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται — τὸ δὲ καταληκτικόν· Διονύσου σ. Β. Dubitari autem possis, utrum Anacreon continuatis trimetris ionicis catalecticis carmina composuerit, an in fine tantum stropharum eos collocaverit: mihi quidem probabilius esse videtur, systemata integrorum trimetrorum hoc versu terminata fuisse: et fortasse hic versus referendus est ad illud ipsum carmen, e quo superiores petiti sunt.

Fr. LV.

Οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν;

Legitur hic versus apud Scholiastam ad Aeschyli Prometheum v. 128: Ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρέοντος κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν· ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίου ἐρῶν καὶ ἠρέσθη λίαν τοῖσ μέλεσι τοῦ τραγικοῦ· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὥς καὶ Σοφοκλῆς Τυροῖ· ἔστι δὲ ταῦθ' ὅμοια τῷ·

Οὐδ' αὖ ἐάσεις με μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν.

Vere autem Hermannus in Element. Doctr. Metr. p. 493. hunc versum Anacreontis esse existimat, et turbatum verborum ordinem restituit. In fine versus posui signum interrogationis: *οὐδ' αὖ* non infrequens est in quaestionibus. Sic Aristophanes dixit in Ecclesiazusis v. 667:

Οὐδ' αὖ κλέπτης οὐδεὶς ἔσται; Πῶς γὰρ κλέψει μετὸν αὐτῷ;

Nec dissimile est *οὐκ αὖ*, quod legitur apud Aristophanem in Vespis v. 94:

Οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος;

conferas quae de hac re dixit Winckelmannus ad Platonis Euthydemum p. 103.

Hoc autem carmen, ut ex scholiasta Aeschyli cognoscimus, scriptum fuit ad Critiam, Dropidae filium, cujus familiaritate usus est Anacreon, cum apud Hipparchum Athenis versaretur. Plato quidem in Charmide dicit Critiam ab Anacreonte, Solone, aliis poetis elatum esse summis laudibus, haec enim in illo dialogo p. 157. E. leguntur: Ἥ τε γὰρ πατρῴα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκω-

μιασμένη παραδίδοται ἡμῖν ὡς διαφέρουσα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένῃ εὐδαιμονίᾳ. Fuit autem illo tempore, quo Anacreon Athenis versatus est, Critias ille juvenis aut certe juveni proximus. Anacreon autem, quem arcessiverat Hipparchus (vid. Platonis dialogum cognominem p. 228. C: et Aelianum Var. Histor. L. VIII. c. 2.) non videtur prius Samum reliquisse, quam interfecto Polycrate: vixit igitur Athenis maxime Olympiade sexagesima quinta et sexta: nam post Hipparchi caedem rursus Athenis demigravisse videtur. Dropides autem Solonis et cognatus (quidam utrumque patre Execestide oriundum esse falso ferebant; conferas Scholiastam ad Platonis Timaeum p. 20. E.) et amicus fuit; compares Platonis Timaeum eo loco, quem modo commemoravi, ubi Critias junior haec dicit: Ἄκουε δή, ὦ Σώκρατες, λόγου μάλα μὲν ἀτόπου, παντάπασί γε μὴν ἀληθοῦς, ὡς δή τῶν ἑπτὰ σοφῶν σοφώτατος Σόλων ποτ' ἔφη· ἦν μὲν οὖν οἰκεῖος καὶ σφόδρα φίλος ἡμῖν Δρωπίδου τοῦ προπάππου, καθάπερ λέγει πολλαχοῦ καὶ αὐτὸς ἐν ποιήσει. Is Dropides archon fuit Athenis Olympiadis quadragesimae sextae anno quarto, ut ex Philostrato Vit. Sophist. I, 16. colligi potest: dicit enim ille: Ἐπεὶ δὲ ἄριστα μὲν ἦν πεπαιδευμένος, γνώμας δὲ πλείστας ἑρμηνεύων, ἐς Δρωπίδην δ' ἀναφέρων, ὅς μετὰ Σόλωνα Ἀθηναίων ἦρξε, οὐκ ἂν διαφύγοι παρὰ τοῖς πολλοῖς αἰτίαν. Solon enim ejusdem Olympiadis anno tertio archon fuerat. Critiam autem hunc sunt qui statuunt Olympiadis quadragesimae septimae anno primo archontem fuisse: quod ego fieri posse negaverim: senex enim fuisset Critias illo tempore, quo ejus familiaritate Anacreon usus est: neque ullo pacto fieri potuisset, ut Critias junior, filius Callaeschri, nepos hujus Critiae eum potuerit cognoscere, id quod fingit Plato:

falso ille quidem vel sic: sed profecto non potuisset ille in hunc errorem incidere, si illo tempore antiquior Critias archon fuisset: (tanto enim annorum spatio uterque Critias esset disjunctus, ut alter ne potuerit quidem avus, alter nepos esse:) dicit autem Plato in Timaeo p. 21. B. Critiam juniorem haec loquentem inducens: *Ἐγὼ φράσω, παλαιὸν ἀκηκοὼς λόγον οὐ νέου ἀνδρός· ἦν μὲν γὰρ δὴ τότε Κριτίας, ὡς ἔφη, σχεδὸν ἐγγὺς ἤδη τῶν ἐννενηκόντα ἐτῶν, ἐγὼ δέ πη μάλιστα δεκέτης.* Neque obstat huic opinioni, Critiam juvenem fuisse eo tempore, quo Anacreon Athenis versatus est, id quod idem a Solone celebratus est, ut cognoscimus ex Platonis Charmide eo loco, quam dixi: *Ἥ τε γὰρ πατρῴα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμιασμένη παραδίδοται ἡμῖν* et quae sequuntur. Conferas etiam quae Critias junior in Platonis Timaeo p. 20. E. dicit: *Πρὸς δὲ Κριτίαν τὸν ἡμέτερον πάππον εἶπεν (Σόλων) ὡς ἀπομνημόνευεν αὖ πρὸς ἡμᾶς ὁ γέρων, ὅτι μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τῆσδ' εἴη παλαιὰ ἔργα τῆς πόλεως, ὑπὸ χρόνου καὶ φθορᾶς ἀνθρώπων ἠφανισμένα· πάντων δὲ ἓν μέγιστον, οὗ νῦν ἐπιμνησθεῖσι πρέπον ἂν ἡμῖν εἴη σοί τε ἀποδοῦναι χάριν, καὶ τὴν θεὸν ἅμα ἐν τῇ πανηγύρει δικαίως καὶ ἀληθῶς οἱόνπερ ὑμνοῦντας ἐγκωμιάζειν.* Et Solonis versus ad Critiam servavit scholiasta ad hunc Platonis locum:

Εἰπέμεναι Κριτίῃ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν·
Οὐ γὰρ ἁμαρτινόῳ πείσεται ἡγεμόνι.

Primo versu utitur Cleophon in ignominiam Critiae junioris apud Aristotelem Rhetor. L. I. c. 15: *Καὶ Κλεοφῶν κατὰ Κριτίου τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐχρήσατο, λέγων ὅτι πάλαι ἀσελγὴς ἡ οἰκία· οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐποίησε Σόλων·*

Εἰπεῖν μοι Κριτίᾳ πυῤῥότριχι πατρὸς ἀκούειν.

Πυῤῥότριχα autem Critiam ignominiose compellat Cleophon: falluntur enim qui hoc quoque loco *ξανθότριχι* scribendum esse censent. Solon ante illo tempore puerum hunc Critiam carminibus celebravisse videtur, quo vixit Athenis, Pisistrato jam rerum potito: nam Plutarchus quidem in vita Solonis c. 32. ex Heraclide Pontico refert Solonem rerum publicarum forma per Pisistratum immutata diu Athenis superstitem fuisse: *Ἐπεβίωσε δ' οὖν ὁ Σόλων ἀρξαμένου Πεισιστράτου τυραννεῖν, ὡς μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἱστορεῖ, συχνὸν χρόνον.* Fuerit igitur Critias circa Olympiadem quinquagesimam quartam natus: ut illo tempore, quo Anacreon Athenis versatus est, virili aetate fuerit. Quamquam ne sic quidem, id quod Plato fingit, hic Critias nonagenarius a juniore Critia potuit videri.

Athenis autem Anacreon viris summis familiariter usus est; ita ibi etiam Xanthippi illius, qui Periclis fuit pater, et postea in pugna ad Mycalem victor magnam nominis claritatem adeptus est, consuetudine usus esse videtur; siquidem Himerius Orat. V. p. 476. dicit: *Οὐδὲν ἐραστῇ παρ' ἐρωμένου βαρὺ καὶ δύσκολον. Ἔσπευδε μὲν Ἀνακρέων εἰς Πολυκράτους στελλόμενος τὸν μέγαν Ξάνθιππον προςφθέγξασθαι.* Videtur enim Himerius Polycratem cum Hipparcho confudisse. Jure autem Xanthippus ille Atheniensis potuit magnus dici: isque eo tempore, quo Anacreon Athenis commoratus est, adolescens fere fuit. Et familiaritatem inter Xanthippum et Anacreontem intercessisse colligo etiam ex Pausania L. I. c. 25: *Ἔστι δὲ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει καὶ Περικλῆς ὁ Ξανθίππου καὶ αὐτὸς ὁ Ξάνθιππος, ὃς ἐναυμάχησεν ἐπὶ Μυκάλῃ Μήδοις· ἀλλ' ὁ μὲν Περικλέους ἀνδριὰς ἑτέρωθι ἀνάκειται· τοῦ δὲ τοῦ Ξανθίππου πλησίον ἕστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τήιος, πρῶτος μετὰ Σαπφὼ τὴν Λεσβίαν, τὰ πολλά, ὧν ἔγραψεν, ἐρωτικὰ ποιήσας,*

καί οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν, οἷον ᾄδοντος ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἀνθρώπου. Nam propter hanc ipsam amicitiam utriusque imagines in vicinia collocatae esse videntur; ceterum Leonidas Tarentinus similem statuam, atque illa Athenis in arce fuit, ob oculos habuisse videtur, cum Anacreontem sic describit in Anthologia Jacobsii T. I. p. 163. (Anthologia Planud. IV. 306.):

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
Θάεο, δινωτοῦ στρεπτὸν ὕπερθε λίθου.
Ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ᾽ ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς
Ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν.
Δισσῶν δ᾽ ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ,
Ὤλεσεν, ἐν δ᾽ ἑτέρᾳ ῥικνὸν ἄραρε πόδα.
Μέλπει δ᾽ ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστέα,
Αἰωρῶν παλάμᾳ τὰν δυσέρωτα χέλυν.
Ἀλλὰ πάτερ Διόνυσε, φύλασσέ μιν, οὐ γὰρ ἔοικεν
Ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα.

Similiterque alii poetae Anacreontis imaginem depinxerunt.

Scholiasta autem Aeschyli graviter errat, cum Anacreontem Aeschyli carminibus magnopere delectatum esse dicit: eo enim tempore, quo Anacreon Athenis Hipparchi hospitio usus est, Aeschylus infans vix paucorum annorum fuit.

Fr. LVI.

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις· ἔασον δέ με δι-
ψῶντα πιεῖν.

Hic versus legitur apud Athenaeum L. X. p. 433. F: Καὶ Ἀνακρέων·

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις·
Ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

Εἶ ξένοις legitur in editionibus Musuri et Casauboni;

codex A. scriptum habet: *εἰς ξεῖνεις*, P. *εἰ ξεῖνεις*: B: *δὲ ξεῖνεις*. Conjunxi autem haec in unum versum, ut sit similis praegresso, nisi quod paulo longior et catalecticus est.

Fr. LVII.

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν.

Anacreontem *θεσμὸν* dixisse eo modo, ut significaret *θησαυρὸν* cognoscimus ex Etymologo Magno p. 448. 15: *Θέσθαι τὸ θησαυρίσασθαι ἐν Ὀδυσσείας ν', καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμὸν καλεῖ.* Versum ipsum servavit Apollonius Lex. Homer. p. 418: *Θέσθαι· ἐν τῇ ν' ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας· καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς θυμὸς* (scr. *θεσμὸς*) *λέγεται· καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει· Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θυμὸν* (scr. *θεσμὸν*) *μέγαν.* Est autem particula versus ionici tetrametri, ut videtur.

Fr. LVIII.

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.

Servavit haec verba scholiasta ad Euripidis Hecubam v. 914: *Καὶ ἐν ταῖς ἀρχαίαις γραφαῖς οὐκ ὀλίγα ὅτ' ἔσταλται, καὶ δωριάζειν τὸ γυμνὰς φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας· Ἀνακρέων· Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.* Et ibidem: *Αἱ Λακεδαιμόνιαι γυναῖκες ἐν τοῖς ἀγῶσι μονοχίτωνες ἦσαν, πόρπας ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων ἔχουσαι· ὅθεν καὶ δωριάζειν τὸ γυμνοῦσθαι Ἀνακρέων φησί.* Antiqui grammatici quomodo hoc verbum interpretati sint, docet Eustathius ad Iliad. Ξ. p. 975. 35: *Οὐκ ἐν μόνοις πλάσμασι ποιητικοῖς ἐγυμνοῦντο γυναῖκες, ὡς ἂν ἡ ποίησις*

οὕτως ἐναγλαΐζηται τῇ συνήθει φραστικῇ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔθος παρὰ Δωριεῦσι τὸ πρᾶγμα παρείλκυστο· Αἴλιος γοῦν Διονύσιος Δωριάζειν, φησί, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος· αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησον φησι κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρα ἐπιπεπορπημέναι. καὶ ὅρα ἐνταῦθα διαφορὰν χιτῶνος καὶ ἱματίου. Παυσανίας δὲ καὶ αὐτὸς δωριάζειν φησὶ τὸ παραγυμνοῦσθαι· Δωρικὸν γὰρ φησι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν· τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν· ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι· καὶ ὅρα ὡς Διονύσιος μὲν ἀπέφησε τῶν Δωριάδων τὸ χιτωνοφορεῖν, Παυσανίας δὲ χιτῶνας αὐτὰς φορεῖν ἔφη, πλὴν οὐκ ἀεί, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολύ. Et Doricae mulieres gerebant profecto chitonem, sed eum qui laevum femur non coerceret, ita ut seminudae esse viderentur: compares Sophoclis versus apud Plutarchum compar. Lycurg. et Num. c. 3:

Καὶ τὰν νέορτον, ἇς ἔτ' ἄστολος χιτὼν
Θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
Πτύσσεται Ἑρμιόναν.

Anacreon autem mulierem Jonicam, quae chitonem exuerat, et solum himation, ut videtur, retinuerat, dixerat δωριάζειν: neque injuria: nam Doriensium chiton proxime accessit ad similitudinem himatii. Conf. etiam Hesychium et Etymol. in v. Δωριάζειν.

Fr. LIX.

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας
ποιήσεις.

Haec leguntur apud Ammonium p. 42. ed. Valkenaer. Διαβόητος καὶ ἐπιβόητος διαφέρει· διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· ἐπιβόητις δ' ὁ μοχθηρὰν

ἔχων φήμην· Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ· Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις. Vulgo apud Ammonium scribitur ἐπιβόητος, sed alteram formam servavit Eustathius ad Odyss. T. p. 1856. 11: Καὶ ἐν τῷ ἐπιβόητος ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, καθ' οὗ δηλαδὴ βοαὶ γίνονται· ὃν ἐπίβωτον Ἀνακρέων φησίν. Et sic ἐπίβωτος dixit Aeschrio iambographus apud Athenaeum L. VIII. p. 335. C:

Ἐγὼ Φιλαινίς, ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις
Ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ μακρῷ κεκοίμημαι.

Jonibus autem hoc genus contractionis magnopere fuit frequentatum: ut est apud Homerum Iliad. XII. v. 337:

Ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.

Herodotus L. V. c. 1: Χρήσαντος τοῦ θεοῦ στρατεύεσθαι ἐπὶ Περινθίους καὶ ἢν μὲν ἀντικατιζόμενοι ἐπικαλέσωνταί σφεας οἱ Περίνθιοι, τοὺς δὲ ἐπιχειρέειν, ἢν δὲ μὴ ἐπιβώσωνται, μὴ ἐπιχειρέειν. L. I. c. 8: Ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας εἶπε. ibid. c. 10: Μαθοῦσα δὲ τὸ ποιηθὲν ἐκ τοῦ ἀνδρὸς οὔτε ἀνέβωσε αἰσχυνθεῖσα. Huc adde etiam quod legitur L. VI. c. 131: Καὶ οὕτω Ἀλκμαιωνίδαι ἐβώσθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα. L. VIII. 124: Ὅμως Θεμιστοκλέης ἐβώσθη τε καὶ ἐδοξώθη εἶναι ἀνὴρ πολλὸν Ἑλλήνων σοφώτατος ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Conferas Hesychium: Βώσομαι· βοήσομαι, ἐπικαλέσομαι. Ἐπιβώσομαι· ἐπικαλέσομαι, ἐπιβοήσομαι. Βωσώμεθα· μαρτυρώμεθα, ἐπικαλεσώμεθα. Ἔβωσεν· ἐκάλεσεν, ἔκραξεν. Βώσοντι· βοήσοντι. Nec dissimile est quod apud Herodotum L. VIII. c. 1. legitur: Λοκροὶ δέ σφι οἱ Ὀπούντιοι ἐπιβώθεον πεντηκοντόρους ἔχοντες ἑπτά. et eodem libro c. 72: Οἱ δὲ βωθήσαντες ἐς τὸν Ἰσθμὸν πανδημεὶ οἵδε ἦσαν Ἑλλήνων. Sed ne Attici quidem poetae hanc contractionem prorsus refugerunt. Apud Aeschylum quidem in Supplicibus v. 694. legitur:

Εὔφημον δ' ἐπιβώντων
Μοῦσαι θεαί τ' ἀοιδοί.

in Persis v. 1054:

Καὶ στέρν' ἄρασσε κἄτιβόα τὸ Μύσιον.

si non κἄπιβῶ cum Dindorfio scribendum, certe coalescunt vocales $\overline{οα}$ iu unam. Sed Aristophanes in Pace v. 1155. dixit:

Χἄμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω.

Fr. LX.

Παρὰ δηὖτε Πυθόμανδρον
Κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 70, qui cnm de tetrametris et trimetris ionicis disseruisset, ita pergit: *Τὸ δὲ ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντί ἐστι·*

Παρὰ δ' ηὖτε Πυθόμανδρον κατέδυν' ἔρωτα φεύγων.

Sed parum probabile est Hephaestionem rursus tetrametrorum rationem habuisse, dimetros autem, quos frequentissimos apud Anacreontem fuisse scimus, prorsus omisisse: atque quae sequuntur: *Τῷ δὲ καθαρῷ ἑφθημιμερεῖ ὅλον ᾆσμα Τιμοκρέων συνέθηκε·*

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

ea satis superque docent, de dimetris cogitavisse Hephaestionem: scripserat enim: *Τὸ δὲ δίμετρον ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἐστί·*

Παρὰ δηὖτε Πυθόμανδρον
Κατέδ.

Et sic correxisse etiam Melhornium postea cognovi. *Δηὖτε* enim scribendum est pro vulgata lectione δ' ηὖτε: contractum enim est ex *δή* et *αὖτε*: deinde

scripsi κατίδυν, non ut vulgo legitur: κατίδυν', et Ἔρωτα littera majore pro ἔρωτα. In Codice C. non Πυθόμανδρον, sed Πυθόμενδρον legitur, in Turnebi autem editione: Πυθόμαν δέ.

Fr. LXI.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
Φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμὶν
Στεφάνους, ἔνεικον, ὡς μὴ
Πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 782, A: Ἀνακρέων· Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ, φέρε δ' ἀνθ. Primo versu utitur Demetrius de elocutione c. 5: Διὰ τοῦτο καὶ ἑξάμετρον ἡρῷόν τε ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ μήκους καὶ πρέπειν ἥρωσιν· καὶ οὐκ ἂν τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα πρεπόντως τις γράψειεν τοῖς Ἀρχιλόχου βραχέσιν οὕτως·

Ἀχνυμένη σκυτάλη.

καί·

Τίς σὰς παρήειρεν φρένας.

οὐδὲ τοῖς Ἀνακρέοντος·

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον ὦ παῖ.

Μεθύοντος γὰρ ὁ ῥυθμὸς ἀτεχνῶς γέροντος, οὐ μαχομένου ἥρωος. Ultima verba respicit auctor Etymologici Magni p. 345. 39: Τοιαῦτα δέ εἰσι ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς της πλεονασμῷ τοῦ αλ, οἷον πύκτης, πυκτίζω, πυκταλίζω, Ἀνακρέων. Καὶ Σώφρων φησὶν ἀπὸ τοῦ πυκτεύω πυκταλεύω. Sic enim ibi incidendum est. Verba ipsa Eustathius servavit ad Iliad. ψ. p. 1322. 53: Καὶ ὁ πύκτης, ἐκβληθέντος τοῦ ταῦ ἐκ τοῦ πὶ διὰ καλλιφωνίαν· ἐξ αὐτοῦ δὲ παράγωγον ῥῆμα τὸ πυκταλίζειν, οὗ

χρῆσις παρὰ Ἀνακρέοντι, οἷον· Ὡς μὴ πρὸς τὸν Ἔρωτα πυκταλίζω. et Orion p. 62. 13: Ἀνακρέων· ὡς δὴ πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω καὶ Σώφρων φησι ἀπὸ τοῦ πυκτεύω πυκταλεύω. Compares autem cum his Anacreontis versibus Sophoclem, qui in Trachiniis v. 441. dixit:

Ἔρωτι μὲν γοῦν ὅστις ἀντανίσταται,
Πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.

Ceterum existimo hoc exordium esse ejusdem carminis, e quo sequentes versus petiti sunt, ita ut haec duo fragmenta continuanda sint.

Fr. LXII.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμίν, ὦ παῖ,
Κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
Προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ
Ἀνὰ δηὖτε βασσαρήσω.

Ἄγε δηὖτε μηκέθ' οὕτω
Πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Legitur hoc carmen apud Athenaeum L. X. p. 427. A: Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι εἷς οἴνου πρὸς δύο ὕδατος·

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμίν, ὦ παῖ —
Ἀνὰ δεῦτε βασσαρήσω.

Καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν·

Ἄγε δεῦτε μηκέθ' οὕτω —
Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Partem hujus carminis Athenaeus iterum adscripsit L. XI. p. 47. C: Κελέβη· τούτου τοῦ ἐκπώματος Ἀνακρέων μνημονεύει·

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμίν, ὦ παῖ, —
Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθους.

Eadem leguntur apud Eustathium ad Homer. Odyss. III. p. 1476. 31. Et secundae partis initium adscripsit etiam commentator Cruquianus ad Horat. Carm. I. 27. 1. unde cognoscimus haec ex tertio libro esse depromta; dicit enim: „Ad convivas sodales suos de hilaritate. Sensus autem sumtus ex Anacreonte libro tertio: Ἄγε, δῶτε, μηκέθ' οὕτω Πατάγῳ τε κἀλαλητῷ Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ μελετῶμεν." Conferas etiam Porphyrionem ad idem carmen: „Ode προτρεπτικὴ est ad hilaritatem, cujus sensus sumtus est ab Anacreonte in libro tertio." Et probabiliter isti monuerunt Horatium in illo carmine Anacreontis exemplum secutum esse: certe inter illa, quae in exordio leguntur, et Anacreontis versus 7—11. similitudo quaedam intercedit; dicit enim Horatius:

Natis in usum laetitiae scyphis
Pugnare Thracum est: tollite barbarum
Morem, verecundumque Bacchum
Sanguineis prohibete rixis.
Vino et lucernis Medus acinaces
Immane quantum discrepat! Impium
Lenite clamorem sodales,
Et cubito remanete presso.

Versu primo ἡμὶν pro ἡμῖν restituit Dindorfius cum Stephano aliisque.

Versu secundo in priore Athenaei loco legitur in Cod. B: κελέυην. in Cod. P. κελεβήν. et pro ὅκως in posteriore ὅπως.

Versu tertio *τὰ μὲν δέκ'* recte legitur in posteriore loco, priore autem in codd. A. et B: *δ'*. in cod. P. *δύ'*. Pro *ἐγχέας* in priore loco scribitur in codd. A. P. *ἐκχέας*. Est autem illud *ἐγχέας* disyllabum, sicut in versibus Xenophanis apud Athenaeum L. XI. p. 782. A:

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
Ἐγχέας, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

Versu quinto in cod. A. scribitur: *Ὡς ἂν ὑβριστιωςαναδευτε βασσαρήσω*. in cod. P. *ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν ἀναδωβασσαρήσω*. in cod. B. *ἀναδευτε βασσαρήσω*. Verissime Baxterus Anacreonti restituit *ἀνυβριστί*: cui cum *ἀνυβριστῶς* superscriptum esset, ortae sunt librorum corruptelae: deinde scribendum fuit:

Ἀνὰ δηὖτε βασσαρήσω.

Ἀναβασσαρεῖν ita dictum est ut *ἀναβακχεύειν*· *δηὖτε* autem illud, quod lyricis poetis antiquioribus frequentissimum est, nonnunquam sic interponitur. Non dissimile est, quod infra legitur Fr. XCI:

Διὰ δηὖτε Καρικυργέος
Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

Apud Alcaeum Fr. III. inter articulum et substantivum collocatur:

Τὸ δαὖτε κῦμα τῶν προτέρων ὄμω
Στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν
Ἄντλην, ἐπεί κα ναὸς ἔμβᾳ.

Initium autem hujus carminis imitatus est auctor carminis Anacreontei XXXVI. v. 8:

Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

et Carm. XXXVIII. v. 8:

Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Ἐγκέρασας φόρησον.

Post versum sextum autem quaedam omissa esse ab Athenaeo, satis ipse indicat: dicit enim: *Καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν.*

Versu septimo legitur in codice A. *δηυτε*: in B. *δηντε*: in P. *δή τε*. in scholiasta Horatii *δῶτε*: scripsi igitur *δηὖτε*.

Versu nono quae sit *Σκυθικὴ πόσις* declarat Athenaeus illo ipso loco: dicit enim: *Καὶ Λακεδαιμόνιοι δ' ὥς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ Κλεομένη τὸν βασιλέα Σκύθαις ὁμιλήσαντα καὶ ἀκρατοπότην γενόμενον ἐκ τῆς μέθης φασὶ μανῆναι. καὶ αὐτοὶ δ' οἱ Λάκωνες, ὅταν βούλωνται ἀκρατέστερον πίνειν, ἐπισκυθίσαι λέγουσιν· Χαμαιλέων γοῦν ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ μέθης περὶ τούτων οὕτως γράφει· „Ἐπεὶ καὶ Κλεομένη τὸν Σπαρτιάτην φασὶν οἱ Λάκωνες μανῆναι, διὰ τὸ Σκύθαις ὁμιλήσαντα μαθεῖν ἀκρατοποτεῖν· ὅθεν ὅταν βούλωνται πιεῖν ἀκρατέστερον, ἐπισκύθισον λέγουσιν." Ἀχαιὸς δ' ἐν Αἴθωνι σατυρικῷ τοὺς σατύρους ποιεῖ δυσχεραίνοντας ἐπὶ τῷ ὑδαρῇ πίνειν καὶ λέγοντας·*

Α. Μῶν ἀχελῷος ἦν κεκραμένος πολύς;
Β. Ἀλλ' οὐδὲ λεῖξαι τοῦδε τῷ γένει θέμις.
Α. Καλῶς μὲν οὖν ἄγαν Σκύθῃ πιεῖν ἔχει.

Sic enim iste versus corrigendus esse videtur.

Sed haec verba *παρ' οἴνῳ μελετῶμεν* praeter necessitatem sunt immutata: frequentissima sunt apud Graecos *παρ' οἴνῳ* et *παρ' οἶνον*, apud Latinos *in vino* et *ad vinum*. Neque vero huc referendi sunt versus Pratinae in egregio hyporchematis fragmento apud Athenaeum L. XIV. p. 617. D; quod sic scriptum est in editione novissima:

Τᾶν ἀοιδᾶν κατέστας σὺ Πιερὶς βασίλει'· ὁ δ' αὐλὸς
Ὕστερον χορευέτω·
Καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας κώμων μόνον,
Θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων θέλει παρ' οἶνον
Ἔμμεναι στρατηλάτας.

Hic enim corrupta sunt verba *παρ᾽ οἶνον*: scripserat enim poeta: *παροίνων*. Verum haec omnia longe aliter sunt constituenda. Sic enim Pratinas ista scripserat:

Τὰν ἀοιδὰν κατέστασεν Πιερὶς βασίλειαν· ὁ δ᾽ αὐλὸς
Ὕστερον χορευέτω· καὶ γάρ ἐσθ᾽ ὑπηρέτας.
Κώμῳ μόνον θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων θέλει παροίνων
Ἔμμεναι στρατηλάτας.

Graeci, ut omnibus in rebus, ita in bonis quoque artibus naturam ducem secuti, facile quid rectum, quid perversum, quid pulcrum, quid invenustum esset, intellexerunt: itaque instituerunt, ut concentus tibiarum ipsum cantum non obscuraret, sed moderaretur: quamquam jam illis temporibus nonnulli fuerunt, qui a vero pulcroque recedentes, sonum musicum tantum auxerunt, ut carmina ipsa obstreperentur: prorsus ut apud nos moris est. Et nos quidem, quibus in tanta rerum omnium perversitate, in tanta bonarum artium depravatione, sensus pulcri et veri hebetatus est, facile patimur, inani strepitu instrumentorum musicorum ipsa carmina obtundi: atque profecto saepissime satius est, istas cantiunculas inani verborum tumore compositas, confectasque ab hominibus, qui rei metricae ne prima quidem elementa percepta habent, nedum e perenni Musarum fonte largo atque avido haustu biberunt, plane non exaudiri, sed oblitterari. Pratinas vero aegerrime ferens artem depravari et in praeceps rui, graviter in istos homines invehitur: „*Cantum Musa fecit regem, tibia vero post canat: ministra enim est; comessationi tantum et juvenibus ebriis fores effringentibus illa dux est.*“ Comessantibus enim tibia comitari solebat: conferas Ciceronis fragmentum ex libro de suis consiliis: „Sed ut aliqua

similitudine adductus maximis minima conferam, ut cum vinolenti adolescentes, tibiarum etiam cantu, ut fit, instincti, mulieris pudicae fores frangerent, admonuisse tibicinam, ut spondeum caneret, Pythagoras dicitur: quod cum illa fecisset, tarditate modorum et gravitate cantus illorum furentem petulantiam resedisse." adde Jamblich. vit. Pythagor. p. 214. ed. Kiesling. Simile quid de Damone refert Galenus de Hipp. et Plat. dogm. IX. 5: *Δάμων ὁ μουσικὸς αὐλητρίδι παραγενόμενος αὐλούσῃ τὸ Φρύγιον νεανίαις τισιν οἰνωμένοις καὶ μανικά ἄττα διαπραττομένοις ἐκέλευσε αὐλῆσαι τὸ Δώριον. οἱ δ' εὐθὺς ἐπαύσαντο τῆς ἐμπλήκτου φορᾶς.*

Versu undecimo *Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις, ὑποπίνειν* non est se inebriare, sed sensim atque paullatim bibere: postea vero significavit largius vino se invitare; quamquam hoc improbatum est Atticistis; hinc Antiatticista in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 115. 10: *Ὑποπίνειν· μεθύσκεσθαι· Νικοφῶν Πανδώρᾳ.* At sic etiam Aristophanes in Avibus v. 494:

Ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει
Κἄρτι καθεῦδον.

Fr. LXIII.

Χθόνιον δ' ἐμαυτὸν ἦρον.

Hic versiculus legitur apud Scholiastam Hesiodi Theogoniae v. 767: (Hesiodus sic loquitur:

Ἔνθα θεοῦ χθονίου πρόςθεν δόμοι ἠχήεντες
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἑστᾶσιν.)

Ἐν τοῖς οἰκήμασι νυκτός· τὸ δὲ χθονίου ἢ τοῦ στυγεροῦ, ὡς Ἀνακρέων·

Χθόνιον δ' ἐμαυτὸν ἦρεν.

Scholiasta ille scripsisse videtur: *τὸ δὲ χϑονίου ἤγουν στυγεροῦ*: quamquam in hoc Anacreontis versiculo minime significat terribile: scripsi autem pro *ἦρεν ἦρον*: et in codice Schellershus. legitur *ἦγον*. Hoc autem dicit poeta: *Humo me ipsum auferebam.*

Fr. LXIV.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
Μέλομαι βρύοντα μίτραις
Πολυανϑέμοις ἀείδειν·
Ὅδε γὰρ ϑεῶν δυνάστης,
Ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Hi versus leguntur apud Clementem Alexandrinum L. VI. p. 745. ed. Pott. *Ἀνακρέοντος γὰρ ποιήσαντος·*

Ἔρωτα γάρ τὸν ἁβρὸν
Μέλπομαι βρύοντα μίτραις
Πολυανϑέμοις ἀείδων·
Ὁ δὲ γὰρ ϑεῶν δυναστὴς
Ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Εὐριπίδης γράφει· (sunt hi versus ex Sophoclis Phaedra petiti: vid. Stobae. LXIX. 14.)

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται
Οὐδ' αὖ γυναῖκας· ἀλλὰ καὶ ϑεῶν ἄνω
Ψυχὰς ταράσσει κἀπὶ πόντον ἔρχεται.

Versu primo recte viri docti articulum apud Clementem Alexandrinum vulgo omissum ante *Ἔρωτα* addiderunt.

Versu secundo quod apud Clementem legitur *μέλπομαι*, id Hermannus in Elementis Doctr. Metr. p. 486. in *μέλομαι* mutavit, eodem modo corrigens carminis Anacreontei LIII. v. 1:

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος
Μέλομαι ῥόδον τέρεινον
Συνέταιρον ὀξὺ μέλπειν.

ubi itidem *μέλπομαι* legebatur.

Versu tertio Clementis editores ma'e pro *ἀείδειν* scripserunt *ἀείδων*.

Versu quarto et quinto pro *ὃ δὲ*, ut apud Clementem legitur, restitutum est *ὅδε*. Ceterum auctor carminis LIII. ut superiora, ita haec quoque imitatus est: dicit enim:

Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα.

Quamquam valde dubito sitne hoc carmen, quod Clemens servavit, Anacreontis, necne: saepius enim ille similiter deceptus novitia pro antiquis carminibus habuit.

Fr. LXV.

Ἀλλὰ πρόπινε
Ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

Haec leguntur apud Scholiastam Pindari Olymp. VII. v. 5: *Προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἅμα τῷ κράματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἀνακρέων· Ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινοὺς ὦ φίλε μηρούς· ἀντὶ τοῦ χαρίζου. — δηλοῖ γὰρ τὸ δωρεῖσθαι, ὡς Ἀνακρέων.* Divisi haec ita, ut numerus esset ionicus. *Προπίνειν* cum proprie sit propinare, tum prorsus ut Latinum verbum dicitur ita, ut sit tradere, concedere: hinc repetendum est, quod etiam *prodere* significat, ut est in Aeschyli Myrmidonibus apud Harpocrationem in v. *προπεπωκότες·*

Τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,
Οὓς προύπιες ὢν εἴσω κλισίας.

Sic enim ille versus restituendus esse videtur: compares Rhesi v. 404:

Σὺ δ' ἐγγενὴς ὢν βάρβαρός τε βαρβάροις
Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπιες τὸ σὸν μέρος.

Fr. LXVI.

Ἀδυμελές, χαρίεσσα χελιδοῖ.

Legitur hic versus apud Hephaestionem p. 39: *Καὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ᾧ πρῶτος μὲν ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐπῳδοῖς, οἷον·*

Φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι.

ὕστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ὅλα ᾄσματα συνέθηκεν·

Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

Eodem versu utitur Plotius p. 2638: „De metro Anacreontio tetrametro dactylico monoschematisto. Anacreontium tetrametrum dactylicum tetrametro bucolico hoc differt, quod illud quidem octo schemata habet et quartum pedem semper dactylum, hoc vero monoschematistum. Nam semper tribus dactylis percutitur et quarto pede spondeo, cujus metri exemplum Graecum est:

Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

Latinum exemplum hoc:

O mihi praeteritos referat si.“

Cur servaverim ἀδυμελὲς neque scripserim ἡδυμελές, dictum est supra p. 70.

Fr. LXVII.

Μνᾶται δηὖτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

Hic versus legitur apud Hephaestionem eo ipso loco, quem modo commemoravi; *Καί*·

Μνᾶται δηῦαε φαλακρὸς Ἄλεξις.

Edit. Turneb. *δεῦτε*; scripsi *δηὖτε*.

Fr. LXVIII.

Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μὲν ὡς ἀδοιάστως.

Hic versus ex Anacreontis elegiis affertur apud Hephaestionem p. 11: *Καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις*·

Οὐδέ τί τοι πρὸς θ.

Πρὸς θυμὸν ita intelligendum esse credo, ut dicitur *κατὰ θυμόν*, *ex voluntate*; et sic *προςθύμως* eodem sensu dicitur, quo *καταθύμιος*. *Ἀδοιάστως* autem diphthongum corripit, quamquam poeta etiam *ἀδοάστως* potuit scribere, uti *δοιάζω* et *δοάζω* usurpantur.

Fr. LXIX.

Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
Ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
Συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

Leguntur hi versus apud Athenaeum L. XI. p. 463. A: *Καὶ ὁ χαρίεις δ' Ἀνακρέων φησι· Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι*

παρὰ πλ. οἶν. Retuli autem haec inter elegiarum fragmenta, cum vulgo epigrammatis accenserentur.

Versu primo recte in epitome legitur *οὐ φιλέω, ὅς*: corrupte in Cod. A: *οὐ φίλεος*: et in B: *οὐ φίλεος*: in P: *φίλος ὅς*: deinde *κρητῆρι* legitur in Codd. A. B. et in epitome: male in Cod. P: *κρατῆρι.*

Arcet autem poeta atque segregat a convivio sermones de bellicis rebus, quod etiam Xenophanes praecipit apud Athenaeum L. XI. p. 462. F:

Ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πιὼν ἀναφαίνει,
Ὥς οἱ μημοσύνη καὶ πόνος ἀμφ' ἀρετῆς,
Οὔτι μάχας διέπει Τιτήνων οὐδὲ Γιγάντων,
Οὐδέ τε Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
Ἢ στάσιας, φλεδόνας, τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι,
Θεῶν δὲ προμηθίην αἰὲν ἔχειν ἀγαθήν.

Suavi enim ac vario sermone tempus inter epulas fallendum praecipit Phocylides apud Athenaeum L. X. p. 428. B:

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισσομενάων
Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

Fr. LXX.

Ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

Leguntur haec verba sed foede corrupta apud Hyginum Astron. L. II. 6. p. 370. ed. Munker: qui de sidere, quod Engònasin appellabatur, disserens, haec dicit: „Hegesianax autem Thesea dicit esse, qui Troezene saxum extollere videtur, quod existimatur Aegeus sub eo saxo Ellopium ensem posuisse (scripserat fortasse: *Aedepsium* ensem), et Aethrae Thesei matri praedixisse, ne ante Athenas mitteret, quam sua virtute lapide sublato potuisset gladium patri referre. Itaque niti videtur, ut quam altissime

possit, lapidem extollat. Hac etiam de causa nonnulli Lyram, quae proxima ei signo est collocata, Thesei esse dixerunt, quod ut eruditus omni genere artium, lyram quoque didicisse videbatur.. Idque et Anacreon dicit: Ἀγχοῦ δαὶ τεῦ Θησέος ἐστὶ λύρη." Haec vere me puto correxisse hoc modo:

Ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

nam ἀγχοῦ δαὶ τεῦ quidem nullo potest pacto tolerari. Αἰητὸς autem poetae dicunt pro αἰετός, uti Pindarus Pyth. IV. v. 4:

Ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰητῶν πάρεδρος
Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἱρέα
Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας.

Aratus ipsum sidus hac nominis forma appellat, ut est in Phaenomenis v. 313:

Σχεθόδεν δέ οἱ ἄλλος ἄηται
Οὐ τόσσος μεγέθει· χαλεπὸς γέ μεν ἐξ ἁλὸς ἐλθεῖν
Νυκτὸς ἀπερχομένης· καί μιν καλέουσιν ἀητόν.

et v. 522:

Οὐ μὴν αἰητοῦ ἀπαμείρεται· ἀλλά οἱ ἐγγὺς
Ζηνὸς ἀητεῖται μέγας ἄγγελος.

et v. 690:

Ἦμος καὶ προκύων δύεται, τὰ δ' ἀνέρχεται ἄλλα
Ὄρνις τ' αἰητός τε τά τε πτερόεντος ὀϊστοῦ
Τείρατα καὶ νοτίου θυτηρίου ἱερὸς ὕδρη.

Aquilae autem signum non adeo magno intervallo separatum est a lyra (sive ab ea stella in signo lyrae, quae Veja appellatur,) sic quidem, ut nulla major splendidiorve stella inter eas intercedat: ita ut jure Anacreon potuerit dicere:

Ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

Fr. LXXI.

Οὐκέτι Θρηικίης παιδὸς ἐπιστρέφομαι.

Legitur hic versus apud Longinum de sublimit. c. 31: *πτικώτατον καὶ γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος· Οὐκέτι Θρηικίης ἐπιστρέφομαι.*

Cum metri elegiaci aperta vestigia mihi deprehendisse viderer, nec satis aptum esse videretur *Θρηικίης* sic sine substantivo dictum, debuit enim *Θρήσσης* dici, inserui *παιδός*, nisi forte malis *πῶλον* vel tale quid. Poeta enim, cum pulcra puella Thracia ejus amorem repudiavisset, nullam jam se ejus rationem habere dicit. Intelligendam autem esse censeo illam ipsam puellam, in quam scriptum est carmen LXXIX:

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

et quae sequuntur. Ceterum Longinus reprehendisse videtur verbum *ἐπιστρέφομαι*, quod a dignitate lyricae poesis abhorreret: sed carmini amatorio, quod leviusculum solet esse, verba a communis vitae consuetudine non nimis recedentia accommodatissima sunt: et eodem verbo usus est etiam Sophocles in Philocteta v. 589:

Τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
Τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
Ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;

et in Captivis mulieribus apud Choeroboscum in Bekkeri Anecd. T. III. p. 1399: *Μύνου καὶ Μύνητος· ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλῆς Μύνου ἔκλινεν Αἰχμαλωτίσιν εἰπών· Μύνου τι ἐπιστρέφου γε.* Verum non scripserat haec Sophocles, sed sic:

Μύνου τ' Ἐπιστρόφου τε.

Mynes et Epistrophus fratres simul ad Achille sunt interfecti, ut cognoscimus ex Iliad. L. II. v. 688:

Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο,
Τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας
Λυρνησσὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης,
Κὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους
Υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδοιο ἄνακτος.

Fr. LXXII.

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

Haec verba leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 460. D: *Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἔφη· Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.* In Epitome legitur: *Οἰνοπότης πεποίημαι.* Fortasse scribendum est:

Οἰνοπότης δὴ πεποίημαι.

ut sit pars hendecasyllabi Anacreontici omissa basi, de quo genere versus vide quae dixi supra p. 42. Pollux, qui L. VI. 21. haec scribit: *Καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις γυνή, ὡς Ἀνακρέων*: hunc ipsum versiculum intellexisse videtur. De se ipso autem loquitur poeta: similiter auctor epigrammatis in Anthologia Jacobsii T. III. p. 229. (Anthol. Palat. VII. 28. v. 1.) Anacreontem sic fecit loquentem:

Ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων
Σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

Fr. LXXIII.

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

Hic versus legitur apud Athenaeum L. I. p. 21. A: *Ἔταττον γὰρ τὸ ὀρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ*

ἐρεθίζεσθαι· Ἀνακρέων· Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς. Ex Athenaeo Eustathius ad Odyss. XXIII. p. 1942. 4. similia derivavit: dicit enim: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκεῖ τὸ ὀρχεῖσθαι οἱ παλαιοὶ ἔταττον καὶ ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι, καὶ φέρονται εἰς τοῦτο καὶ χρήσεις, Ἴωνος μὲν τό· Ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὤρχησεν φρένας. Ἀνακρέοντος δὲ τό· Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς, γένοιτ' ἂν ὄρχησις.

Versus est logaoedicus, quamquam etiam hexametrum possis constituere, si scribas:

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντο ἐλαφρῶς.

vel si hiatum minus probas:

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρωστί.

Ἐλαφρωστὶ ita dictum est pro ἐλαφρῶς, ut ἱρωστὶ pro ἱερῶς: conferas Fr. CXVIII. Ex Athenaei autem verbis cognoscimus haec non de saltatione, sed de incessu intelligenda esse. Quamquam Eustathius haec ad saltationem retulit. Musas autem opinor poeta dixit Jovis filias pulcricomas: quo nomine eas etiam Sappho nuncupat in Fr. L:

Δεῦτέ νυν ἄβραὶ Χάριτες καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

Nisi forte quis malit haec ad Gratias referre, quae pulcricomae dicuntur Ibyco apud Athenaeum L. XIII. p. 564. F:

Εὐρύαλε, γλαυκέων Χαρίτων θάλος
Καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις
Ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

quamquam ille locus non satis integer esse videtur, ut fortasse illud καλλίκομοι ad alias quasdam Deas pertineat.

Fr. LXXIV.

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναίχμαν.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 90: *Ἔνδοξόν ἐστιν καὶ ἐπισύνθετον καὶ τὸ διπενθημιμερὲς τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή·*

Ἠ ῥ' ἔτι Δεννομένει τῷ Γυῤῥαδήῳ
Τάρμενα λαμπρὰ κέοντ' ἐν Μυρσιλήῳ.

κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν·

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναιχμάν.

Ὀρσόλοπος legitur in Codice C. et in Cod. Dorvilliano Etymologi Magni p. 634. 11, ut refert Gaisfordius.

Codex H. et ed. Florent. legunt *ὀρσόλεπος*. Cod. B. *ὀρσόλεπτος*. ed. Turneb. *ὀρσ' ὀλέπος*. Deinde Codd. H. B. et edit. Florent. scriptum habent *φιλέειν*. Pro codicum et editionum omnium lectione *μὲν αἰχμὰν* vere Pauvius restituit *μεναιχμήν*. Scripsi autem *μεναίχμαν*. Huic contrarium est *φυγαίχμης*, quo verbo usus est Callimachus Fr. CXVII:

Ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεός,
Ἐμμὶ τῶ φυγαίχμα.

Ceterum Anacreontem saepius hoc metro usum esse praeter Hephaestionis testimonium etiam fragmenta, quae subjeci, docent. Stesichorus quoque illud usurpavit, ut docet Plotius p. 266: „Encomiologicum Stesichorieum fit e contrario. In hoc enim praeponitur dactylicum et subjungitur iambicum:

Mollibus in pueris aut in puellis.“

Et est illud restituendum in fragmento Stesichori apud Plutarch. Op. Moral. p. 394. B:

Μάλα τοι μάλιστα
Παιγμοσύνας φιλέει μολπάς τ' Ἀπόλλων
Κήδεά τε στοναχάς τ' Ἀΐδας ἔλαχεν.

Sic enim scribendum est: pariterque Ibycus apud Athenaeum L. XV. p. 681. D:

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσας,
Μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

Eodem metro cum alii poetae lyrici usi sunt saepius, tum Bacchylides, qui non solum id alius generis versibus interposuit, ut est in Fr. XII. ed. Neue v. 6:

Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
Ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται.

et rursus in eodem carmine v. 12:

Συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί,
Παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

Sed etiam ex continuatis his versibus integras strophas composuit, ut est in Fr. XXVI: singula enim quaeque stropha ex tribus versibus encomiologicis, quorum primus anacrusi auctus est, constat: stropham terminat trimeter trochaicus catalecticus: carmen autem ipsum monostrophicum fuisse credo. Sic igitur constituo:

Στρ. α' Γλυκεῖ' ἀνάγκα
Σευομένα κυλίκων θάλπῃσι θυμόν,
Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας.

Στρ. β' Ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις,
Ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας.
Αὐτίχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
Πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ.

Στρ. γ' Χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι,
Πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα καρπὸν
Νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
Πλοῦτον· ὡς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

Sic enim haec corrigenda videntur.

Fr. LXXV.

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

Hic versus legitur apud auctorem Etymologici Magni p. 429. 50: *Ἡμετέρειος κτητικόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν τοῦ ἡμετέρου. Ἐχρᾶτο δὲ τῇ λέξει Ἀνακρέων· Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.* Eadem leguntur apud Zonaram p. 990.

Fr. LXXVI.

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος
ὄλωλεν.

Legitur hic versus apud Scholiastam Pindari Olymp. XIII. 42: (Pindarus dixit:

> *Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν*
> *Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι, καλέσαντο συνεργὸν*
> *Τείχεος·*)

Μεταφορικῶς τὸ τεῖχος· στέφανοι γὰρ ὥςπερ τῶν πόλεων τὰ τείχη· καὶ Ἀνακρέων· Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος ὄλωλεν. Poeta fortasse loquitur de Teo, urbe patria, quam Persae expugnaverant, ut docet Herodot. L. I. c. 168: *Παραπλήσια δὲ τούτοισι καὶ Τήιοι ἐποίησαν· ἐπεί τε γάρ σφέων εἷλε χώματι τὸ τεῖχος Ἅρπαγος, ἐςβάντες πάντες ἐς τὰ πλοῖα, οἴχοντο πλέοντες ἐπὶ τῆς Θρηικίης καὶ ἐνταῦθα ἔκτισαν πόλιν Ἄβδηρα.*

Fr. LXXVII.

Βούλεται ἀπεροπὸς γὰρ ἡμὶν εἶναι.

Haec leguntur in Etymologo Magno p. 433. 44: *Ἢ μετὰ τοῦ ᾱ σημαίνοντος τὸ κακὸν καὶ τοῦ περ περιττοῦ συνδέσμου ἀπεροπεύς, ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ*

ἀπατῶν, ἅτε μὲν καὶ ἐπίκλοπον ἀπεροπέα. (Mihi scribendum videtur:

Λαθέμεν καὶ ἐπίκλοπον ἀπεροπῆα.)

καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Βούλεται ἀπεροπὸς ἡμῖν εἶναι. καὶ θηλυκὸν ἀπεροπή. Quae ita correxi, ut particulam γὰρ post ἀπεροπὸς adderem et ἡμὶν pro ἡμῖν scriberem: ita igitur erit versus encomiologicus. Videtur autem poeta haec mulieres de se ipso dicentes inducere; ita Anacreontem ἠπερόπευμα γυναικῶν dixit Critias apud Athenaeum L. XIII. p. 600. D:

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾠδὰς
Ἡδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν,
Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα,
Αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἡδύν, ἄλυπον.

Ἀπεροπή, quod auctor Etymologici Magni eodem loco commemorat, fortasse et ipsum ex Anacreontis carminibus petitum est.

Fr. LXXVIII.

Ἐγὼ δὲ μισέω
Πάντας, ὅσοι χθονίους ἔχουσι ῥυθμοὺς
Καὶ χαλεπούς· μεμεθείκασ', ὡς Μεγίστης,
Τῶν ἀβακιζομένων.

Haec verba sed foede corrupta leguntur in Etymologico Magno p. 2. 44: Ἀβακίζω· ἡσυχάζω· ἀπὸ τοῦ ἀβακῶ. Ἀβακὴς ἀπὸ τοῦ βάζω τὸ λέγω, οἷον· Οἵτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν· κέχρηται δὲ αὐτῷ Σαπφώ, οἷον.

Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
Ὀργάν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.

ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ πρᾶον· παρὰ τὸ ἀβακὴς οὖν γίνεται ἀβακῶ, ὥςπερ εὐσεβὴς εὐσεβῶ. ἐκ τούτων δὲ γίνεται ἀβακίζω· φησὶν Ἀνακρέων· Ἐγὼ δὲ μισέω πάντας, οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυθμοὺς καὶ χαλεποὺς μεμαθήκασιν ὡς μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων· ἀντὶ τοῦ τῶν ἡσυχίων καὶ μὴ θορυβωδῶν.

Aperta autem mihi visus sum deprehendisse vestigia numeri encomiologici, quem ut restituerem versu secundo ὅσοι pro οἳ scripsi: eodem modo ὅσοι pro οἳ emendandum esse videtur in venusto carmine Chalcidensium apud Plutarchum in Erotico c. 17, quod sic constituo:

Ὦ παῖδες, ὅσοι χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν,
Μὴ φθονεῖθ' ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖν·
Σὺν γὰρ Ἀνδρείᾳ καὶ ὁ λυσιμελὴς Ἔρως ἐπὶ Χαλκιδέων
θάλλει πόλεσιν.

Ubi μὴ φθονεῖτε duplici modo constructum est, et cum genitivo ὥρας et cum infinitivo ὁμιλεῖν.

Ῥυθμοὺς in Anacreontis versibus idem fere est quod alias dici solet τρόπος: hinc utrumque conjungitur apud Theognidem v. 957:

Μήποτ' ἐπαινήσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς
Ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.

nec dissimile est illud Archilochi (Fr. XIV. v. 6.):

Ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
Μὴ λίην, γίνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

Χθονίους autem interpretor occultos: nam cum χθόνιον saepe sit subterraneum, tum recte dici potest de eo, quod celatum est. Conferas Hesychium: χθόνια· ὑπόγεια, κεκρυμμένα, βαρέα, φοβερά, μεγάλα. Loquitur autem Anacreon, ut existimo, de iis qui facile irascuntur et difficiles sunt, sed iram, quam semel conceptam diu retinent, callide celant. Post verbum

χαλεποὺς incisionem posui: sequentia enim verba manifesto segreganda sunt, sed haec ipsa adeo vitiis inquinata sunt, ut admodum anceps et incerta sit conjectura. Equidem pro illis quae vulgo leguntur: *μεμαθήκασιν ὡς μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων*, scripsi:

Μεμεθείκασ', ὡς Μεγίστης,
Τῶν ἀβακιζομένων.

Hoc enim poeta dicit, eos qui mores difficiles habeant, quique sciant callide consilia occultare, a puerorum moribus, qui soleant esse simplices, et aperti, procul recessisse, sicut Megistes fecerit. *Μεμεθείκασιν* autem more Jonum dictum est pro *μεθείκασιν*. Et sic *μεμετιμένος* legitur apud Herodotum L. V. c. 108: *Καὶ Ἱστιαῖος μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου ἐκομίζετο ἐπὶ θάλασσαν.* L. VI. 1: *Ἱστιαῖος δὲ ὁ Μιλήτου τύραννος μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου παρῆν ἐς Σάρδις.* L. VII. c. 229: *Ὡς μεμετιμένοι τε ἦσαν ἐκ τοῦ στρατοπέδου ὑπὸ Λεωνίδεω.* At vero his tribus in locis Herodoto restituendum esse censeo formam *μεμετειμένος*, atque etiam in duobus locis codices, partim *μεμετειμένος* partim *μεμετημένος*, non *μεμετιμένος* praebent; sicut dicitur *πεπαρῴνηκεν* et similia: conferas Eustathium ad Homerum p. 1325. 30: *Τοιοῦτον δὲ τὸ δεδιῴκηται ἐκ τοῦ διοικῶ· καὶ τὸ ἐκδεδιῃτημένος ἀπὸ τοῦ διαιτῶ, καὶ τὸ μεμεθωδευμένος καὶ τὸ πεπαρῳνηκὼς καὶ τὸ μεμελοπεποιημένος καὶ τὸ ἠνώχλησε καὶ τὸ ἠνέωγεν.* *Μεμεθείκασι* autem *τῶν ἀβακιζομένων* dictum est ex more Graecorum breviter pro *μεμεθείκασι τῶν ῥυθμῶν τῶν ἀβακιζομένων*. *Ἀβακίζοντες* autem vel *ἀβακιζόμενοι* dicuntur, qui simplices sunt, aperti, quieti, faciles in reconciliando gratia: ut apparet ex Sapphus versibus:

Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
Ὀργάν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.

Horum igitur mores exuisse dicitur, si recte haec

emendavi, Megistes, qui fuit amasius Anacreontis: eundem commemoravit supra Fr. XXXIX:

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεί τε
Στεφανοῦταί τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

Et Simonides in epigrammata in Anacreontem (Jacobs Anthol. T. I. p. 69. Anthol. Palat. VII. 25. v. 7.):

Ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠιθέοισι Μεγιστέα
Καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον.

et Antipater in eundem (ibid. T. II. p. 26. Anthol. Palat. VII. 27. v. 5.):

Ἠὲ πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος ἠὲ Μεγιστῆ,
Ἢ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίεω πλόκαμον.

et Leonidas Tarentinus (ibid. T. I. p. 163. Anthol. Planud. IV. 306. v. 7.):

Μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον ἠὲ Μεγιστέα
Αἰωρῶν παλάμᾳ τὰν δυσέρωτα χέλυν.

idemque in alio epigrammate ibidem:

Μελίσδεται δὲ τὴν χέλυν διακρέκων
Ἤτοι Βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστέα.

Fr. LXXIX.

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασι
βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν
εἰδέναι σοφόν;
Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλι-
νὸν ἐμβάλοιμι,
Ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρ-
ματα δρόμου.

5. *Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·*
Δεξιὸν γὰρ ἱπποσείρην οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Hoc carmen legitur apud Heraclid. Pontic. Allegor. Homer. p. 16. ed. Schow. *Καὶ μὴν ὁ Τήιος Ἀνακρέων ἑταιρικὸν φρόνημα καὶ σοβαρᾶς γυναικὸς ὑπερηφανίαν ὀνειδίζων, τὸν ἐν αὐτῇ σκιρτῶντα νοῦν ὡς ἵππον ἠλληγόρησεν, οὕτω λέγων·*

Πῶλε Θρῃκίη, τί δή με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φ.

Sic haec vulgo in dimetros trochaicos disposita erant, ita ut quaeque stropha ex tribus versibus acatalecticis et uno catalectico constaret. Et dimetro trochaico acatalectico usum esse Anacreontem cognoscimus ex iis, quae Plotius scribit p. 2648: „Trochaicum Anacreontium dimetrum acatalectum est, quod constat trochaeis quatuor, qui juncti faciunt dimetrum acatalecticum:

Aura veris et Favoni."

Verum ego potius ita constitui hoc carmen, ut tetrametri trochaici acatalectici conjuncti essent cum tetrametris catalecticis. Et acatalecticis quidem tetrametris usum esse Anacreontem ex Hephaestionis testimonio compertum habemus, apud quem haec leguntur p. 36: *Καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον ἔνδοξόν ἐστιν, οἷον τουτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος·*

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κοῦρα.

Idem docet Servius in Centimetro p. 1820: „Anacreontium constat tetrametro acatalecto, ut est hoc:

Parce jam Camoena vati, parce jam sacro furori."

Catalectici autem tetrametri exemplum est in Fr. LXXXI:

Εὖτε σοὶ λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες.

Versu primo vulgo legebatur *Θρηικίη*, sed malui cum Barnesio scribere *Θρηκίη*, uti supra Fr. XLVII.:

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

restitui pro *Θρηικίην*.

Versu secundo in edit. Ald. scribitur: *Νηλέως φεύγεις*: et in eadem *μηδὲν εἰδέναι σοφόν*, quod vere Barnesius correxit, scribens: *δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν*.

Versu tertio pro *Καλῶς μὲν ἄν τοι* in editione Ald. legitur: *Καλῶς κεν ἄν τοι*: quod fortasse praeferendum est: Anacreon enim *κὲν* et *ἂν* morem epicorum poetarum secutus conjunxisse videtur: dixit de conjunctis his particulis Hermannus in libro IV. c. 5. de particula *ἄν*. Male autem in eadem editione legitur: *ἐμβάλλοιμι*.

Versu quarto vulgo editur:

Ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμου.

Sed in editione Aldina haec sic scripta sunt: *στρέφοιμ' ἀμφὶ τέρματι δρόμους*. Ego scripsi:

Ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.

Possis etiam legere: *στρέφοιμ' ἂν ἀμφὶ τέρ.* Recte vero vulgo legitur *ἀμφὶ τέρματα*, non ut in Aldina: *ἀμφὶ τέρματι*. Sic Homerus dixit in Iliad. XXIII. v. 309:

Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν· ἀλλά τοι ἵπποι.
Βάρδιστοι θείειν· τῷ δ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.

conferas ibid. v. 462:

Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
Νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν.

et v. 465:

> Ἠὲ τὸν ἡνίοχον φύγεν ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
> Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα.

Versu sexto vulgo ἱπποπείρην scribitur, quod tolerari nullo pacto potest. Ego recepi lectionem editionis Aldinae ἱπποσείρην· ἱπποσείρης is dicitur, qui equum vinculo injecto domat. Nisi forte scripserat poeta:

> Δεξιὸν γὰρ ἱπποσειρᾶν οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Σειρᾶν est vincire: Photius p. 504. 24: Σείρωσις· δέσμευσις. Καὶ σειρᾶν τὸ δεσμεῖν. Σειρὰ enim habena est: Hesychius: Σειραί· πλέγματα, ἡνίαι ἢ πλεκτοὶ ἱμάντες. ibidem: Σειρή· ἡ ἀναδέσμη. Σειρή· ἅλυσις, δεσμός. Photius p. 803. 25: Σειραῖς· λεπτοῖς ἱμάσιν. Hinc equus δεξιόσειρος dictus. Apud Homerum Iliad. L. XXIII. 114. σειραὶ dicuntur lora:

> Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες
> Σειράς τ' εὐπλέκτους.

Ceterum hoc carmen Horatius L. III. 11. 7. imitatus esse videtur: dicit enim:

> Dic modos, Lyde quibus obstinatas
> Applicet aures:
> Quae velut latis equa trima campis
> Ludit exsultim metuitque tangi,
> Nuptiarum expers et adhuc protervo
> Cruda marito.

Nec prorsus dissimilia sunt, quae leguntur L. II. carm. 5. 1. et quae sequuntur.

Scriptum autem esse puto hoc carmen in eandem fastidiosam puellam, cujus se nullam amplius rationem habiturum esse dixerat supra Fr. LXXI:

> Οὐκέτι Θρηικίης παιδὸς ἐπιστρέφομαι.

Fuit autem illa, si conjecturam periclitari licitum est, Eurypyle, de qua dictum est ad Fr. XIX. v. 1.

Fr. LXXX.

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρε χρυσό-
πεπλε κούρα.

Hunc versum servavit Hephaestion p. 36: Καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον ἔνδοξόν ἐστιν, οἷον τουτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος·

Κλῦθί μευ γέρ.

Scribebatur εὐέθειρα, quod fortasse aliquis defendat similibus quibusdam exemplis: et sic infra Fr. XC. Anacreon dixit:

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
Λάλαζε τῇ πολυκρότῃ
Σὺν Γαστροδώρῃ.

pro πολυκρότῳ: sed hic malui εὐέθειρε scribere; idque confirmat scholiasta Hephaestionis p. 175. ed. Gaisford. Ἀκατάληκτον δέ·

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κούρα.

et paulo inferius: Ὑπερκατάληκτον δέ·

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε νῦν κούρα.

Fr. LXXXI.

Εὖτε σοὶ λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξον-
ται τρίχες.

Hic versus legitur apud Julianum Misopogon. p. 366. B: Ὃ δὴ καὶ αὐτὸς εὐλαβοῦμαι παθεῖν, ἀγροικίας ἅμα καὶ δεξιότητος ἁμαρτεῖν· ἤδη γὰρ ὡς καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ συνορᾶτε, πλησίον ἐσμὲν ἐθελόντων θεῶν·

Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες.

ὁ Τήιος ἔφη ποιητής.

Sed Anacreon vix de se potuit dicere:

Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες:

nam cum artem poeticam attigit, si non provectior aetate fuit, at certe canos jam habuit capillos: canities ista praeter aetatem orta fuit fortasse ex gravi morbo: Himerius quidem, qui Orat. V. p. 486. ed. Wernsdorf. haec dicit: *Ἥρμοσε μὲν καὶ Ἀνακρέων μετὰ τὴν νόσον τὴν λύραν, καὶ τοὺς φίλους ἔρωτας αὖθις διὰ μέλους ἠσπάζετο*: satis indicat gravi aliquando morbo laborasse Anacreontem. Canis autem capillis se fuisse ipse saepius indicat, ut apparet ex carminum reliquiis. Sic Fr. XLI. v. 1. de se dicit:

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη κρόταφοι, κάρη τε λευκόν,
Χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἥβη πάρα, γηράλεοι δ' ὀδόντες.
Γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λέλειπται.

et Fr. XV. v. 5:

Ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
Λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.

Lucianus in Herc. Gall. c. 8. (supra Fr. XXIII.): *Χαιρέτω ὁ Ἔρως ὁ σός, ὦ Τήιε ποιητά, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον χρυσοφαέννων, εἰ βούλεται, πτερύγων ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω.*

Et consentiunt isti, qui cantiunculas Anacreonticas scripserunt, qui in multis rebus ipsius poetae exemplum secuti sunt: ut in carmine XXXVIII. v. 1. et 11:

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι.

in carmine XI. v. 1:

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
Ἀνακρέων, γέρων εἶ,
Λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.

et quae sequuntur: et in carmine LIV. v. 3:

Τότε δή, τότ' ἐς χορείην
Ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.

et in eodem v. 7:

Πολιὸν δὲ γῆρας ἐκάς.

v. 11:

Ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκήν.

et in carmine LXV. v. 6:

Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
Καλός τε καὶ γανύφρων.

et in carmine XXXIV. v. 1:

Μή με φύγῃς ὁρῶσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν.

et in carmine XXXVI. v. 9:

Πολιαὶ στέφουσι κάραν.

Hinc saepe *senex* appellatur, ut in commentitia illa cantiuncula, quam Sapphoni tribuunt, apud Athenaeum L. XIII. p. 599. D:

Κεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἐνισπες
Ὕμνον ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
Τήιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
Πρέσβυς ἀγαυός.

Ovidius Art. Am. L. III. v. 429:

Sit tibi Callimachi, sit Coi nota poetae,
Sit quoque vinosi Teia musa *senis*.

et Trist. L. II. v. 362:

Quid nisi cum multo Venerem confundere vino
Praecepit lyrici Teia musa *senis*?

Gellius L. XIX. 9: „Oblectati autem sumus praeter multa alia versiculis lepidissimis Anacreontis *senis*.“ Demetrius de elocutione c. 5: *Οὐδὲ τοῖς Ἀνακρέοντος·*

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ.

Μεθύοντος γὰρ ὁ ῥυθμὸς ἀτεχνῶς γέροντος, οὐ μαχομένου ἥρωος. Et in illis epigrammatis, quae scripta

sunt in laudem Anacreontis, ut in Simonidis epigrammate in Jacobsii Anthol. T. I. p. 68. (Anthol. Palat. VII. 24. 9.):

Καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιὸς
Λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

Antipater ibidem T. II. p. 26. (Antholog. Palat. VII. 27. 9.):

Τρισσοῖς γάρ, Μούσῃσι, Διωνύσῳ καὶ Ἔρωτι,
Πρέσβυ, κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίοτος.

Leonidas Tarentinus in Jacobs. Anthol. T. I. p. 163. (Anthol. Planud. IV. 306. 1.):

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
Θάεο δινωτοῦ στρεπτὸν ὕπερθε λίθου·
Ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐν ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς
Ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν.

idemque ibidem T. I. p. 163. (Anthol. Planud. IV. 307. 1.):

Ἴδ᾽ ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης Ἀνακρέων
Ὑπεσκέλισται.

Eugenes ibid. T. II. p. 158. (Anthologia Planudea IV. 308. 8.):

Ἀπτῶτα τήρει τὸν γηραιὸν Εὔιε.

Crinagoras ibid. T. II. p. 131. (Anthol. Palat. IX. 239. 3.):

Ἃς πρέσβυς ἡδὺς Ἀνακρέων ὁ Τήιος
Ἔγραψεν.

et in incerti auctoris epigrammate ibidem T. III. p. 229. (Anthol. Planud. IV. 309. 1.):

Τήιον ἀμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρεστον ἐρώτων
Πρέσβυν ἴσον κούραις, ἶσον ἀδόντα κόραις.

Scripsi igitur in Anacreontis versu illo:

Εὖτε σοὶ λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες.

Julianus autem, cum Anacreontis verba ad se transferret, substituit *μοὶ* pro *σοί*. *Σοὶ* autem scribendum

fuit non *τοι*, quo Anacreon tum demum utitur, cum enclitica forma requiritur, uti supra Fr. XLIII:

Ἔραμαι δέ τοί συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

et Fr. LXVIII:

Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μὲν ὡς ἀδοιάστως.

et Fr. LXXIX. v. 3:

Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι.

Nam apud solos Dorienses *τοὶ* accentum retinuisse videtur. Apollonius de pronomine p. 365. A: *Ὀρθοτονεῖται δὲ καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν:*

Ἅδοι Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἁμὸς καὶ τοί, Γάναξ.

Haec autem poeta dicere videtur pulcro puero vel puellae, quae, quod senex esset canosque haberet capillos, amorem ejus fastidiose spreverat. Sic supra in Fr. XV. v. 5. Lesbia ista puella ob hanc ipsam causam Anacreontem repudiaverat:

Ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
Λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.

Conferas etiam ea, quae dixi ad Fr. XXII.

Jam vero non abhorret a verisimilitudine hunc versum petitum esse ex eodem carmine, quo superiorem, ubi puellam pulcris comis ornatam commemorat:

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κούρα.

Huic, quod sibi non morem gesserat, poeta minitari potuit, ne superba esset pulcritudine crinium: fore enim tempus, quo illi quoque nigri crines canis commiscerentur.

Fr. LXXXII.

Ἐν μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ
ταντελίζει.

Haec leguntur apud Scholiastam Sophoclis Antigon. v. 138: Ὅτι δὲ ταντελωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθεὶς μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· Μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταντελίζει. Addidi praepositionem ἐν: cur autem servaverim doricas formas in hoc versu, dixi supra. Ταντελίζει autem sensu intransitivo dictum esse videtur, ut sit suspensum esse, trepidare. Hesychius: Ἐταντάλιζεν· ἔτρεμεν. et Τανθαλύζει (sed hic fortasse scribendum est: Τανθαρύζει,) τρέμει· Δωριεῖς· οἱ δὲ σπαίρει. Alias id ταντελίζεσθαι dicit Hesychius: Ταντελίζεται· σαλεύεται. Ἐταντελίχθη· ἐσείσθη.

Ceterum istud carmen, unde hic versus petitus est, Sami ab Anacreonte conditum esse credo: de Samia enim lauro atque oliva loqui videtur, quibus illa insula maxima abundabat. Samia autem laurus fusco foliorum colore insignis fuit, hinc poeta laurum appellat μελάμφυλλον: compares quodammodo Meleagrum I. v. 13:

Ἀλκαίου τε λάληθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον,
Καὶ Σαμίου δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.

Ab hac ipsa lauri subnigrae abundantia insula nomen Μελάμφυλλος traxisse videtur. Strabo L. X. p. 457: Οὐδ' ἐκαλεῖτο τῷ αὐτῷ ὀνόματι πρότερον, ἀλλὰ Μελάμφυλλος, εἶτ' Ἀνθεμίς, εἶτα Παρθενία, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Παρθενίου, ὃς Ἴμβρασος μετωνομάσθη. et L. XIV. p. 637: Ἐκαλεῖτο δὲ Παρθενία, πρότερον οἰκούντων Καρῶν, εἶτα Ἀνθεμοῦς, εἶτα Μελάμφυλλος, εἶτα Σάμος. Stephanus Byzantinus v. Σάμος· ἐπιφανὴς πρὸς τῇ Καρίᾳ νῆσος· ἐκλήθη δὲ πρότερον Παρθενία καὶ Δρύουσα

καὶ Ἀνθέμουσα καὶ Μελάμφυλλος. Hesychius: Μελάμφυλλος· ἡ Σάμος. ibidem: Φυλλίς· ἡ Σάμος τὸ πάλαι. Quamquam aliunde hanc appellationem repetit Jamblichus vit. Pythagorae p. 18. ed. Kiessl. Καὶ τούτων ἁπάντων ἡγούμενον οἰκίσαι νῆσον, τὴν δι' ἀρετὴν τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς γῆς Μελάμφυλλον καλουμένην, προσαγορεῦσαί τε τὴν πόλιν ἀντὶ τῆς Σάμης τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ· τὸν μὲν οὖν χρησμὸν συνέβη γενέσθαι τοιοῦτον·

> Ἀγκαῖ', εἰναλίαν νῆσον Σάμον ἀντὶ Σάμης σε
> Οἰκίζειν κέλομαι· Φυλλὰς δ' ὀνομάζεται αὕτη.

Plinius H. N. L. V. 37: „Partheniam primum appellatam Aristoteles tradit, postea Dryusam, deinde Anthemusam: Aristocritus adjicit Melamphyllum, deinde Cyparissiam."

Sed olivis quoque Samus fecunda fuit. Aeschylus in Persis v. 885:

> Οἷα Λέσβος, ἐλαιόφυτός τε Σάμος, Χίος.

Apulejus in Florid. II. 15. T. II. p. 50. ed. Oudendorp. de Samo insula loquens: „Ager frumento piger, aratro irritus, foecundior oliveto, nec vinitori, nec olitori scalpitur."

Fr. LXXXIII.

Κοίμισον δ', ὦ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον.

Leguntur haec apud Herodianum de barbarismo et soloecismo apud Valken. ad Ammonium p. 493: Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησί· κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον· καὶ Ἱππώναξ·

> Καὶ τοὺς σολοίκους ἢν λάβωσι, περνᾶσι,
> Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

Ibi Cod. A: Κοίμησον scribit: Cod. B: Κοίμισον: Cod. C: Κόμισον σόλοικον. Codex Venetus 489. apud Villoison.

Anecdot. T. II. p. 177: ὡς καὶ Ἀνακρέων φησὶ Μισοῦ, Ζεῦ, σόλοικον λόγον. et cod. 512: Κόμισον, Ζεῦ, σόλοικον λόγον. His codicum lectionibus usus scripsi:

Κοίμισον δ' ὦ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον —

ut pars tetrametri trochaici sit: quamquam etiam constituere poteris creticos hoc modo:

Κοίμισον, Ζεῦ, σόλοικον λόγον.

Ceterum respexit hunc versiculum etiam Eustathius ad Il. B. p. 368. 2: Καὶ βαρβάρους σολοίκους ἔλεγον, καὶ προφέρονται χρῆσιν Ἱππώνακτος μὲν — Ἀνακρέοντος δὲ τό· Σόλοικος φθόγγος. Eadem Scholiasta Dionysii Thracis apud Fabricium ad Sextum Empiric. p. 260. Ita scripta servavit: Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γοῦν Ἀνακρέων φησί· Κοίμησον σόλοικον φθόγγον.

Fr. LXXXIV.

Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κεῖνος οὐκ ἐγήμεν,
ἀλλ' ἐγήματο.

Haec leguntur apud Ammonium p. 36. ed. Valkenaer. ubi docet quid discriminis inter γῆμαι et γήμασθαι intercedat: Μνημονεύει καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι· Καὶ θάλαμος, ἐν ᾧ κεῖνος οὐκ ἐγήμεν, ἀλλ' ἐγήματο. Anacreontis verbis utitur etiam Eustathius ad Odyss. Δ. p. 1678. 59: Τὸ δὲ ἔγημεν, ὅτι διαφέρει τοῦ ἐγήματο οὐκ ἄδηλον οὐδ' αὐτό. καθὰ δηλοῖ καὶ τό· Θάλαμον ἐν ᾧ οὐκ ἔγημεν ἀλλ' ἐγήματο· ἀφ' οὗ δοκεῖ παραξέσας Αἰθέριος εἰπεῖν τό·

Βαινόμενος βαίνων ἔτι νυμφίος ἄλλοτε νύμφη.

Scripsi autem cum Scaligero θάλαμος pro vulgata

lectione *θάλαμον*, vel ut alii scribunt, *θαλάμοις*: deinde pro *ἐν ᾧ* scripsi *ἐν τῷ*. Constitui autem haec ita, ut esset tetrameter iambicus acatalectus: quo primus, ut videtur, usus est Alcaeus, ut docet Hephaestion p. 30: *Τετράμετρα δέ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου·*

Δέξαι με κωμάζοντα δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

Sed ante Alcaeum jam Alcman hoc genus numeri usurpavisse videtur; nam Fr. LXVI. ed. Welker sic constituendum esse censeo:

Καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἥμενος μάκαρς ἀνήρ.

Et Anacreontem quoque hoc metro usum esse, colligi potest ex Servio in Centimetro p. 1818: „Anacreontium constat tetrametro acatalecto, ut est hoc:

Hic finis est: iambe salve, vindicis doctor meli.“

Hujus metri inventi laudem sibi vindicat Boiscus nescio qui ignobilis poeta, ut cognoscimus ex Mario Victorino p. 2528. (Cf. Rufinum p. 2712.): „Admonemur hic, quod apud Graecos celebratur, non praetermittere, Boiscum Cycizenum supergressum Hexametri legem, Jambicum metrum in octametrum versum extendisse, sub hujusmodi epigrammate:

Βοΐσκος ἀπὸ Κυζίκου παντὸς γραφεὺς ποιήματος
Τὸν ὀκτάπουν εὑρὼν στίχον Φοίβῳ τίθησι δῶρον.“

Sed falso sibi hoc tribuit: etsi enim ignoro, quo tempore iste homo vixerit, non tamen dubito, quin poeta fuerit Alexandrinus. Nam graecum poetam tale quid scribere potuisse, quis tandem crediderit? Simillimus error Philici similem laudem sibi arrogantis fuit: vid. Hephaestionem p. 53: *Τοῦτο δὲ καὶ ἀλαζονεύεται εὑρηκέναι Φίλικος λέγων·*

Καινογράφου συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

Ψεύδεται δέ· πρὸ γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο —

πλὴν εἰ μὴ ὁ Φίλικος οὐχ ὡς πρῶτος εὑρηκὼς τὸ μέτρον λέγει, ἀλλ' ὡς πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα γράψας.

Anacreontis autem versus nolui in dimetros disponere propter syllabam ancipitem: dimetris enim poetae lyrici fere continuatis per synaphiam utebantur: nisi forte statuas verbum a duabus consonantibus incipiens illud *ἐγήματο* excepisse.

Ἐγήματο autem poeta dixit ridens virum uxoris imperio subjectum: eodem modo etiam Antiphanes medio verbo usus esse videtur: vid. Grammaticum in Bekk. Anecd. T. I. p. 86. 14: *Γαμῶ ἡ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι· Ἀντιφάνης Ἀσώτοις ἐγημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα.*

Fr. LXXXV.

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες
Στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις.

Hi versus poetae nomine non addito leguntur apud Plutarchum Op. Moral. p. 1068. B: *Διψῶντες οὖν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρείαν οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες·*

Ἔσται ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες
Στέγης μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις.

οὗτος οὐκ εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ χλαίνης ἐκεῖνος ὁ λέγων·

Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι· κάρτα γὰρ ῥιγῶ.

Primus versus legitur etiam apud Hephaestionem p. 29: *Δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται, οἷον — τρίμετρα δέ, ὡς τό·*

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες.

ubi codd. B. H. et edit. Florent. ἔσται (sic etiam in Cod. C. legitur) ξένοι εἰλίχοις ἐοικότες legunt. Etsi hic quoque nomen poetae non additum est, jure tamen existimo haec ab hominibus doctis Anacreonti tributa esse. Ἐοικότες autem hoc loco non *similes*, significare videtur, sed: *Sitis aequi hospitibus blandis.*

Versu secundo recte Gaisfordius addidit particulam τέ, apud Plutarchum vulgo omissam.

Fr. LXXXVI.

Πάλαι ποτ᾽ ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Zenobius Proverb. V. 80: *Πάλαι ποτ᾽ ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· φασὶ τοὺς Κᾶρας πολεμουμένους ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου κατὰ τινὰ παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἀλκιμωτάτους προςθέσθαι συμμάχους ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόςθοιντο συμμάχους· οἱ δὲ ἀποκρίνασθαι· Πάλαι ποτ᾽ ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι, ὃς ἤκμασε μάλιστα κατὰ Κῦρον τὸν Πέρσην· τρίτος δέ ἐστιν ἀπὸ Κύρου Δαρεῖος.* Anacreon fortasse scripsit more Jonum:

Πάλαι ποκ᾽ ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Cum Zenobio consentit Scholiasta ad Aristophanis Plutum v. 1002: *Ἰσχυροί ποτ᾽ ἦσαν οἱ Μιλήσιοι, ὡς καὶ Ἀνακρέων. πολεμουμένους δὲ Κᾶρας ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου τοῦτον λαβεῖν τὸν χρησμόν, πυνθανομένους εἰ προςλάβοιεν συμμάχους τοὺς Μιλησίους.* Quamquam autem Anacreon regnante Dario adhuc vixerit, verisimilius tamen mihi esse videtur, quod alius scholiasta ad eundem Aristophanis versum refert, hoc oraculi responsum Polycrati datum fuisse, cum societatem cum Milesiis initurus fuisset; dicit enim: *Πάλαι*

ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· τινές φασιν ὅτι ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις ἰσχυρότατοι ἦσαν οἱ Μιλήσιοι· καὶ ὅπου προςετίθεντο, πάντως ἐνίκων. Πολυκράτης οὖν ὁ Σάμιος πρός τινα πόλεμον ἠθέλησε λαβεῖν αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν, καὶ εἰς τὸ μαντεῖον ἀπῆλθεν ἐρωτήσων περὶ τούτων. ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν· Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Conferas de hoc proverbio Apostolium XV. 59. Eustathium ad Iliad. L. XXIV. p. 1358. 11. ed. Rom. Hesychium v. Ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄλ. Μιλ. Photium p. 76. 6. Idem proverbium respexisse videtur Aristophanes in Vespis v. 1060:

Ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
Ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις.

Fr. LXXXVII.

Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι
Σὴν διὰ μαργοσύνην.

Hi versus leguntur in Etymologico Magno p. 523. 10: Γίνεται κνύζα· ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι· Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γενομένη σὴν διὰ μαργοσύνην. et apud Eustathium ad Odyss. N. p. 1746. 13: Καὶ τὸ κνίζω, ἤγουν ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω. ἀφ' οὗπερ οὐ μόνον ἡ κνῖσα, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ἄλλοις κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἡ κνίζα, ὡς σχίζω, σχίζα· Ἀνακρέων· Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μαργοσύνην. Rectius apud Eustathium γίνομαι, quam apud auctorem Etymologici γενομένη legitur. Haec autem poeta mulierem fecit loqui, exagitans, ut videtur, ejus libidinem: accomodatissimus autem hic numerus est irrisioni. Eodem metri genere Archilochus quoque usus est ad Lycamben vexandum, ut in Fr. XXXIX. ed. Gaisford.:

Ἐρέω τιν᾽ ὑμῖν αἶνον ὦ Κηρυκίδη·
Ἀχνυμένη σκυτάλη.
Πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
Μοῦνος ἀν᾽ ἐσχατίην.
Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο
Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

itidem adhibuit, ut in Neobulen omne irae suae virus evomeret, ut est in Fr. XXIII:

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει
Δολοφρονέουσα χειρί, τἠτέρῃ δὲ πῦρ.

Et in Fr. LXXXIV:

Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο,
Ἐν δὲ Βατουσιάδης.

Fr. LXXXVIII.

Κοὐ μοχλὸν ἐν θύρῃσι διξῇσιν βαλὼν
Ἥσυχος καθεύδει.

Hi versus servati sunt apud Zonaram p. 1512. (Conferas Matthaei Lectt. Mosqq. T. II. p. 86.): *Τὸν δὲ μοχλὸν ἐν τῷ χ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες, πλὴν Ἀνακρέοντος· οὗτος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ κ, Ζηνοδότος δέ, καὶ οὐ μοκλὸν ἐν οὔρησι δίζησι βαλὼν ἥσυχος καθεύδει καὶ ὁ σχινδαλμὸς ἐν τῷ χ.* Post *Ζηνοδότος δὲ* quaedam exciderunt: is fortasse formam vulgarem *μοχλὸν* Anacreonti restituere voluit: Zenodotum autem Anacreontis carminibus emendandis operam dedisse, aliunde quoque novimus: conferas quae dixi supra p. 25. In poetae versibus ipsis pro *καὶ οὐ* scripsi *κοὐ* et pro *οὔρησι δίζησι*, quae verba corrupta esse manifestum est, restitui id, quod poeta scripserat: *θύρῃσι* (hoc etiam alii perspexerunt corrigendum esse) *διξῇσι*. Jones enim *διξὸς* pro *δισσὸς* dicebant. Gregorius Corinthius p. 434. ed. Schaef. *Τὸ δισσόν, σ εἰς ξ τρέπουσιν οἱ*

"Ιωνες, διοσὰ διξὰ, καὶ τὰ τρισσὰ τριξὰ λέγοντες. Et sic semper Herodotus dixit, ut L. II. 76: Διξαὶ γὰρ δή εἰσι αἱ ἴβιες. eodemque libro c. 44: Διξὰ Ἡράκλεια ἱδρυσάμενοι. L. III. 32: Διξός, ὥςπερ περὶ Σμέρδιος λέγεται λόγος. L. V. c. 40: Διξοὺς λόγους λεγομένους ἔχει. et quod quandam similitudinem cum Anacreontis versu habet, L. II. c. 169: Ἔσω δὲ ἐν τῇ παστάδι διξὰ θυρώματα ἕστηκε. Ceterum puto hoc vetustissimum esse exemplum trimetri cum ithyphallo conjuncti: nam quod Gaisfordius ad Hephaestionem p. 265. ex Simonide (legitur in Etymol. M. p. 413. 25.) profert:

Οἷον τόδ' ἡμῖν ἕρπετον παρέπτατο
Ζώϊον κάκιστον,

id aliter constituendum est comparato scholiasta Victoriano apud Heynium. ad Homer. Il. T. VII. p. 800. ubi haec leguntur: Ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησί· τὸ ζώον κάκιστον κέκτηται βίον· περὶ τοῦ κανθάρου. Rejecto enim οἷον, quod grammatici esse apparet, scribendum esse arbitror:

Τὸ γὰρ τόδ' ἡμῖν ἕρπετον παρέπτατο
Τὸ ζώιον κάκιστον ἔκτηται βίον.

Fr. LXXXIX.

Ἐρῶ τε δηὖτε κοὐκ ἐρῶ,
Καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 29: Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται, οἷον·

Ἐρῶ τε δῆτα κοὐκ ἐρῶ
Καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

Pro δῆτα in cod. C. scribitur: δ' ηὖτε: corrigendum erat: δηὖτε. Versum alterum etiam Scholiasta Aristoph. Plut.

v. 253. servavit: Τὸ δὲ δίμετρον Ἀνακρεόντειον, οἷόν ἐστι τό· Καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι. Talem versum *Anacreonteum* vocat scholiasta Aristoph. Equitt. v. 766: Ὧν οἱ μὲν τρεῖς ἀσυνάρτητοι ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου τοῦ καλουμένου Ἀνακρεοντείου et quae seqq. Quamquam fortasse dubitare aliquis possit, sintne hi versus, quibus Hephaestion utitur, vere Anacreontis, necne: perantiqui autem certe sunt.

Fr. XC.

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
Λάλαζε τῇ πολυκρότῃ
Σὺν Γαστροδώρῃ, καταχύδην
Πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

Hi versus servati sunt ab Athenaeo L. X. p. 446. F: Καὶ σὺ οὖν, ὦ ἑταῖρε, κατὰ τὸν Ἄλεξιν, ὅς ἐν Διδύμοις φησί·

Τούτῳ πρόπιθ' ἵνα χαὐτὸς ἄλλῳ.

καὶ γένηται ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος· φησὶ γὰρ ὁ μελοποιός·

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
Λάλ. τῇ πολ. —

Τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωμα φαμέν. Versu secundo in codice P. scribitur: πολυκρώτῃ. An forte corrigendum est: πολυκρότῳ? Sed non opus est conjectura: non dissimile prorsus est, quod Fr. CXX. legitur καταπτύστῃ, et Fr. LI. v. 1. si recte conjeci:

Μυθιῆται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμερίστῃ.

Ἐπίστιος autem, poculum familiare, quale fuerit ignoro: fortasse nomen inde traxit, quod in honorem deorum penatium (θεῶν ἐφεστίων) propinabatur. Ἐπίστιος autem

ionica forma est pro *ἐφέστιος*: ut est apud Herodotum L. I. 35: *Ὤνθρωπε, τίς τε ἐὼν καὶ κόθεν τῆς Φρυγίης ἥκων ἐπίστιος ἐμοὶ ἐγένεο;* ibid. c. 44: *Περιημεκτέων δὲ τῇ συμφορῇ δεινῶς, ἐκάλεε μὲν Δία καθάρσιον, μαρτυρόμενος τὰ ὑπὸ τοῦ ξείνου πεπονθὼς εἴη, ἐκάλεε δὲ ἐπίστιόν τε καὶ ἑταιρήιον τὸν αὐτὸν τοῦτον ὀνομάζων θεόν, τὸν μὲν ἐπίστιον καλέων.* et L. V. c. 72: *Ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων.*

Fr. XCI.

Διὰ δηὖτε Καριευργέος
Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

Hi versus leguntur apud Strabonem L. XIV. p. 661. sic corruptissime scripta: *Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. Ἀνακρέων μέν γε φησίν· Δία δεῦτε Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνου χεῖρα τιθέμεναι. ὁ δ' Ἀλκαῖος· λόφον τε σείων Καρικόν.* Eustathius ad Iliad. B. p. 367: *Δοκοῦσι δὲ καὶ εἰς ὁπλισμὸν συνεισενεγκεῖν οἱ Κᾶρες· τὰ γοῦν ὄχανα τῶν ἀσπίδων Καρικὰ λέγεται καὶ οἱ λόφοι· φησὶ γοῦν Ἀνακρέων· Καρικοεργέος ὀχάνου καὶ Ἀλκαῖος· λόφων σείων Καρικόν.* Idem ad Iliad. Θ. v. 193. p. 707: *Κανόνας δὲ λέγει, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ῥάβδους τινὰς ἀναφορέας τῆς ἀσπίδος, τορευτοὺς ἴσως ὄντας καὶ ὡς εἰπεῖν κανονωτούς. Οὔπω γὰρ ἐπενοήθησαν οἱ νῦν ἐξ ἱμάντων πόρπακες, ἤγουν τὰ ὄχανα, δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται καὶ ἀναβαστάζονται. φασὶ γὰρ αὐτοὺς Καρῶν ἐπινοήματα εἶναι, ὡς Ἀνακρέων· Καριοεργέος ὀχάνοιο.* et scholiasta ad illum Homeri versum: *Οὔπω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν, οὓς ὄχανα ἐκάλουν· ὕστερον γὰρ οὗτοι ἐπενοήθησαν ὑπὸ Καρῶν, ὡς καὶ*

Ἀνακρέων φησί· Καριοεργέος (Bekkerus Καρυεργέος edidit,) ὀχάνοιο. Eadem quae in scholiasta, leguntur in Etymologico Magno, p. 489. 39., nisi quod ibi verba ipsa Anacreontis omissa sunt.

Scripsi δηὖτε pro δεῦτε, et Καριευργέος pro scriptura Strabonis: Καρικὸν εὐεργέος, vel Eustathii: Καρικοεργέος, vel Scholiastae Homeri: Καρυεργέος; Καριουργὴς ita dictum est, ut Μιλησιουργής, Χιουργής, Λυκιουργής, alia: Anacreon autem Jonum more dixit Καριευργέος, ut supra Fr. LXI. v. 2. dixit:

Φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμὶν
Στεφάνους

pro ἀνθεμοῦντας. Et Fr. XLIII. si recte emendavi:

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

pro χαριτόεν. Atque etiam apud Herodotum L. VII. c. 76: scribendum esse judico: Ἀσπίδας δὲ ὠμοβοΐνας εἶχον σμικρὰς καὶ προβόλους δύο Λυκιευργέας ἕκαστος εἶχε. Τιθέμεναι autem non est corrigendum (male in quibusdam Strabonis codd. τιθέμενοι legitur,) infinitivus enim est positus loco imperativi: sic Anacreon supra dixerat Fr. II. v. 6:

Σὺ δ' εὐμενὴς
Ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
Εὐχωλῆς ἐπακούειν.
Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γενοῦ
Σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
Ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

Adhortatur autem poeta socios, ut arma capiant: neque enim Anacreon a rebus bellicis prorsus abhorruisse videtur. Ceterum hi dimetri, quia duplicem habent anacrusin, non sunt inter se connexi per synaphiam. Aptissime autem poeta anacrusin geminavit, ut alacritatem, qua ipse correptus esset, significaret.

Fr. XCII.

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 30: Καταληκτικὰ δέ, δίμετρα μέν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἷον·

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι
Πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

et apud Scholiastam Hephaestionis p. 167: Καταληκτικὸν δὲ ὡς τοῦτο·

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι.

Eadem leguntur apud Scholiast. Aristoph. Plut. v. 363: Ὁ δὲ ἕβδομος δίμετρος καταληκτικός, ὡς ἐκεῖνα τοῦ (l. τὰ) Ἀνακρέοντος·

Ὁ μὲν θ. μ. Πάρ. γάρ, μαχ.

et apud Plotium p. 2642: „De metro catalecto iambico Anacreontio: Dimetrum catalectum Anacreontium heptasyllabum hoc modo:

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι

et

Πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

Deest enim una syllaba, ut sit dimetrum plenum: ideo catalectum.“ Et *Anacreontium* hoc genus metri appellant Grammatici. Scholiasta Aristoph. Av. v. 1312: Τὸ β′ ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται Ἀνακρεόντειον. Schol. Ran. v. 384: Ὧν τὸ πέμπτον καὶ τὸ δέκατον ἐφθημιμερῆ Ἀνακρεόντεια. Marius Victorinus IV. p. 2591: „Item heptasyllabum Anacreontium primam habens longam additam, ut:

Nunc sacras ite ad aras.“

Attilius Fortunatianus p. 2678: „Septima divisio hendecasyllabi talis est:

Vivis, ludis, habes, amas, amaris.

Nam quatuor syllabis detractis q. accedere heroo incipienti cuilibet, relinquitur:

Habes, amas, amaris.

Nam quatuor syllabis prioribus Anacreontio metro, quod est syllabarum septem, constat ex tribus iambis et semipede." Plotius p. 2642: „De catalecto trimetro (acatalecto dimetro) Archilochio: Acatalectum Archilochium dimetrum iambicum fit syllaba addita Anacreontio dimetro catalectico, ut est:

Τί μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλαν *)
Oblivionem sensibus.

Anacreontius." Hic excidisse videtur exemplum dimetri catalectici: grammaticus enim ille dimetrum

*) Falso hunc versiculum Anacreonti tribuunt; est enim, ut facile ex Plotii verbis colligitur, Archilochi, qui sic, ut videtur, Lycamben appellat, in quem carmen constans ex dimetris composuit. Marius Victorinus L. III. p. 2585: „Quo dimetro etiam Archilochus carmen composuit in Lycamben et filias." Et ex hoc carmine in Lycamben et ejus filias petitus esse videtur versus, qui est in Fr. LI. ed. Gaisf.

Πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα.

Haec dixit Neobulae libidinem exagitans: perdices enim libidinosissimae: hinc Sophocles in Danae Fr. 178. dixit:

Γόνον τε μήλων κἀφροδισίαν ἄγραν.

hoc enim quomodo intelligendum sit, docet grammaticus in Bekkeri Anecd. T. I. p. 472. 22: Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ περδίκες διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντας αἱρεῖν αὐτούς. Compares etiam carminis Anacreontei LXII. v. 8:

Ἔγρεο, μή σε φύγῃ πέρδικος ἄγρα.

Ad idem Archilochi carmen fortasse referendum est Fr. XCIII:

Ὡς δ' ἄν σε θωιὴ λάβῃ.

Idem numerus est in Fr. LIV:

Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς.

et Fr. LVII:

Ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ φίλου.

acatalectum *Archilochium*, catalecticum *Anacreontium* appellari docet.

Sed hos versus Anacreontis esse nego: neque vero Hephaestio ita loquitur, ac si putasset haec vere Anacreontis esse: dicit enim: ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἷον — (quamquam Scholiasta Aristophanis Plut. v. 462. id ita intellexit, ac si ipsi Anacreonti isti versus tribuerentur:) neque enim quisquam veterum lyricorum poetarum continuatis dimetris catalecticis usus est: scenici poetae, si quando eos usurpant, fere singulos alius generis versibus admiscent. Sed primi poetae Alexandrini, ut conjicio, hos versus continuaverunt. Herodes autem jambographus primus est, ut conjicio qui hunc numerum continuasse videtur: cujus quatuor versiculos servavit Scholiasta Nicandri ad Theriaca v. 377: Βατῆρα δὲ τὴν βακτηρίαν κατ',

---

et Fr. CIV:

Λέως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον.

et Fr. CVI:

Μή τευ μελαμπύγου τύχῃς.

Neque tamen Archilochus continuatis dimetris usus esse videtur, quod Anacreontem fecisse vidimus supra, sed eos trimetris subjunxit: et Terentianus quidem Maurus p. 2428. ubi de conjunctione trimetri et dimetri jambici disserit, dicit id in illo ipso carmine in Lycamben factum esse:

Archilochus isto saevit iratus metro
Contra Lycambem et filias.

Atque huc referendum censeo Fr. XXXVIII:

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κάετος ξυνωνίην
Ἔθεντο.

Alio in carmine (Fr. XXIV.) hunc dimetrum cum hexametro copulavit:

Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
Ἄψυχος χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
Πεπαρμένος δι' ὀστέων.

ἀφαίρεσιν τοῦ κ· καὶ Ἡρώδης ἐν ἡμιάμβοις ἐν τῷ περιγραφομένῳ ὕπνῳ·

Φύγωμεν ἐκ προςώπου,
Μή σ' ἐκπερῶν ὁ πρέσβυς
Οὐλὴν κατευθὺ * *
Βακτηρίῃ σκολύψῃ.

Ita enim isti versus corrigendi esse videntur. Iste autem Herodes quo tempore vixerit ignoramus. Meineckius quidem in Curis Criticis p. 48. n. 8. censet hunc poetam Hipponactis temporibus vixisse: „Fuit autem ille Herodes choliamborum scriptor, vixitque nisi mea me fallit conjectura, Hipponactis temporibus, a quo perstringi videtur in fragm. apud Schol. Nicandri Ther. 474. p. 44. b. Ald." Sed nihil Meineckii sententiam confirmat iste Hipponactis versus: recte enim Schneiderus ex duobus codicibus edidit: Γράφεται καὶ λαιμώσσων ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἱππῶναξ· λαιμώσσει δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρωδιοῦ pro Ἡρώδου. Hipponax scripsisse videtur:

Λαιμᾷ δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρωδιοῦ.

Ego vero credo illum poetam Alexandrinum fuisse, aequalem Callimacho: quod quodammodo Plinii verba in Epistolis L. IV. 3. confirmare videntur: ibi autem haec leguntur: „Ita certe sum affectus ipse cum Graeca epigrammata tua, cum iambos proxime legerem. Quantum ibi humanitatis, venustatis! Quam dulcia illa, quam antiqua, quam arguta, quam recta! Callimachum me vel Herodem vel si quid his melius, tenere credebam." Et Herodem illo tempore vixisse, quo choliambicae poesis studium renovatum est, ipsae carminum ejus reliquiae confirmare videntur: haec enim carmina nimis recedunt ab illa argumenti simplicitate, quae est in reliquiis antiquorum choliambographorum: poetae autem Alexandrini relicta materia,

quam antiqui illi occupaverunt, coacti erant novam quaerere, quam tractarent: et cum jam istorum temporum ratio ita esset comparata, ut a lacessendo et exagitando abstinere deberent poetae, varia quaedam tractabant, sed ea ab indole choliambicae poesis fere aliena. Et oratio, quantum quidem ex paucis reliquiis judicare possumus, talis est, quae conveniat poetae Alexandrino: recedit enim a simplici sermone antiquorum poetarum. Alexandrini autem poetae, cum alia genera poesis, tum amatoriam quoque non intactam reliquerunt, et videntur cantiunculas Anacreonticas isto metro usi composuisse: hinc factum est, ut illi ipsi versus Anacreontici appellarentur. Et ex tali aliquo carmine, composito a poeta Alexandrino, videntur illi versus, qui leguntur apud Hephaestionem:

Ὁ μέν θέλων μάχεσθαι,
Πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

petiti esse: quos postea imitatus est is, qui scripsit cantiunculam pessimam (XXXVIII. v. 6.):

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι
Παρέστω καὶ μαχέσθω.

mutans illa antiquioris poetae in deterius, ut solet fieri.

Fr. XCIII.

Ὠρανυὲ δὴ λίην,
Πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Haec leguntur apud Priscianum de metris comicis p. 1328: „Anacreon teste Heliodoro:

Ὁρᾶν, ἀεὶ μὴν πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Hic jambus quartum spondeum habet.“ Pro μὴν in uno codice apud Lindemannum p. 249. recte legitur

λίην: sed haec quoque verba ὁρᾶν ἀεὶ corrupta esse manifestum est: scripsi igitur lenissima mutatione:

Ὠρανὲ δὴ λίην,
Πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Alloquitur puerum pulcrum, quem multi amore expetant. Ita Sappho Fr. XLII. amicam sic affatur:

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίννως
Ἀσαροτέρας οὐδαμά πω, ὠραννά, σέθεν τυχοῖσα.

et eadem Fr. LII:

Τί με Πανδιονὶς ὠραννὰ χελιδών.

Πολλοῖσι γὰρ μέλεις ita intelligendum est, ut illud, quod de Artemone dixit Fr. XIX. v. 1:

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

Ita autem haec disposui, ut duo essent dimetri brachycatalectici: quo numero usum esse Anacreontem docet Servius in Centimetro p. 1818: „Anacreontium constat dimetro brachycatalecto, ut est hoc:

Ajax furit dolens.“

Erravit enim Heliodorus, qui ex his trimetrum jambicum constituit: non minus gravem errorem iste grammaticus in Simonidis et Alcmanis versibus judicandis commisit. Sic autem pergit Priscianus: „Simonides et Alcmaeon in jambico teste Heliodoro non solum in fine ponunt spondeum, sed etiam in aliis locis. Simonides ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ in dimetro catalectico: Ἐβόμβησεν θάλασσα, in secundo loco spondeum posuit: ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ· Ἀποτρέποις εἶ κῆρας.“ At non erant, ut puto hi iambi, sed reliquiae trochaeorum:

— Ἐβόμβησεν θάλασσα.
— Ἀποτρέποισα κῆρας.

Carmen autem hoc fuit lyricum; falso enim elegiacum carmen dicitur a Suida v. Σιμωνίδης T. III. p. 316:

Καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία καὶ Ξέρξου ναυμαχία καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι' ἐλεγείας· ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. Similia leguntur apud Scholiastam ad Aristophanis Vespas v. 1402. Scribere Suidas debebat: *καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία μελικῶς· ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι δι' ἐλεγείας.* Salaminia enim sive Xerxis pugna navalis (nam quin unum idemque fuerit carmen, non dubito) versibus elegiacis fuit composita, sicut etiam ea, quae illam pugnam insecuta sunt, eodem versuum genere celebravit Simonides; singulari enim carmine pugnam Plataeensem complexus esse videtur (neque enim probabile est haec scripta fuisse in eo carmine, quod Salaminiam pugnam continebat); conferas eos versus, qui leguntur apud Plutarchum de Herodoti malignitate c. 42: *Ἀλλὰ Κορινθίους γε καὶ τάξιν, ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάροις καὶ τέλος ἡλίκον ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος, ἔξεστι Σιμωνίδου πυθέσθαι, γράφοντος ἐν τούτοις·*

Μέσσοι δ' οἵ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιετάοντες,
Παντοίης ἀρετῆς ἴδριες ἐν πολέμῳ,
Οἵ τε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες,
Οἳ καὶ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόλον
Χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καί σφιν ἀέξει
Αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων.

ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδ' ᾆσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ὡς διὰ τὰς πράξεις ἐκείνας ἐλεγεῖα γράφων, ἱστόρηκεν. Et medium fere locum Corinthios ante pugnam obtinuisse etiam Herodotus dicit L. IX. c. 28: *Μετὰ δὲ ταῦτα ἐτάσσοναο ὧδε οἱ ἐπιφοιτῶντές τε καὶ οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες Ἑλλήνων· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον Λακεδαιμονίων μύριοι· — προςεχέας δέ σφισι εἵλοντο ἑστάναι οἱ Σπαρτιῆται τοὺς Τεγεάτας καὶ τιμῆς εἵνεκα καὶ ἀρετῆς· τούτων δ' ἦσαν ὁπλῖται χίλιοι καὶ*

πεντηκόσιοι· μετὰ δὲ τούτους ἵσταντο Κορινθίων πεντακισχίλιοι. Sed in pugna ipsa non adfuerunt, ut Herodotus L. IX. c. 59. dicit: Ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινομένῳ φόβῳ ἀγγέλλεται τοῖσι ἄλλοισι Ἕλλησι τοῖσι τεταγμένοισι περὶ τὸ Ἡραῖον καὶ ἀπογενομένοισι τῆς μάχης, ὅτι μάχη τε γέγονε καὶ νικῷεν οἱ μετὰ Παυσανίεω· οἱ δὲ ἀκούσαντες ταῦτα, οὐδένα κόσμον ταχθέντες, οἱ μὲν ἀμφὶ Κορινθίους ἐτράποντο διὰ τῆς ὑπωρέης καὶ τῶν κολωνῶν τὴν φέρουσαν ἄνω ἰθὺ τοῦ ἱροῦ τῆς Δήμητρος. At major fides Herodoto habenda est, quam Simonidi, qui in gratiam Corinthiorum rem secus atque gesta erat, retulisse videtur: scripsi autem in versu quarto, sed dubitanter, πόλον pro πόνων: atque sexto versui statim alium adjungendum puto, qui legitur apud auctorem Etymol. M. p. 610. 47. et Apollonium Lex. Hom. v. ξεινοδόκος·

Ξεινοδόκων γὰρ ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

Ita enim scribo. Ceterum quod ex Simonidis Naumachia affert Scholiasta Apollonii Rhodii L. I. v. 211: Τὴν δὲ Ὠρείθυιαν Σιμωνίδης ἀπὸ Βριλησοῦ φησὶν ἁρπαγεῖσαν ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θρᾴκης ἐνεχθῆναι. — ἡ δὲ Ὠρείθυια Ἐρεχθέως θυγάτηρ, ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἁρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θρᾴκην· κἀκεῖσε συνελθὼν ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ὡς Σιμωνίδης ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Id, inquam, ad carmen quod ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ inscriptum fuit, referendum censeo. Orithyiae enim raptae eo loco mentionem fecisse videtur, quo commemoraverat Persas priusquam ad Artemisium pervenirent, naufragio multas naves perdidisse, Aquilone ingravescente, cujus opem Athenienses imploravisse ferebantur. Compares, quae Herodotus L. VII. c. 189. et seqq. narrat. — Non minus autem falsa sunt quae de Alcmanis versibus disserit Heliodorus: sed de his alibi dicam.

Fr. XCIV.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι
Τῷ Λευκολόφου μεστὸν ἐξέπινον.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 498. C: Ἡσιόδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ π σκύπφον λέγει — ὁμοίως εἴρηκε καὶ Ἀνακρέων·

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι
Τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον.

ἀντὶ τοῦ προέπινον· κυρίως γάρ ἐστι τοῦτο προπίνειν τὸ ἑτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πιεῖν. Eustathius ad Iliad. M. p. 900. 17: Συντελεῖ δὲ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ὄπφιν καὶ τὸ σκύπφον, ὃ κεῖται παρὰ Ἀνακρέοντι, ὥς φησιν Ἀθήναιος. Vulgata lectio τῷ λευκολόφῳ corrupta est: neque enim anapaestum pro iambo admisisset Anacreon: nisi forte hunc versum ita quis metiri velit, ut compositus sit ex monometro anapaestico et ithyphallo: quo genere metri infra Fr. XCV. usus est Anacreon:

Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

At vero multo probabilius est, hunc versum ejusdem numeri esse, quo priorem. Scripsi igitur τῷ Λευκολόφου. In nomine proprio enim anapaestus satis superque excusatur. Λευκόλοφος autem nomen fuit Graecis minime inusitatum. Legitur hoc apud Isaeum de Meneclis hereditate §. 3: Τελευτήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς ἐκδίδομεν ὑμεῖς τὴν πρεσβυτέραν ἀδελφήν, ἐπειδὴ εἶχεν ὥραν, Λευκολόφῳ, ἐπιδόντες εἴκοσι μνᾶς. Similiter Λευκολόφας apud Aristophanem in Ecclesiazusis v. 644:

Τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπίκουρος
Ἢ Λευκολόφας, πάππαν με καλοῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.

et in Ranis v. 1510:

Μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου
Κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.

Adimanti quidem pater fuit Leucolophides; argumento sunt Eupolidis versus ex Urbibus apud Scholiastam Aristophanis eo loco, quem modo dixi:

Οὐκ ἀργαλέα δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ·
Τὸν Λευκολοφίδου παῖδα τοῦ Πορθάονος;

Conferas etiam Platonem in Protagora p. 315. E: *Τοῦτό τ' ἦν τὸ μειράκιον καὶ τὼ Ἀδειμάντω ἀμφοτέρω, ὅ τε Κήπιδος καὶ ὁ Λευκολοφίδου καὶ ἄλλοι τινὲς ἐφαίνοντο.* Sed cum hanc formam lex metri anapaestici repudiaret, more Graecis frequentissimo patrem Adimanti Leucolophum appellavit, risit autem simul scite ambiguitate nominis ipsum Adimantum, nam cum dixit:

Μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου.

etiam pro adjectivo haberi potuit: atqui Adimantus iste dux erat illo tempore, ut dicit Scholiasta Aristophanis: *Στρατηγὸς ἦν τοῦ ναυτικοῦ*: duces autem cristis superbientes quantopere Aristophanes exagitare solitus fuerit notissimum est.

Fr. XCV.

Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XV. p. 671. E: *Ἐπεὶ περὶ στεφάνων ζητήσεις ἤδη γεγόνασιν, εἰπὲ ἡμῖν τίς ἐστιν ὁ παρὰ τῷ χαρίεντι Ἀνακρέοντι Ναυκρατίτης στέφανος, ὦ Οὐλπιανέ; φησὶ γὰρ οὕτως ὁ μελιχρὸς*

ποιητής· Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ τρεῖς ἔχ. Ita legitur in codice B. In cod. A: *ποιητὴς στεφάνου· ὁ δ' ἀνήρ.* Nescio an poeta scripserit:

Ὁ δ' ἀνὴρ στεφάνους τρεῖς ἕκαστος εἶχεν.

Hos versiculos respicit Pollux L. VI. 107: *Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαί φησιν καὶ κοριάννοις καὶ αὐτῷ (λύγῳ) καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ, σάμψυχος οὗτος ἦν, καὶ ἀνήττῳ, ὡς καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δὲ ἄρα καὶ σελίνοις· ὁ δ' Ἀνακρέων καὶ στέφανον ῥόδινον* (sic recte cod. Falkenb. alii: vulgo *ῥοδιαῖον.*) *ὠνόμασε.* Et Athenaeus quoque L. XV. p. 678. F. seqq. ubi qualis fuerit corona Naucratica disserit, vulgarem opinionem esse dicit, hanc coronam sampsychinam esse: dicit enim p. 676. D: *Παμπόλλους δὲ οἶδα λέγοντας τὸν ἐκ τῆς σαμψύχου στέφανον εἶναι τὸν Ναυκρατίτην· πολὺ δὲ τὸ ἄνθος τοῦτο κατὰ τὴν Αἴγυπτον.* Ipse autem Athenaeus myrteam fuisse coronam contendit, usus Polycharmi Naucratitae testimonio, quod cum adscripsisset, ita pergit: *Ὁ μὲν οὖν Πολύχαρμος ταῦτα, οἷς κἀγὼ πείθομαι, ἡγούμενος οὐκ ἄλλον τινα εἶναι Ναυκρατίτην στέφανον ἢ τὸν ἐκ τῆς μυῤῥίνης, τῷ καὶ μετὰ τῶν ῥόδων ὑπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος φορεῖσθαι. Καὶ ὁ Φιλωνίδης δὲ εἴρηκεν ὡς ὁ τῆς μυῤῥίνης στέφανος τὴν ἐκ τῶν οἴνων ἀναθυμίασιν ἀποκρούεται, καὶ ὁ τῶν ῥόδων ἔχει τι κεφαλαλγίας παρηγορικὸν πρὸς τῷ καὶ ἐμψύχει.* Alii denique ex biblo confectam esse coronam existimaverunt, ut refert Athenaeus isto loco: *Γελοῖοι οὖν εἰσι καὶ οἱ λέγοντες Ναυκρατίτην εἶναι στέφανον τὸν ἐκ τῆς βίβλου τῆς στεφανωτρίδος καλουμένης παρ' Αἰγυπτίοις στεφόμενον, παρατιθέμενοι Θεοπόμπου ἐκ τῆς τρίτης τῶν Ἑλληνικῶν, ὅς φησιν Ἀγησιλάῳ τῷ Λάκωνι παραγενομένῳ εἰς Αἴγυπτον δῶρα πέμψαι τοὺς Αἰγυπτίους ἄλλα τέ τινα καὶ δὴ καὶ τὴν στεφανωτρίδα βίβλον. ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα τίνα ὠφέλειαν ἢ ἡδονὴν ἔχει τὸ βίβλῳ στεφανοῦσθαι μετὰ*

ῥόδων, πλὴν εἰ μὴ οἱ τούτοις χαίροντες στέφονται ὁμοῦ σκοῤῥόδοις καὶ ῥόδα. Naucraticam autem coronam Sami (ibi enim hoc carmen scriptum fuisse judico) in usu fuisse minime mirum est: multum enim communionis inter Samios et Aegyptios illo tempore intercedebat: inprimis autem Naucratis, ut a reliquis Graecis, ita a Samiis visebatur.

Fr. XCVI.

Hesychius: *Αἰθιόπαιδα*· τὸν Διόνυσον· Ἀνακρέων· ἄλλοι τὸν οἶνον· ἄλλοι τὴν Ἄρτεμιν. Ita vulgo legitur: sed in codice Veneto Αἰθιοπεῖς παῖδα scribitur: Anacreontem scripsisse credo: Αἰθοπίης παῖδα: quo nomine Bacchum vel vinum appellavit: nam cum vinum calefaciat, ut est apud Homerum αἴθοπα οἶνον, Baccho matrem Αἰθοπίην tribuit: id vero alii Anacreontis interpretes minus recte de Diana intellexerunt, quam Aethopiam nuncupatam esse constat: compares Antipatri Epigramma in Anthologia Pal. VII. 705. v. 1:

Στρυμόνι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένον Ἑλλησπόντῳ
Ἠρίον Ἠδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι,
Λοιπά τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια νηοῦ·
Μίμνει καὶ ποταμοῦ τἀμφιμάχητον ὕδωρ.

ubi pariter atque in Hesychii loco, αἰθιόπης in codice scribitur. Sappho in epigrammate in Anthologia Palatina VI. 269. v. 3:

Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστᾳ.

Fr. XCVII.

Etymologicum Magnum p. 703. 28: Ῥῆγος· το πορφυροῦν περιβόλαιον· ῥέξαι γὰρ τὸ βάψαι καὶ οἷον

μεταποιῆσαι· ὅτι δὲ ῥεγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ· Ἁλιπόρφυρον ῥέγος· καὶ παρ' Ἰβύκῳ· ποικίλα ῥέγματα. Similia leguntur in Etymologico Gudiano p. 492. 52. ubi Ἁλιπόρφυρον ῥῆγος scribitur; et apud Zonaram p. 1608: ubi, ut in Etymol. M. ῥέγος scribitur, sed ibi Anacreontis nomen non est adjectum. Atque dixerat Anacreon: Ἁλιπόρφυρον ῥῆγος: at vero id non colorem, sed pulvinar significat: neque aliter accipiendus est Ibyci versiculus: Ποικίλα ῥέγματα: varia pulvinaria. Male etiam Hesychius haec interpretatus est: Ῥέγματα· τὰ βάμματα· et Ῥέγος· ῥάμμα, βάμμα, ῥάκος. Metro autem potissimum Anacreon obsecutus insolentiorem formam ῥέγος pro ῥῆγος adhibuisse videtur: quominus enim ῥῆγος restituatur, ut est in Etymol. Gudiano, vel Ibyci illud ῥέγμα prohibet.

Fr. XCVIII.

Eustathius ad Homeri Iliad. O. p. 1001. 39: Φέρουσι δ' εἰς ὁμοιότητα καὶ Ἀνακρέοντος τό· Καδδὲ λοπὸς ἐσχίσθη. ἀντὶ τοῦ κατεσχίσθη τὸ ἱμάτιον. Pro λοπὸς recte viri docti scripserunt:

Καδδὲ λῶπος ἐσχίσθη.

Videntur autem haec verba pars sive trochaici sive potius jambici versus claudi fuisse: sunt autem fortasse ex eodem carmine petita, e quo erat Fr. CII:

Πλέξαντες
Μηροῖσι πέρι μήρους.

Fr. XCIX.

Scholiasta Hesiodi Oper. v. 371: *Κωτίλλουσα δὲ σημαίνει ἡδέα λέγουσα· καὶ γὰρ τὴν χελιδόνα κωτίλλειν λέγει, ὡς ἔστι παρὰ Ἀνακρέοντι·*

Κωτίλη χελιδών.

Conferas Tzetzem ad eundem versum: *Κωτίλλουσα· πολυλογοῦσα· κωτίλη γὰρ ἡ χελιδὼν διὰ τὸ λάλος εἶναι παρά τε Ἀνακρέοντι καὶ Σιμωνίδῃ καλεῖται.* Pessime homines docti opinati sunt grammaticos illos intellexisse carmen XII. Anacreonticorum, in quo pro vulgata codicum lectione v. 2:

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
Τί σοι, λάλη χελιδών;

reposuerunt:

Τί κωτίλη χελιδών;

Ceterum Thebani hirundines appellaverunt *κωτιλάδας*, ut docet Strattis in Phoenissis apud Athenaeum L. XIV. p. 621. F:

Ξυνίετ' οὐδὲν, πᾶσα Θηβαίων πόλις,
Οὐδέν ποτ' ἄλλ'· οἳ πρῶτα μὲν τὴν σηπίαν
Ὀπιτθοτίλαν, ὡς λέγουσ', ὀνομάζετε
Τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἰατρὸν δὲ
Σάκταν, βλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ
Τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας,
Τὴν ἔνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δὲ κριδδέμεν,
Νεοσπάτωτον δ' ἤν τι νεοκάττυτον ᾖ.

Verbum *ὀπιτθοτίλαν* ex hoc versu adnotavit Photius p. 341. 18. *Ὀπισθοτείλαν· τὴν σηπίαν οἱ Βοιωτοί· ὄπισθεν ἀποτιλῶσαν.* Versu quinto particula *δὲ*, quae post *βλέφυραν* posita est, delenda esse videtur.

Fr. C.

Scholiasta Aeschyli in Persis v. 41. (ubi legitur: Ἁβροδιαιτῶν δ' ἕπεται Λυδῶν Ὄχλος): Τοιοῦτοι γὰρ ὄντως οἱ Λυδοί· οὓς τὰς Σάρδεις οἰκοῦντας Κῦρος ὁ τῶν Περσῶν χειρίους ἑαυτῷ πεποίηκεν. ἁβροδίαιτοι δὲ οὗτοι· ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι·

Λυδοπαθεῖς τινές,

ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς. καὶ τὸ περιφερόμενον·

Μήτε μοι Λυδῶν καρύκας, μήτε μαστίγων ψόφους.

τρυφηλοὺς αὐτοὺς παριστάνει. καὶ ὁ Λυδοφοίτης δὲ μυροπώλης ταύτην τὴν τρυφὴν δηλοῖ· καὶ τὴν βάκχαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν. Conferas etiam Athenaeum L. XV. p. 690. C: Ἐν τούτοις Σαρδιανὸν κόσμον εἴρηκε τὸ μύρον, ἐπεὶ διαβόητοι ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί· καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι Λυδοπαθὴς ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθής. et Eustathium ad Iliad. Σ. p. 1144. 14: Ὅθεν, φασί, καὶ Ἀνακρέων τὸν ἡδυπαθῆ Λυδοπαθῆ ἔφη. Atque luxuria diffluxisse Lydos etiam Xenophanes docet, qui apud Athenaeum L. XII. p. 526. A. hac ipsa luxuria Colophonios quoque contactos esse conqueritur:

Ἁβροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν
Ὄφρα τυραννίης ἦσαν ἄνευ στυγερῆς,
Ἤιεσαν εἰς ἀγορὴν παναλουργέα φάρε' ἔχοντες,
Οὐ μείους ἤπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν·

et quae sequuntur. Et Herodotus quidem, sicut Aeschyli scholiasta, cujus verba supra adscripsi, Cyrum, cum Croesum devicisset, Lydis luxuriae illius primum fuisse auctorem dicit: narrat enim L. I. c. 155. Croesum Cyro haec suasisse: Λυδοῖσι δὲ συγγνώμην ἔχων τάδε αὐτοῖσι ἐπίταξον, ὡς μήτε ἀποστέωσι, μήτε δεινοί τοι ἔωσι· ἄπειπε μέν σφι πέμψας ὅπλα ἀρήια μὴ ἐκτῆσθαι· κέλευε δὲ σφέας κιθῶνάς τε ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι καὶ κοθόρνους ὑποδέεσθαι. Πρόειπε δ' αὐτοῖσι κιθαρίζειν τε

καὶ ψάλλειν καὶ καπηλεύειν τοὺς παῖδας· καὶ ταχέως σφέας, ὦ βασιλεῦ, γυναῖκας ἀντ' ἀνδρῶν ὄψεαι γεγονότας, ὥστε οὐδὲν δεινοί τοι ἔσονται, μὴ ἀποστέωσι. et deinde c. 157. dicit: Ἐκ τούτου δὲ κελευσμοσύνης Λυδοὶ τὴν πᾶσαν δίαιταν τῆς ζόης μετέβαλον. Etiam Nymphodorus apud Scholiastam ad Soph. Oed. Col. v. 337. ubi Sesostrim Aegyptiis primum auctorem fuisse mollitiei narrat, ita dicit: Καὶ τοὺς μὲν δύο ἱμάτια περιέβαλε, τὰς δὲ ἕν· ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθηλύνειν· ὃ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπεσεῖν φασίν. Quamquam Lydos jam ante illud tempus ad luxuriam et nimias voluptates propensos fuisse conjicias ex iis, quae leguntur apud Athenaeum L. XII. p. 515. E. et quae sequuntur.

Fr. CI.

Pollux L. VI. 23: Καὶ οἰνηρὸς θεράπων παρὰ Ἀνακρέοντι. Ita apud Jonem ministri οἰνοχόοι dicuntur: is enim in elegia apud Athenaeum L. XI. p. 463. B. (et ex parte infra p. 496. C.) sic loquitur:

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεύς, σωτήρ τε πατήρ τε,
Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὁ δὲ Χρυσὸς
Οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.

Sic enim isti versus emendandi esse videntur.

Fr. CII.

Pollux L. VI. 21: Καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις γυνή, ὡς Ἀνακρέων. Et οἰνοπότης quidem dixerat supra Fr. LXXII:

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

Fr. CIII.

Hesychius: Γυναῖκες εἰλίποδες· διὰ τὴν δίσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν· καὶ Ἀνακρέων· πλέξαντες μηροῖσι παρὰ μηρούς. Sed in codice Veneto pro παρὰ legitur πέ. scribendum igitur est:

Πλέξαντες
Μηροῖσι πέρι μηρούς.

videntur enim haec ex claudis iambis deprompta esse, quibus usum esse Anacreontem argumento est Fr. XCVIII:

Καδδὲ λῶπος ἐσχίσθη.

Compares autem cum his Anacreonteis Archilochi versus apud Scholiastam ad Euripidis Medeam v. 662:

Καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν κἠπὶ γαστρὶ γαστέρα
Προσβαλεῖν, μηρούς τε μηροῖς.

Eupolidis autem versus, quos respicit Hesychius (leguntur apud Athenaeum L. VII. p. 286. B.) sic constituendi esse videntur:

Καὶ παρὰ τῷδε Καλλίᾳ πολλὴ δὴ θυμηδία,
Ἵνα πάρα μὲν κάραβοι,
Καὶ βατίδες καὶ λαγώ,
Καὶ γυναῖκες εἰλίποδες.

Versus primus est ex eodem genere, quo usus est Eupolis in Astrateutis, ut est hic:

Ἄνδρες ἑταῖροι, δευρὶ δὴ τὴν γνώμην προσίσχετε.

secundum et tertium componas cum illo comici nescio cujus versiculo apud Hephaestionem:

Ἰστοπόνοι μείρακες.

Quartus denique ejus est numeri, quem Pherecrates saepius adhibuit, qualis est hic:

Ἐνθρύσκοισι καὶ βρακάνοις.

Fr. CIV.

Scholiasta Apollonii Rhodii ad L. III. v. 106: Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν·

Ῥαδινοὺς πώλους.

Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει· Στησίχορος ἐπὶ τοῦ εὐτόνου·

Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας.

Parum considerate scholiasta ille huic voci diversissimas significationes tribuit: ῥαδινὸν significat quidquid teres est; quod in magna pulcritudinis parte, ut hodie, ita antiquitus positum esse constat: ita intelligendum est illud Anacreontis:

Ῥαδινοὺς πώλους.

et quod supra Fr. LXI. legebatur:

Ἀλλὰ πρόπινε,
Ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

pariterque in Ibyci et Stesichori versibus illis: neque aliter Sappho locuta est in Fr. XXXIV:

Τίῳ σ', ὦ φίλε γαμβρέ, καλῶς εἰκάσδω;
Ὄρπακι βραδινῷ σε κάλιστ' εἰκάσδω.

Item in Theognidis v. 5:

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ
Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη.

et in Theocriti Carm. XI. v. 45:

Ἐντὶ δάφναι τηνεί, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

et rursus C. XXVII. v. 45:

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

Et jam apud Homerum Il. XXIII. v. 582:

Αὐτὰρ ἱμάσθλην
Χερσὶν ἔχων ῥαδινήν.

Fr. CV.

Grammaticus in Bekkeri Anecd. T. III. p. 1287: *Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τό· Τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται. Καὶ τὸ ῥερίφθαι ἔπος παρὰ τῷ Πινδάρῳ, καὶ τὸ* ῥεραπισμένα νώ. *παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι.* Scripserat poeta, nisi prorsus fallor:

Ῥεραπισμένα νῶτα.

Ῥαπίζειν autem est verberare. Hesychius: *Ῥαπίσαι· ῥάβδῳ πλῆξαι ἢ ἀλοῆσαι.* et *Ῥαπίζει· — μαστιγοῖ, τύπτει.* Et *νῶτον* in illo *νῶ* latere cognoscimus, ut nunc video, etiam ex Scholiasta Homeri ad Odyss. Ξ. v. 59: ibi enim haec leguntur: *Μόνος ἐστὶν οὗτος παρακειμένος παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ διπλασιασμένου. ἐστὶ δὲ καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ὁ ῥεραπισμένῳ νώτῳ.* In edit. Mediol. legitur male *ῥερυπασμένῳ.* Dixerat igitur Anacreon versu, ut videtur, Glyconeo:

Ὁ ῥεραπισμένῳ
Νώτῳ.

fortasse in aemulum suum Artemonem, quem similiter exagitavit supra Fr. XIX. v. 9:

Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
Πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς, κόμην
Πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος.

Fr. CVI.

Clemens Alexandrinus Paedagog. L. III. p. 294. *Αἱ δὲ γυναικεῖοι κινήσεις καὶ θρύψεις καὶ χλιδαὶ κολαστέαι παντελῶς· Τὸ γὰρ ἁβροδίαιτον τῆς περὶ τὸν περίπατον κινήσεως καὶ τὸ* σαῦλα βαίνειν, *ὥς φησιν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἑταιρικά. Σαῦλα βαίνειν* de incessu delicato etiam Simonides jambographus dixit (versus

legitur in Etymol. M. p. 270. 45. et apud Zonaram p. 539.):

Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνός τις.

Similiter auctor hymni Homerici in Mercurium v. 26:

Ἥ ῥά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
Βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθηλέα ποίην,
Σαῦλα ποσὶν βαίνουσα.

Scripsi autem in Clemente Alexandrino *σαῦλα* pro *σαυλά*: haec enim ratio praestare videtur. Eodem verbo etiam supra usus erat Anacreon Fr. LIV:

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Fr. CVII.

Scholiasta Apollonii Rhodii ad L. III. v. 120: *Μάργος Ἔρως· κατὰ μετωνυμίαν ὁ μαργαίνειν ποιῶν, ὡς καὶ Μαινομένου Διονύσου καὶ Ἀνακρέων·*

Τακερὸς δ' Ἔρως.

καὶ Ὅμηρος, χλωρὸν δέος.

Fr. CVIII.

Servius ad Virgilii Aeneid. L. XI. v. 550. ubi legitur:

„Ille innare parans, infantis amore
Tardatur, caroque oneri timet."

haec adscripsit: „Anacreon φορτίον ἔρωτος id est onus amoris." Anacreon fortasse dixerat *φόρτον Ἔρωτος*: et ita si recte recordor in nescio qua editione scriptum vidi.

Fr. CIX.

Orion p. 3: Ἁβρός· ὁ κούφως βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὗρον. Usus est hac voce Anacreon supra Fr. LXIV. v. 1. (si hi versus Anacreontis sunt):

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
Μέλομαι βρύοντα μίτραις
Πολυανθέμοις ἀείδειν.

et in Fr. XVI. v. 2:

Νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
Ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παιδὶ ἁβρῇ.

Sed ista interpretatio ad alium quem versum Anacreontis referenda esse videtur, nisi forte in commentario illo ea obiter fuerit commemorata. Ἁβρὸς autem cum quidquid molle est significat, tum etiam ad lenem et delicatum incessum transfertur: ut est in Troadibus Euripidis v. 820:

Μάταν ἄρ' ὦ χρυσέαις ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων
Λαομεδόντιε παῖ
Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων
Πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν.

Et similiter dictum esse videtur in his Aeolici poetae versibus, qui leguntur apud Herodianum in libello περὶ μονήρ. λέξ. p. 34: Τὸ γὰρ ὀτράλλις συνεσταλμένον ἔχει τὸ α· ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τόδ'. Ἀλλ' ἄν μοι μεγαλύνεο δακτυλίῳ περὶ καὶ ἄλλαν μή καμε τιστέραν φρένα καὶ ἅβρα. δεῦτε παγχης πάλαι ἀλλόμαν ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην. Sunt autem haec tria diversa fragmenta, quorum primum sic corrigendum est:

Ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι.

Sappho, ut conjicio, monet mulierem: *Stulta, ne propter annulum superbias.* Ἄλλα aeolicum est pro ἠλὴ ab adjectivo ἠλός. Aeolenses autem pro ἠλὸς dixisse

ἄλλος non solum simillimarum formarum ratio, sed etiam auctoris Etymologici M. quamvis confusum testimonium confirmat; ibi enim haec leguntur p. 68: Ἀπὸ τοῦ ἠλαιὸς ὁ μάταιος γίγνεται ἠλός, ἠλοῦ, ὡς τό· Δαιμόνιε φρένας ἠλέ, διέφθορας. ἠλοί, τῶν ἠλῶν, ἠλῶς, ἐπίῤῥημα τὸ ματαίως· καὶ διπλασιασμῷ τοῦ λ καὶ συστολῇ τοῦ η ἄλλως· εἰώθασι γὰρ οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζειν τὸ ἀμετάβολον καὶ συστέλλειν τὰς ὑπερκειμένας συλλαβάς, εἴτε φωνῆεν ᾖ, εἴτε δίφθογγος.

Secundum fragmentum ita scribendum esse videtur:

Ἄλλα, μὴ κάμε τὺ στερέαν φρένα.

Μὴ κάμε ita dictum est, ut apud Sophoclem in Peleo Fr. 442:

Μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ μή μ' ἕλῃς ἄνευ δορός.

Et apud Aristophanem in Pace v. 391. corrigendum esse puto:

Τοῦτο μὴ φαῦλον νόμισον ἐν τουτωὶ τῷ πράγματι.

Conferas grammaticum in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 107. 30: Μὴ νόμισον· ἀντὶ τοῦ νομίσῃς. Photius p. 267. 8: Μὴ νόμισον· ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς. οὕτω Θουκυδίδης (Θουγενίδης).

Tertium denique ita corrigo:

Ἄβρα δηὖτε πάχῃ σπόλᾳ ἀλλόμαν.

πάχῃ σπόλᾳ aeolice dictum pro *παχείᾳ στολῇ*. adjectiva autem illa in — *υς* desinentia apud poetas aliquoties generis communis sunt, ut est in Asii versu apud Athenaeum L. XII. p. 525. F:

Χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον.

Conferas quae Schaeferus disseruit apud Naeckium ad Choerilum p. 267.

Fr. CX.

Grammaticus in Bekkeri Anecd. T. I. p. 373. 18: Ἀκταινῶσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι· πεποίηται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτή, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται· οὕτως Ἀνακρέων. Dixerat Anacreon fortasse Ἀκταῖνον μένος, quod ex poeta nescio quo petitum legitur in Etymologico M. p. 54. 34: Ἀκταίνω ἐπὶ ἵππων· Ἀκταίνειν τὸ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι καὶ γαυριᾶν παρὰ τὸ ἧκται ἀκτός, καὶ ῥῆμα ἀκτῶ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ ἀκταίνω (recte homines docti corrigunt: ἀφ' οὗ ἀκταίνω, τὸ κουφίζω, παρὰ Αἰσχύλῳ·) καὶ ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Ad Aeschylum certe illa verba non sunt referenda, respicit enim grammaticus ille versum 36. Eumenidum:

Ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν.

Conferas Phrynichum in Bekkeri Anecd. T. I. p. 23. 7: Ἀκταινῶσαι· σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ φυτοῦ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται· καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἴρεται ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψουμένου καὶ πηδῶντος μεθ' ὁρμῆς ἐτέθη τὸ ἀκταινῶσαι· Αἰσχύλος οὐκ ἔτ' ἀκταίνω φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκέτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτόν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ὡς ἀπὸ περισπωμένου. Existimabam aliquando hoc verbum restituendum esse in Platonis Phaedone c. 66: Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀκταινῶν οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων, πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους. Vulgo scribitur: κλαίων καὶ ἀγανακτῶν. Sed non improbabilis est Meineckii conjectura proposita in Curis Criticis p. 40. not. 5. legendum esse: ὡς Πλάτων ἐν τῷ Φάωνι.

Fr. CXI.

Hesychius: Ἄμιθα· ἔδεσμα ποιὸν καὶ ἄρτυμα· ὡς Ἀνακρέων. Nescio an sit idem, quod Hesychius alio loco non dissimili prorsus nomine appellat: Ἀμμαμηθάδης· ἥδυσμά τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων δι᾽ ἀρτυμάτων. Fortasse fuit genus placentae, non diversum ab eo quod vulgo ἄμης appellatur, ab Jonibus autem ἄμη vocatum est, ut docet ex Sileno Athenaeus L. XIV. p. 644. F: Ἄμης· πλακοῦντος γένος· Ἀντιφάνης· Ἄμητες, ἄμυλοι. Μένανδρος ἐν Ὑποβολιμαίῳ·

Τὸν ἄμητα, Χαίριππ᾽, οὐκ ἐᾷς πέττειν τινά;

Ἴωνες δέ, ὥς φησιν Σειληνὸς ἐν ταῖς Γλώσσαις, ἄμην αὐτὸν καλοῦσι καὶ τοὺς μικροὺς ἀμητίσκους. Τηλεκλείδης·

Αὐταὶ δὲ κίχλαι μετ᾽ ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγ᾽ εἰςεπέτοντο.

Commemorat has placentas etiam Amphis apud Athenaeum L. XIV. p. 642. A:

Ἤδη ποτ᾽ ἤκουσας βίον ἀληλεσμένον;
Ναὶ τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἔστιν σαφῶς·
Ἄμητες, οἶνος ἡδύς, ᾠά, σησαμαῖ,
Μύρον, στέφανος, αὐλητρίς.

et Alexis ibid. D:

Τραγήματ᾽ αἰσθάνομαι γὰρ ὅτι νομίζεται
Τοῖς νυμφίοις μετιοῦσιν. Β. Τὴν νύμφην λέγεις.
Α. Παρέχειν ἄμητας καὶ λαγῷα καὶ κίχλας.

et Ephippus ibid. C:

Ἴτρια, τραγήμαθ᾽ ἧκε, πυραμοῦς, ἄμης,
Ὠῶν ἑκατόμβη, πάντα ταῦτ᾽ ἐχναύομεν.

Fr. CXII.

Hesychius: Αὐτάγητοι (sic enim recte in Cod. Veneto scribitur: vulgo: αὐτάγετοι.) ἀγάμεναι ἑαυτὰς

καὶ θαυμαστῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν· Ἴων Ἀλκμήνῃ.. ἔνιοι δὲ αὐθάδεις· καὶ Ἀνακρέων οὕτω κέχρηται.

Fr. CXIII.

Athenaeus L. IV. p. 182. F: Τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρίγωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Et Sappho quidem βάρωμον vel potius βάρμον dixisse videtur (Phyllis apud Athenaeum L. XIV. p. 636. C: Καὶ ἄλλα δὲ ἦν παρὰ ταῦτα· καὶ γὰρ βάρβιτος ἢ βάρμος. Pollux L. IV. 58: Τῶν μὲν κρουμένων εἴη ἂν λύρα, κιθάρα, βάρβιτον, τὸ δ' αὐτὸ καὶ βαρύμιτον. Fortasse scribendum est: βάρμιτον.) Anacreon autem βάρβιτον. Hunc autem poetam praecipue barbito usum esse indicat Critias apud Athenaeum L. XIII. p. 600. D:

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾠδὰς
Ἡδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν
Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα,
Αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἡδύν, ἄλυπον.

et Simonides in Jacobsii Anthologia T. I. p. 69. (Anthol. Pal. VII. 25. v. 9.):

Μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτερπέος· ἀλλ' ἔτι κεῖνο
Βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ.

et Antipater ibidem T. II. p. 26. (Anthol. Pal. VII. 23. v. 7.):

Ὠ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον· ᾧ σὺν ἀοιδῇ
Πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

idemque ibidem T. II. p. 27. (Anthol. Pal. VII. 29. v. 3.):

Εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελίζων
Βάρβιτ' ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.

Quare etiam in commenticiis istis cantiunculis saepius barbiti facta est mentio, ut in Carmine I. v. 3:

> Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
> Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.

Carm. VI. v. 4:

> Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα.

Carm. IX. v. 33:

> Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ.
> Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.

Carm. XLII. v. 16:

> Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.

Carm. XLVIII. v. 7:

> Μετὰ βαρβίτων ἀείδων.

et Fr. I. v. 1. ed. Fischer.

> Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω.

Hinc etiam repetendum esse videtur, quod nonnulli, ut Neanthes Cyzicenus barbiti inventi laudem Anacreonti tribuerint, ut refert Athenaeus L. IV. p. 175. D: *Καὶ τὸ τρίγωνον δὲ καλούμενον ὄργανον Ἰόβας ἐν τετάρτῳ θεατρικῆς ἱστορίας Σύρων εὕρημά φησιν εἶναι, ὡς καὶ τὸν καλούμενον λυροφοίνικα σαμβύκην. τοῦτο δὲ τὸ ὄργανον Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῳ Ὥρων εὕρεμα λέγει Ἰβύκου τοῦ Ῥηγίνου ποιητοῦ, ὡς καὶ Ἀνακρέοντος τὸ βάρβιτον.* Solebant enim Graeci, cum ejus fama, qui rem aliquam invenisset, obscurata plerumque vetustate et ignobilis esset, illius rei inventae laudem viro alicui insigni et praestanti adscribere, qui et primus et multum ea usus erat, atque ita rem quasi nobilitaverat. Nam barbiton a Lesbiis primum usurpatum esse credo: et Pindarus quidem auctor locuples Terpandrum barbiton invenisse dicit, ut apparet ex his versibus, quos servavit Athenaeus L. XIV. p. 635. D: *Σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπαν-*

θρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον·

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρε
Πρῶτος ἐν δειπνοῖσι Λυδῶν
Ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Hinc Horatius Carm. I. 1. v. 37. Lesbium nuncupat:

Nec Polyhymnia
Lesboum refugit tendere barbiton.

Sed minus recte Carm. I. 32. 3: Alcaeum primum barbito usum esse dicit:

Age, dic Latinum,
Barbite, carmen,
Lesbio primum modulate civi.

Barbitum autem et pectis sive magadis vel eo differebant, quod haec digitis pulsabatur, illud plectro, ut cognoscimus etiam ex Fr. I. ed. Fischer. ibi enim ab initio haec leguntur:

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
Ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
Μελέτη δ' ἔπεστι παντὶ
Σοφίης λαχόντ' ἄωτον·
Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω.

Eodemque carmine confirmatur quodammodo ea sententia, quam supra proposui, carmina Jonica Phrygiae harmoniae adaptata fuisse: quamquam enim hae cantiunculae satis novitiae sunt, non tamen omnis auctoritas iis abjudicanda est: multa enim ad exemplum ipsius Anacreontis composita sunt.

Fr. CXIV.

Eustathius ad Homeri Iliad. N. p. 932. 1: Καὶ ὅτι τοὺς οὕτως ἕζοντας ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας καὶ γονυ-

κρότους τηνικαῦτα δριμέως ἐστὶ προςειπεῖν καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ἐν οἷς φασίν, ὅτι γονύκροτοι οἱ βλαισοί· Ἀνακρέων δὲ κέχρηται ἐπὶ δειλῶν. Hesychius v. Γονύκροτοι dicit: Ὡς τὰ γόνατα συγκρούοντες ἢ δειλοί· ὑπὸ γὰρ δέους ἔσθ᾽ ὅτε συγκρούουσι τὰ γόνατα.

Fr. CXV.

Pollux L. III. 49: Ἀνακρέων δὲ διτόκον τὴν δὶς τεκοῦσαν.

Fr. CXVI.

Etymologum M. p. 385. 9: Ἐσυνῆκεν· Ἀλκαῖος ἐσυνῆκε καὶ Ἀνακρέων ἐξυνῆκεν πλεονασμῷ· οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμός, ἀλλ᾽ Ἀττικὴ κλίσις, ὥςπερ παροινῶ, πεπαρῴνηκα, καὶ ἐνοχλῶ ἠνώχληκα.

Fr. CXVII.

Scholiasta Aristophanis ad Acharn. v. 1098: Θωρήξασθαι γάρ ἐστι τὸ καθοπλισθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὸ πίνειν καὶ μεθύειν οὕτω καλοῦσιν, ἐπειδὴ θώραξ καὶ τὸ στῆθος· διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στῆθος θωρήσσειν λέγουσιν τὸ μεθύειν καὶ θώρακας τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἀνακρέων· ἔστι δὲ Ἀττική. Ex his scholiastae verbis non satis apparet, utrum Anacreon θωρήσσειν an θώραξ dixerit. His similia leguntur apud Suidam v. Θωρήξασθαι T. II. p. 202. ed. Küster. et apud Zonaram p. 1068. Et θωρήσσειν atque θωρήσσεσθαι cum alii poetae hoc sensu dixerunt, tum Theognis v. 413:

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
Ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

et v. 468:

Μηδ' εὕδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη, ὅντινα ἡμῶν
Θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι.

et v. 508:

Δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
Ἕρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

et v. 880:

Τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
Θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.

Idem verbo activo usus est v. 839:

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχάριστος,
Εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

Fr. CXVIII.

Apollonius Dyscolus de adverbio in Bekkeri Anecd. T. II. p. 572. 14: *Τούτοις δὴ ἐπιστήσας ὁ Τρύφων ἐζήτει περὶ τοῦ μεγαλωστί,* ἱρωστὶ *παρὰ Ἀνακρέοντι, καὶ ἔτι τοῦ παρ' Ἀθηναίοις νεωστί, ὅπερ οὐκ ἀπιθάνως τῇ παρὰ Ἀθηναίοις συνήθει ἐπεκτάσει ἐξέτεινε τὸ ῑ· ἔδει γάρ φησι παρὰ τὸ μεγαλίζω μεγαλιστί, νεανίζω νεανιστί· καὶ δῆλον ὅτι καὶ τὸ ἱρωστὶ παρά τι τῶν εἰς ζω ληγόντων ῥημάτων· πρὸς ὃν ἔστι φάναι, ὅτι πολλάκις καὶ ἐκ διαφόρων μερῶν λόγου αἱ αὐταὶ παραγωγαὶ γίνονται· παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτῶ γίνεται τὸ αἰτίζω καὶ παρ' ὄνομα τὸ βάρβαρος τὸ βαρβαρίζω· ἔστι δὲ ὅτε καὶ παρ' ἐπιῤῥήματα, ὡς αἰαῖ αἰάζω· οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὰ προκατειλημμένα τὰ μὲν παρὰ ῥῆμα εἶναι, τὰ δὲ ὡς ἠλογημένα ἀπὸ ἐπιῤῥημάτων παρῆχθαι τῶν εἰς ως περατουμένων, ὥστε ἐν προσθέσει τοῦ τι ἀποτελεῖσθαι, μεγάλως μεγαλωστί, νέως νεωστί, ἱερῶς ἱερωστί.* Anacreontem respexit Hesychius: *Ἱρῶς τι· θεοπρεπῶς·* ubi scribendum est: *Ἱρωστί· θεοπρεπῶς.*

Quod legitur apud Scholiastam Homeri Iliad. Σ. 26: Μεγαλωστί· Ἀνακρέων ἡρωϊστι· φερεκράτης ἀντὶ τοῦ ταχέως. id sic corrigendum esse videtur: Ἀνακρέων ἐρωστί· Φερεκράτης ταχεωστὶ ἀντὶ τοῦ ταχέως. Pherecratem autem ταχεωστὶ dixisse nemo mirabitur, qui cum in iis fabulis, quas vere scripsisse perhibetur, tum in iis, quas veteres grammatici ei abjudicaverunt, (rectene illi quidem an secus statuerint, nunc non quaeram) plura singularia usurpavit, quam alius quis comoediae veteris poeta. Ita, ut ex multis pauca depromam, γυνὴν dixit, ut docet Antiatticista Bekkeri Anecdot. T. I. p. 86. 12: Γυναί· ἀντὶ τοῦ γυναῖκες· Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις· Φερεκράτης Κραπατάλοις τὴν γυνήν. Versum ipsum servavit auctor Etymologici M. p. 243. 16: Ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν, οἷον·

Ὡς ἄτοπόν ἐστιν μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν.

καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν·

Ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς.

Alter ille versus non Pherecrati, sed Philippidi tribuendus esse videtur. Ita βότρυχος dixit: nam in versu, quem servavit Pollux L. II. 35. legendum est pro vulgata scriptura βοστρύχοισι·

Ὦ ξανθοτάτοις βοτρύχοισι κομῶν.

Hanc formam cum alia commendant, tum Alciphronis verba, quae leguntur in epistola inedita: Ἦσαν δὲ αἱ μὲν εὔφυλλοι καὶ μακραί, αἱ δὲ αὖλαι (l. οὖλαι) βοτρύχοις ἐμφερεῖς, ἄλλαι βραχεῖαι. Eademque restituenda est Euripidi. Sic πρωπέρυσιν dixit pro vulgari προπέρυσιν: nam in eo versu, quem servavit Zonaras T. II. 1745. legendum esse:

Α. Ἢ ποτὲ σὺ ἤκουσας αὐτοῦ; Β. Πρωπέρυσιν ἔτος τρίτον.

alio loco demonstrabo.

Fr. CXIX.

Pollux L. V. 96: *Σὺ δ' ἂν προςθείης — Καὶ* κάλυκας *παρ' Ὁμήρου τε καὶ Ἀνακρέοντος. Κάλυξ* mundum muliebrem fuisse apparet: conferas Homeri versus in Iliadis libro XVIII. v. 400. ubi Vulcanus haec dicit:

Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά,
Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκας τε καὶ ὅρμους,
Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ.

Alii torquem fuisse dicunt, ut Hesychius: *Κάλυκας· ὅρμους, περιτραχηλίους κόσμους.* alii vinculum, quod capillos contineat: ut idem grammaticus significat: *Κάλυξ — ἡ χρυσῆ σύριγξ ἡ τοὺς πλοκάμους συμπεριέχουσα.* Probabilius vero statuas fuisse inaures.

Fr. CXX.

Pollux L. II. 103: *Καὶ τὰ ῥήματα πτύειν καὶ ἀποπτύειν, καταπτύειν, κατάπτυστον, ἀπόπτυστον· Ἀνακρέων δὲ καὶ* καταπτύστην *εἴρηκε.* Comparari potest, quod supra Fr. XC. v. 2. legitur *πολυκρότη.*

Fr. CXXI.

Eustathius ad Homeri Odyss. *Κ.* p. 1654. 12: *Περὶ δὲ τὸ φράζεσθαι εἰ καὶ προγέγραπται ὅμως οὐ πάρεργον καὶ ἐκ τοῦ Ἡρακλείδου παρασημειώσασθαι ταῦτα· Ἀνέκαθέν φησιν, ἤγουν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς, ἔστι φῶ τὸ λέγω, οὗ μετοχὴ ἀόριστος φάσας, ὡς κλῶ κλάσας· καὶ συγκοπῇ φάς· οἷον· Φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον. ὥςπερ καὶ* κλάς *φησι παρὰ Ἀνακρέοντι.* Heraclides fortasse intellexit versum 1. Fr. XVI:

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς.

Fr. CXXII.

Etymologicum M. p. 524. 59: *Κόκκυξ· ὄρνεον ἐαρινὸν παραπλήσιον ἱέρακι ἢ δειλότατον, ὥς φησιν Ἀνακρέων.* Opprobrii loco eandem vocem usurpat Plato comicus in Laio apud Athenaeum L. II. p. 68. C:

Οὐχ ὁρᾷς, ὅτι
Ὁ μὲν Λέαγρος Γλαύκωνος ὢν μεγάλου γένους
* * *κόκκυξ ἠλίθιος περιέρχεται,*
Σικυοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων;

Egregia est Meineckii conjectura *ὁ μὲν Λέαγρος* pro *ὁ Μελέαγρος*, ut vulgo legebatur: lacunam alii aliter supplere conati sunt: mihi quidem Plato scripsisse videtur:

Ἀβελτεροκόκκυξ ἠλίθιος περιέρχεται.

quam vocem Phrynichus servavit in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 27. 4: *Ἀβελτεροκόκκυξ· ἀβέλτερος καὶ κενός· κόκκυγα λέγουσι τὸν κενὸν καὶ κοῦφον.* Phrynichus autem pleraque ex antiquae comoediae poetis sumsit. Non prorsus dissimile est illud Aristophanis in Acharnensibus v. 594:

ΛΑ. Ἐχειροτόνησαν γάρ με. ΔΙΚ. Κόκκυγές γε τρεῖς.

Ceterum ad eandem Laii scenam referendum est illud fragmentum, quod legitur apud Scholiastam Aristophanis Pluti v. 179:

Οὐχ ὁρᾷς, ὅτι
Φιλωνίδην που τέτοκεν ἡ μήτηρ ὄνον
Τὸν Μελιτέα, κοὐκ ἔπαθεν οὐδέν;

Sic enim corrigo.

Fr. CXXIII.

Pollux L. VII. 177: *Μυρεψός· Κριτίας γὰρ οὕτως ὠνόμασεν μυροποιός· οὕτω δὲ Ἀραρὼς* In codice

Falkenburg. scribit: [illegible]. Ceterum conferas quae dicta sunt ad Fr. XXVII.

Fr. CXXIV.

Scholiasta Apollonii L. II, 127: *Πόλλ᾽ ἐπιπαμφαλόωντες· πολλὰ ἐπιβλέποντες καὶ μετ᾽ ἐνθουσιασμοῦ· Παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ πτοήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν. Κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἱππῶναξ καὶ Ἀνακρέων. Λέγει δὲ καὶ Ἐρύκιος·*

Πάντοθε παμφαλόωντες ἐδινήσαντο πόδεσσιν.

Παμφαλᾶν est oculos huc illuc convertere, conferas Hesychium: *Ἐπαμφάλησεν, ἐθαύμασε, περιεβλέψατο.* Sic enim vere Ruhnkenius correxit vulgatam scripturam: *ἐπαμφάδησεν* in Epistol. Crit. II. p. 138.

Fr. CXXV.

Etymologic. M. p. 514. 28: *Κινάκη· ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρεόντειον χωρὶς τοῦ ἰῶτα γράφεται καὶ γέγονεν ἔκθλιψις τοῦ ἰῶτα· καὶ κράσει τῷ ωα, τωκινακη, ὥσπερ ω Ἀπολλον Ὠπολλον· ἐὰν δὲ ἔχῃ τὸ η, δηλονότι ἀφαιρέσει τοῦ α, οἷον ἀστεροπὴ στεροπὴ, ἀστραπή, στραπή, οἷον·*

Σὺν τῇδε τῇ στραπῇ.

Ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις ἔχει τὸ ι καὶ δῆλον ὅτι στραπῇ. Dixerat igitur Sophocles, ut videtur *κινάκην* genere feminino, nisi falsus est Grammaticus: Anacreon autem *τὠκινάκῃ* crasi usus, non *τῷ κινάκῃ*. Et Anacreonti fortasse etiam iste versiculus vindicandus est:

Σὺν τῇδε τῇ στραπῇ.

certe is ex Ionico poeta est depromtus.

Fr. CXXVI.

Etymologicum M. p. 707. 45: *Σαλάμβα· σημαίνει τὰς θυρίδας τὰς ἀεὶ ἐν σάλῳ οὔσας· Λυκόφρων· ἢ παρὰ τὸ δι' αὐτὰς εἰςβαίνειν τὸ φῶς τὸ σέλας. Καὶ Σαλαμβὰς ἡ δαίμων παρὰ τὸ ἀεὶ περιφέρεσθαι καὶ ἐν σάλῳ εἶναι καὶ ὅτι περιέρχεται θρηνοῦσα τὸν Ἄδωνιν, καὶ* σαλαΐζειν *Ἀνακρέων ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν· σαλεύει γὰρ καὶ ταράττει τὴν διάνοιαν ἡ τοιαύτη ὀδύνη τοῦ θρήνου.* Conferas etiam Orionem p. 148. 5: *Καὶ* σηλάζειν *(σαλαΐζειν) Ἀνακρέων ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν.* Similiter interpretatur hanc vocem Hesychius: *Σαλαΐζειν· κόπτεσθαι*; et apud eundem legitur: *Σαλαΐς· κωκυτός.*

Fr. CXXVII.

Eustathius ad Iliad. N. v. 227. p. 928. 63: *Λέγουσι γὰρ παρ' Ἀνακρέοντι ἐπὶ θρήνου κεῖσθαι τὸν* ὕμνον. qui illa hausit ex scholiasta ad illum versum, apud quem haec leguntur: *Ὕμνον γὰρ καὶ Ἀνακρέων τὸν θρηνόν φησι.* Non dissimilis usus verbi *ὑμνεῖν* est apud Aristidem T. I. p. 259: *Ἃ δὲ νῦν ὁρᾶν τε καὶ ὑμνεῖν ὁ δαίμων παρέδωκε, τίς θρῆνος Ἀργεῖος, τίνες Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ᾠδοὶ συμμετρήσονται;*

Fr. CXXVIII.

Herodianus *περὶ μονήρ. λέξ.* p. 11: *Τύλλος ὁ Ἀθηναῖος· Ἡρόδοτος ά* (L. I. c. 30.), *Φέλλος τὸ κύριον· Ἡσίοδος·*

Φέλλον ἐϋμελίην τέκε τῇ Μελιβοίᾳ

φίλλος· *παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα· σίλλος,* et quae sequuntur. Quid sit *φίλλος* non possum expedire;

βίλλος apud Arcadium p. 53. 20. legitur, ubi pariter de his verbis in — λλος exeuntibus disserit: Τὸ σίλλος καὶ βίλλος, τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον, τὸ κοινῶς βιλλίν, παρὰ Ἐφεσίοις βαρύνεται. Ceterum in Hesiodi versu scribendum esse conjicio:

Φέλλον ἐΰμμελίην τέκετ᾽ Αἰγείδῃ Μελίβοια.

Meliboea enim Thesei fuit uxor, ut ex Istro docet Athenaeus L. XIII. p. 557. A: Ἴστρος γοῦν ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν καταλέγων τὰς τοῦ Θησέως γενομένας γυναῖκας φησὶ τὰς μὲν αὐτῶν ἐξ ἔρωτος γεγενῆσθαι, τὰς δ᾽ ἐξ ἁρπαγῆς, ἄλλας δ᾽ ἐκ νομίμων γάμων· ἐξ ἁρπαγῆς μὲν Ἑλένην, Ἀριάδνην, Ἱππολύτην καὶ τὰς Κερκύονος καὶ Σίνιδος θυγατέρας, νομίμως δ᾽ αὐτὸν γῆμαι Μελίβοιαν τὴν Αἴαντος μητέρα: Hesiodum autem Thesei uxores recensuisse ex eodem Athenaei loco cognoscimus: sic enim pergit: Ἡσίοδος δέ φησιν καὶ Ἵππην καὶ Αἴγλην, δι᾽ ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην ὅρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκωψ. Et versum ex hac catalogi parte servavit Plutarchus in vita Thesei p. 8:

Δεινὸς γάρ μιν ἔτειρεν ἔρως Πανοπηΐδος Αἴγλης.

Fr. CXXIX.

Herodianus περὶ μονήρ. λέξ. p. 14: Χαρίεις· οὐδὲν εἰς ῑς λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὸν τῷ ῑ παραλήγεται — ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν, ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει. Hanc verbi formam Anacreonti restituere supra sum conatus, Fr. XLIII. ubi ita edidi:

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

Fr. CXXX.

Strabo L. XIV. p. 633: *Τέω δὲ Ἀθάμας μὲν πρότερον (ἔκτισεν), διόπερ* Ἀθαμαντίδα *καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων· κατὰ δὲ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν Ναῦκλος υἱὸς Κόδρου νόθος, καὶ μετὰ τοῦτον Ἄποικος καὶ Δάμασος Ἀθηναῖοι· καὶ Γέρης ἐκ Βοιωτῶν.* idem dicit Stephanus Byzantinus v. *Τέως· — ἣν πρώτην ἔκτισεν Ἀθάμας· ὅθεν* Ἀθαμαντίδα *καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων.* Fortasse Anacreon in illo ipso carmine, e quo versum istum (Fr. XXXIII.):

Αἰνοπαθῆ πατρίδ᾽ ἐπόψομαι:

petitum esse vidimus, vocaverat Teum Athamantida. Anacreontem Teum, urbem patriam laudibus celebrasse conjicit Wernsdorfius ad Himerii Orat. XXIX. 2; sed verba adeo corrupta et lacera sunt, ut nihil inde efficias: leguntur enim illo in loco haec: * * * *κι πᾶσι τοῖς μέλεσι, κἀκεῖθεν ἄγει τοὺς ἔρωτας· κοσμεῖ δὲ* * * * * *καὶ Σιμωνίδη καὶ Βακχυλίδη ἡ πόλις ἐσπούδασται· τὴν δὲ Χι* * * * * * * * * *α* * * *καὶ λόγοις κοσμεῖ Στησίχορος.*

Ceterum Athamantem primum condidisse Teum refert etiam Scholiasta Platonis ed. Bekker. p. 335: *Παρὰ δὲ Φερεκύδῃ καὶ τοὔνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγων δὲ τῆς Τέω, κείμενον εὗρον, ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, ἀπὸ τοῦ Τέως. Ὁ γὰρ Ἀθάμας, φησίν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρας, εὑρὼν Ἀρέαν τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν καὶ λίθους συμφοροῦσαν τοὺς νῦν ὄντας ἐν Τέῳ, ἤρετο ταύτην τί ποιεῖς, ἡ δὲ εἶπε, Τέως σὺ ἐζήτεις ἵνα πόλιν κτίσῃς, εὗρον. Ἀφ᾽ οὗ ἀνακινηθεὶς τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω.* Compares etiam quae Stephanus Byzantinus v. *Τέως* dicit: *Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ἀρέας, σκοπουμένου γὰρ τοῦ Ἀθάμαντος ἔνθα ἱδρύσει τὸν ναόν,*

ἀθύρουσα οἷα δὴ παῖς, ἐκ λίθων οἰκίαν δειμαμένη, ἔλεγεν· ἕως σὺ χῶρον ἐσκόπεις, τέως ἐγὼ πόλιν σοι ἐδειμάμην· καὶ διὰ τοῦτο ἡ πόλις οὕτως ὠνομάσθη.

Fr. CXXXI.

Scholiasta ad Homeri Iliad. L. III. v. 219: Ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ἀστεμφὲς ὅτι τὸ ἀκίνητον· ὅ γὰρ Ἀνακρέων· σὺ γὰρ ἦς ἔμοιγ᾽ ἀστεμφής. Videntur haec ex versibus Glyconeis depromta esse:

Σὺ γὰρ ἦς ἔμοιγ᾽
Ἀστεμφής.

ibi autem elisio in versu extremo non fuit inusitata Anacreonti, ut supra demonstravi: dixerit autem haec poeta de pulcro aliquo puero vel puella, quae amorem ipsius repudiaverat.

Fr. CXXXII.

Scholiasta ad Homeri Odyss. L. VIII. v. 293: (ubi haec leguntur:

Οὐ γὰρ ἔθ᾽ Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλά που ἤδη
Οἴχεται εἰς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.)

Ἑλλάνικος οὖν φησι μιξέλληνας εἶναι καὶ πολεμικῶν ὅπλων τεχνίτας· καὶ Ἀνακρέων δὲ ὡς πολεμικῶν ὅπλων τεχνίτας μέμνηται· Τί μοι, φησί, τῶν ἀγκύλων τόξων φιλοκίμεως καὶ Σκυθῶν μέλει. Haec Buttmannus sic conjecit emendanda esse:

Τί μοι
Τῶν ἀγκύλων τόξων, φίλε,
Τί μοι δὲ Σιντίων μέλει;

Sed Σκυθῶν nego mutandum esse: Scythae enim propter insignem sagittandi peritiam celeberrimi erant,

et sagittis fere solis utebantur: compares, ut uno exemplo defungar, Sophoclis versus ex Nauplio apud Stephanum Byzantinum in v. ἀσπίς·

> Ἀλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον,
> Ὡς ἀσπιδοῦχος ἢ Σκύθης τοξεύμασιν.

Quare mihi longe probabilius esse videtur nomen Sintium excidisse: fortasse sic scripserat poeta:

> Τί μοι τῶν ἀγκύλων
> Σιντίων τόξων φίλ' ὦ Κίμεως τε καὶ
> Σκυθῶν μέλει;

Quid mihi curae sunt inclyti arcus Sintium et Scytharum, o amice Cimeos? Versus sunt tetrametri trochaici catalecti, quibus continuatis dimetrum esse Anacreonteum non est improbabile; conferas Fr. LXXIX. ubi junctus est cum versu acatalecto. Et fortasse Anacreonti tribuendus est ille versus, qui legitur apud Hephaestionem p. 34: Τετράμετρον δὲ καταληκτικόν, οἷον

> Ἐρξίη πῃ δηὖτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.

Illo enim tempore, quo Darius expeditionem in Graeciam comparavit, Anacreon adhuc vixisse videtur. Corruptum verbum φιλοκίμεως nomen proprium quin contineat, vix dubitari posse videtur, scripsi igitur: φίλ' ὦ Κίμεως: quod ita dictum est, ut apud Homerum notum illud:

> Φίλος ὦ Μενέλαε.

et apud Hesiodum in Clypeo v. 78:

> Ἥρως ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων.

et ibid. v. 118:

> Ἥρως ὦ Ἰόλαε διοτρεφές.

Fr. CXXXIII.

Plato sive quis alius auctor illius dialogi est, in Theage p. 125. D: ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ εἶπε·

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ,

ἡμῶν ἐρωτώντων, τί σοφῶν λέγεις, ὦ Εὐριπίδη, τί ἂν φαίη; ποῖα ἂν εἶναι ταῦτα; ΘΕ. Ἀλλὰ μὰ Δί᾽ οὐκ οἶδ᾽ ἔγωγε. ΣΩ. Ἀλλὰ βούλει ἐγώ σοι εἴπω; ΘΕ. Εἰ βούλει. ΣΩ. Ταῦτ᾽ ἔστιν ἅπερ ἔφη Ἀνακρέων τὴν Καλλικρίτην ἐπίστασθαι· ἢ οὐκ οἶσθα τὸ ᾆσμα; ΘΕ. Ἔγωγε. ΣΩ. Τί οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ ξυνουσίας ἐπιθυμεῖς ἀνδρός, ὅστις τυγχάνει ὁμότεχνος ὢν Καλλικρίτῃ τῇ Κυάνης, καὶ ἐπίσταται τυραννικά, ὥσπερ ἐκείνην ἔφη ὁ ποιητής, ἵνα καὶ σὺ ἡμῖν τύραννος γένῃ καὶ τῇ πόλει. Vulgo legebatur Καλλικρήτην et Καλλικρήτῃ, quod nomen quam mirum sit et inusitatum quilibet intelligit: scripsi igitur Καλλικρίτην et Καλλικρίτῃ, quod quin recte formatum et compositum sit, nemo dubitabit. Et postea vidi hanc conjecturam confirmari uno codice apud Bekkerum, in quo Καλλικρίτην scriptum est. Pro Κυανῆς autem, ut vulgo legebatur, scripsi ex optimo codice Κυάνης. Callicrite autem illa mulier eximia pulcritudine insignis fuisse videtur, cujus amore exarserat Anacreon.

Fr. CXXXIV.

Scholiasta Apollonii Rhodii ad L. I. v. 789: Καλῆς δι᾽ ἀναστάδος· ἣν ἡμεῖς προπαστάδα λέγομεν. Εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σιτᾶσθαι ἡμᾶς οἱονεὶ πάσασθαι· καλῆς δέ, ἤτοι ὅτι βασίλεια τὰ οἰκήματα ἢ ὅτι ἐρωτικά· τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἐρώτων· (fortasse scripsit τὰ τῶν ἐρώντων· in scholiis Parisinis legitur: καλὰ γὰρ τὰ τῶν ἐρωμένων.) ὡς καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ ἐρωμένης φησίν. Nisi

proreus fallor, scholiasta ille ipsa Anacreontis verba adscripserat, sed ea interciderunt.

Fr. CXXXV.

Maximus Tyrius VIII. p. 96. ed. minor. Davis. (XXIV. p. 297. ed. maj.): Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας· ἀλλὰ κἂν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὅρα· — καὶ αὖθις *καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια* φησί.

Fr. CXXXVI.

Athenaeus L. I. p. 12. A: Παρ' ὅλην δὲ τὴν συνουσίαν παρέκειντο αἱ τράπεζαι πλήρεις, ὡς παρὰ πολλοῖς τῶν βαρβάρων ἔτι καὶ νῦν ἔθος ἐστί, *κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν*, κατὰ Ἀνακρέοντα. Κατηρεφέες in Casauboni editione legitur, in Veneta κατηρεφής. Non dissimile est, quod Pherecrates dixerat (versus legitur apud Hesychium in v. ἐπίμεστα):

Βριθομένης πάντων ἀγαθῶν ἐπίμεστα τραπέζης.

Ita enim haec emendanda esse alio loco docebo.

Fr. CXXXVII.

Gregorius Comment. in Hermogenem p. 914: Αἰσχρῶς κολακεύει τὴν ἀκοὴν ἐκεῖνα, ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά· οἷον τὰ *Ἀνακρέοντος* τὰ Σαπφοῦς· οἷον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἁπαλωτέρα, πηκτίδος ἐμμελεστέρα, ἵππου γαυροτέρα, ῥόδων ἁβροτέρα, χρυσοῦ τιμιωτέρα, ἱματίου

ἑαυτοῦ μαλακωτέρα. Quae ex his Anacreonti tribuenda sint, vix expedias, praesertim cum quaedam sint immutata. Nam quae Gregorius profert: πηκτίδος ἐμμελεστέρα et χρυσοῦ τιμιωτέρα, ea ex Sapphus carminibus petita sunt, sed illa dixerat Πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα et χρυσῶ χρυσοτέρα, ut cognoscimus ex Demetrio de elocut. 162: Τοῦ αὐτοῦ τῆς ὑπερβολῆς εἴδους καὶ τὰ τοιαῦτά ἐστιν· ὑγιέστερος κολοκύντης καὶ φαλακρότερος εὐδίας· καὶ τὰ Σαπφικά· Πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα, χρυσῶ χρυσοτέρα· πᾶσαι γὰρ αἱ τοιαῦται χάριτες ἐκ τῶν ὑπερβολῶν εὕρηνται, καίτοι διαφέρουσιν. Inter illa autem γάλακτος λευκοτέρα et ἵππου γαυροτέρα atque inter haec Theocritea XI. v. 20:

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

magna similitudo intercedit: Theocritus enim ibi Anacreontem vel Sappho imitatus esse videtur.

Fr. CXXXVIII.

Pollux L. VI. 107: Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαί φησιν καὶ κοριάννοις καὶ λύγῳ καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ· σάμψυχος οὗτος ἦν καὶ ἀνήτῳ, ὡς καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀλκαῖος. Pro vulgata lectione αὐτῷ scripsi λύγῳ; intelligit enim Pollux ea quae leguntur Fr. XXXIX:

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες ἐπεί τε
Στεφανοῦταί τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

sicut cum Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ dicit, respicit hos versus (Fr. XCX.):

Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν
Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

Ἀνήτῳ scribitur in codicibus, et confirmari haec forma videtur auctoritate Grammatici in Bekkeri Anecdotis

T. I. p. 402. 3: Ἄννηττον· τὸ ἄννηττον ἐν τοῖς δύο νν καὶ δύο ττ. Dubito tamen an quisquam dixerit ἄννηττον, et nisi fallor, hoc potius grammaticus ille dicere debebat et ἄνηττον et ἀννητόν dici: quorum hoc Aeolensibus solis videtur usitatum fuisse, illud vero ἄννητον ne Attici quidem poetae repudiaverunt.

Fr. CXXXIX.

Himerius Oratione III. p. 426. ed. Wernsdorf. *Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιόον προσώπῳ·* μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προςᾴσομαι· ἡδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποίησιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Ἐπεὶ δὲ ἀγέρωχοί τε ὄντες καὶ ὑψαυχένες ἄφετοί τε καὶ ἔξω μέτρων ἀθύρουσιν, ὀλίγα παρακαλέσας τὴν ποίησιν δοῦναί μοί τι μέλος Τήιον· ταύτην γὰρ φιλῶ τὴν Μοῦσαν· ἐκ τῶν ἀποθέτων τῶν Ἀνακρέοντος τοῦτον σοι φέρων τὸν ὕμνον ἔρχομαι καί τι καὶ αὐτὸς προςθεὶς τῷ ᾄσματι, *Ὦ φάος Ἑλλήνων καὶ τῶν ὅσοι Παλλάδος ἱερὸν δάπεδον Μουσάων τε ἄλση νεμόμεθα.* Himerium haec ultima ex Anacreonte sumsisse, (sicut etiam quae primo loco leguntur ad eundem poetam referenda esse puto,) manifestum est, sed cum ille non pauca immutaverit, alia autem, ut ipse dicit, addiderit, vix poteris conjicere, quid Anacreon scripserit. Scriptum autem fuit hoc carmen, ut conjicio, in laudem Hipparchi.

Fr. CXL.

Himerius Orat. IV. p. 458: Φέρε οὖν, ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς, ὦ παῖδες, ὥςπερ τις θεός, ὅδε ὁ ἀνὴρ φαίνει,

οἵους ποιηταὶ πολλάκις εἰς ἀνθρώπων εἴδη μορφάς τε ποικίλας ἀμείβοντες πόλεις τε εἰς μέσας καὶ δήμους ἄγουσιν·

Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντας,

οἵαν Ὅμηρος μὲν Ἀθηνᾶν, Διόνυσον δὲ Ἀνακρέων Εὐριπίδης τε ἔδειξαν.

Fr. CXLI.

Pollux L. III. 98: *Τὸ γὰρ ᾖδων* (Cod. Falkenb. *ᾖσον*) *Ἰωνικὸν καὶ τὸ ᾖδε* (Cod. *ᾖσεν*) *σπάνιον μὲν παρ' ἡμῖν, Ἀνακρέων δ' αὐτὸ εἴρηκεν, Ἴων καὶ ποιητὴς ἀνήρ.*

Fr. CXLII.

Suidas T. II. p. 591. ed. Küster: *Μυσάχνη· ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ καὶ ἐργάτις καὶ δῆμος καὶ παχεῖα. — Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν καὶ λεωφόρον καὶ μανιόκηπον· κῆπος γὰρ τὸ μόριον.* Et meretricem ab Anacreonte *πανδοσίαν*, *λεωφόρον* et *πολύυμνον* vocatam esse, auctor est etiam Eustathius, qui ad Iliad. Ψ. p. 1329. 34. haec scribit: *Καὶ μὴν ὁ Ἀνακρέων τὴν τοιαύτην οὐ μάνυ σφοδρῶς, ἀλλὰ περιεσκεμμένως πανδοσίαν ὠνείδισε καὶ λεωφόρον καὶ πολύυμνον· ἄλλος δέ τις Χαλκιδίκην διὰ εὐτέλειαν φασὶ τοῦ διδομένου νομίσματος.* Idem rursus ad Iliad. *Π.* p. 1088. 37: *Ἤδη καὶ πανδοσία παρ' Ἀνακρέοντι· ἀκόλουθον δὲ τῇ πανδοσίᾳ καὶ τὸ δῆμον αὐτὴν λέγεσθαι παρὰ Ἀρχιλόχῳ, καθὰ καὶ λεωφόρον, ὡς Ἀνακρέων.* et poetae nomine non addito ad eundem Iliadis librum p. 1082. 46: *Τοιαῦται δὲ εἰσι γυναῖκες καὶ αἱ παρ' ἑτέροις σποδησιλαῦραι καὶ πανδοσίαι καὶ λεωφόροι.* Et *πανδοσίαν* rursus commemorat ad Iliad. *Δ.* p. 862. 45: *Εἰ δὲ καὶ πανδοσία*

ἡ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παίγνιον τῆς Πανδώρας. Verbum *μανιόκηπος* idem servavit, sed non Anacreonti, verum comico poetae tribuit: dicit enim ad Odyss. *H.* p. 1572. 43: Ὅς δὴ (κῆπος) μεταληφθεὶς ὑπὸ κωμικοῦ σκῶμμα ἐποίησε· γυναῖκα γάρ τις *μανιόκηπον* εἶπε τὴν μεμηνυῖαν περὶ μίξεις· κῆπον ἐκεῖνος ὑποθέμενος εἶναι τὸ παρὰ Λυκόφρονι ἐπείσιον. et ad Odyss. *Δ.* p. 1516. 22: Ἡ δὲ *μανιόκηπος* γυνή, τουτέστιν ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα κήπῳ τῷ καθ' αὐτὴν οὕτω σκώπτεται· περὶ ὃν δηλαδὴ μέμηνεν, ἀποφραγνῦσα τοῖς ἐθέλουσιν τὴν τῆς ὥρας ὀπώραν δρέπεσθαι. et rursus ad Iliad. *E.* p. 536. 22: Ἐκ τοιαύτης δὴ μανίας πέπαικται καὶ ἡ *μανιόκηπος* γυνὴ ἤγουν ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα· κῆπος γὰρ νῦν τὸ ἐπείσιον.

Πολύυμνον, si incorruptum est, de quo possis dubitare, significat famosam, ut *ὑμνεῖν* saepe nihil aliud est, quam frequenter usurpare, crepare: de quo verbi usu docte disseruit Ruhnkenius ad Timaeum p. 263. *Μανιόκηπον* autem etsi Suidas et Eustathius interpretari conantur, tamen vereor ne non integrum sit, atque existimo illum poetam, sive Anacreon, sive comicus fuerit, dixisse *μανόκηπον*. *Μανὸς* idem fere est quod *χαῦνος*. Photius p. 246. 10. ed. Dobr. Μανόν· ἀραιὸν ἢ χαῦνον. ἢ ἀνωφερὲς ὡς φλόξ. καὶ ὁ μαινόμενος ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσί. Anacreon igitur fortasse dixerit versu ionico:

Πολύυμνον, μανόκηπον.

littera α in illo *μανόκηπον* correpta: quam Atticos produxisse auctor est Phrynichus in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 51. 32: Μανόν· τὸ ἀραιὸν οὕτω λέγουσιν Ἀθηναῖοι· τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν. Et producta est in versibus Empedoclis apud Gaisford. Poet. Minor. Vol. III. p. 286. ed. Lips.:

Τῶν δ' ὅσ' ἴσω μὲν πυκνά, τὰ δ' ἔκτοθι μανὰ πέπηγε,
Κυπρίδος ἐν παλάμῃσι πλάδης ποιῆσδε τυχόντα.

Sed Aeschylus quoque eam corripuisse videtur in illa versus particula, quae servata est in Etymol. Gudiano p. 378. 38:

Ἐν μανοστήμοις πέπλοις.

Fr. CXLIII.

Photius p. 570. 13. ed. Dobr. *Ταντάλου τάλαντα· πλούσιως ὁ Φρὺξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ'. Γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα· ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται·*

Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντταλίζεται.

Eadem leguntur apud Apostolium XVIII. 14. et apud Suidam T. III. p. 4345. v. *Τὰ Ταντάλου ταλ.* Utitur autem hoc proverbio etiam Plutarchus in Amatorio c. 16: *Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν ἔρωτι πολλῷ καὶ πόθῳ ταὐτὸ τοῦτο τῶν Ταντάλου λεγομένων ταλάντων καὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς ἀντάξιον ἐποίησεν.*

Fr. CXLIV.

Zenobius Proverb. V. 20: *Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων. Καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονικαῖς· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι· ᾗ χρώμενος πάντα κατώρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις.* Tangit hoc proverbium Aristophanes in Nubibus v. 1063:

ΔΔ. Ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
Ἀγαθόν τι γενόμενον, φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον εἰπών.
ΔΙ. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν
μάχαιραν.

ΑΔ. Μάχαιραν; ἀστεῖον γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
Ὑπέρβολος δ' οὐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
Εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ μάχαιραν.

ubi scholiasta rem pluribus exponit: *Ὅτε ἀφῆκεν αὐτὸν Ἄκαστος μεταξὺ θηρίων, οἱ θεοὶ δὲ διδόασιν αὐτῷ ξίφος πρὸς ἄμυναν τῶν θηρίων, τινὲς δὲ ἐπὶ τῷ Πελίου ἀγῶνί φασι τὸν Πηλέα λαβεῖν διὰ σωφροσύνην Ἡφαιστότευκτον μάχαιραν· ὁ Πηλεὺς ἐγένετο σωφρονέστατος καί ποτε Ἱππολύτης τῆς γυναικὸς Ἀκάστου ἐρασθείσης αὐτοῦ καὶ μὴ δυνηθείσης πεῖσαι, ἀλλὰ διαβολῇ χρησαμένης, ὡς ἄρα ἐπεχείρησε βιάσασθαι αὐτήν, ὁ Ἄκαστος μαθὼν καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς ἐρημίαν καὶ τῶν ὅπλων γυμνώσας, ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπών, εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσῃ· ὡς δὲ ἔμελλεν ὑπὸ θηρίων διαφθείρεσθαι, οἱ θεοὶ μάχαιραν αὐτῷ ἐχαρίσαντο Ἡφαιστότευκτον δι' Ἑρμοῦ καὶ οὕτως ἔφυγε τὸν κίνδυνον. — Πηλεὺς Φῶκον κατὰ πατρίδα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας φεύγει εἰς Φθίαν πρὸς Εὔρυτον τὸν Ἀκάστορος, ὑφ' οὗ καὶ καθαίρεται· ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐλθὼν Εὐρύτῳ ἐντυγχάνει καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων· πάλιν οὖν ὁ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φεύγων εἰς Ἰωλκὸν πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται καὶ καθαίρεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀστυδάμεια δὲ ἡ Ἀκάστου γυνὴ ἐρασθεῖσα Πηλέως καὶ μὴ πείσασα αὐτὸν διὰ σωφροσύνην συνελθεῖν αὐτῇ καταψεύδεται αὐτοῦ πρὸς Ἄκαστον ὡς ἀποπειραθέντος αὐτῆς. ὁ δὲ κτεῖναι μέν, ὃν καθῆρεν οὐκ ἐβουλήθη· ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πήλιον· ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπὼν καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν βοῶν κρύψας ἐπανέρχεται. ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ μὴ εὑρὼν τὴν μάχαιραν ἤμελλεν ἀπόλλυσθαι καταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων, σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος, ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ.* Conferas etiam Pindari Neme. Carm. IV. v. 55. seq. et Scholiastam ad illum locum: ubi Hesiodi versus proferuntur, quos sic corrigendos esse credo:

Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Αὐτοῦ μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδοκητὶ μάχαιραν
Καλὴν, ἥν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ὡς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὺ
Αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκῴοισι δαμείη.

Fr. CXLV.

Fulgentius Mytholog. I. 25. p. 57. ed. Munker: „Et raptum Ganymeden aquila non vere volucris, sed bellica praeda: Juppiter enim, ut Anacreon antiquissimus auctor scripsit, dum adversus Titanas id est Titani filios, qui frater Saturni fuerat, bellum assumeret, et sacrificium Coelo fecisset, in victoriae auspicium aquilae sibi adesse prosperum vidit volatum: pro quo tam felici omine, praesertim quia et victoria consecuta est, in signis bellicis sibi aquilam auream fecit tutelaeque suae virtuti dedicavit, unde et apud Romanos hujusmodi signa tracta sunt: Ganymeden vero bellando praeeuntibus his signis rapuit.“ et quae sequuntur. Anacreon si revera haec attigit, (non multum enim auctoritatis isti Fulgentio tribuendum est) fortasse id fecit in illa elegia, ex qua servatus est ille versus (Fr. LXX.):

Ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

Aquilam autem signum in coelo fuisse illam, quae Ganymeden rapuerit, etiam Hyginus Astronom. p. 386. ed. Munker. dicit: „Haec est, quae dicitur Ganymedem rapuisse, et amanti Jovi tradidisse, hunc enim Juppiter primus ex avium genere sibi delegisse existimatur.“ et quae sequuntur.

EPIGRAMMATA.

His reliquiis carminum Anacreonticorum epigrammata, quae in Anthologia ei tribuuntur, subjungenda esse censui: quamquam unum tantum alterumve inest, quod satis probabili ratione ad Anacreontem possit referri: alia antiqua quidem sunt, sed utrum huic poetae an aliis quibusdam sint vindicanda, vix satis certo expedias: alia denique prorsus abjudicanda sunt vati Teio. Omisi autem duas istas cantiunculas Anacreonticas, quae leguntur in Anthologia XI. 47. et 48: nam hae quidem nullo pacto inter epigrammata referri possunt.

Ep. I.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικωνιάς, αἵ τε παρ' αὐτὴν
Ξανθίππη Γλαύκη τ' ἐς χορὸν ἐρχόμεναι
Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν
Κισσόν, καὶ σταφυλήν, πίονα καὶ χίμαρον.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 134. non indignum illud quidem Anacreonte.

Versu primo in codice Pal. *ἤ τε παρ᾽ αὐτὴν* scribitur, quod correxi cum Jacobsio pariterque in versu secundo *ἐρχόμεναι* pro *ἐρχομένη*. Ibidem in codice Pal. *Γλαύκη τ᾽ ἐς χορὸν* (Jacobs: *εἰς χορὸν*) in Plan. *Γλαύκη* [illegible]

Ep. II.

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ᾽ εὐρυχόροιο Κορίνθου
Ἄγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 135: neque vero recte Anacreonti tributum esse censeo. De equa Phidolae disserit Pausanias L. VI. c. 13: *Ἡ τῆς ἵππος ἡ τοῦ Κορινθίου Φειδόλα ὄνομα μέν, ὡς οἱ Κορίνθιοι μνημονεύουσιν, ἔχει Αὖρα, τὸν δὲ ἀναβάτην ἔτι ἀρχομένου τοῦ δρόμου συνέπεσεν ἀποβαλεῖν αὐτὴν καὶ οὐδέν τι ἧσσον θέουσα ἐν κόσμῳ περί τε τὴν νύσσαν ἐπέστρεφε, καὶ ἐπεὶ τῆς σάλπιγγος ἤκουσεν, ἐπετάχυνεν ἐς πλέον τὸν δρόμον· φθάνει δὲ δὴ ἐπὶ τοὺς Ἑλλανοδίκας ἀφικομένη καὶ νικῶσα ἔγνω καὶ παύεται τοῦ δρόμου. Ἠλεῖοι δὲ ἀνηγόρευσαν ἐπὶ τῇ νίκῃ τὸν Φειδόλαν καὶ ἀναθεῖναί οἱ τὴν ἵππον ταύτην ἀφιᾶσιν.*

Ep. III.

Πραξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις·
Εἷμα τόδε· ξυνὴ δ᾽ ἀμφοτέρων σοφίη.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 136, quod cur Anacreonti abjudicetur, nihil video causae. Eodem

utitur Suidas v. Εἷμα· ἱμάτιον. ἔνδυμα· καὶ διὰ τοῦτο ἐν ἐπιγράμματι· Πραξιδίκη μὲν ἔρ. In codice A. scribitur ξυνὰ pro ξυνή.

Ep. IV.

Πρόφρων, Ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ
Ναυκράτει, εὐχωλὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

Legitur hoc epigramma in Anthol. XI. 137, ubi in Pal. ὑπὸ δεξάμενος scribitur. Naucratem autem Aeschyli tragici (siquidem de tragico cogitandum est) filium novi nullum: certe cum Anacreon Athenis versaretur, tragico nulli erant filii: quare hoc quidem epigramma ab alio quo poeta, non ab Anacreonte compositum esse statuo.

Ep. V.

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἱδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
Ἔκγονοι ἐστάσανθ', οἷς χάριν ἀντιδίδου.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 138. In cod. P. legebatur τὸν δὲ δ' ἐκείνου: recte Jacobsius aliique homines docti τόνδε scripserunt, quamquam quo illud referendum sit, obscurum est. Anacreontisne sit hoc epigramma necne non ausim dijudicare.

Ep. VI.

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
Υἱός· ἐποίησεν δ᾽ ἔργον Ἀναξαγόρας.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 139. Anaxagoras videtur esse Aegineta ille artifex, qui Jovis statuam in memoriam victoriae de Xerxe reportatae confecit. Pausanias L. V. 23: Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ ἀνατεθὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐποίησεν Ἀναξαγόρας Αἰγινήτης. Nego autem hos versiculos Anacreontis esse.

Ep. VII.

Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέλανθος
Μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηιφίλου.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 140. Scripsi autem cum Barnesio φιλοστεφάνῳ pro codicis lectione φιλοστεφάνου. Ne hoc quidem epigramma Teio vati vindicandum esse censeo.

Ep. VIII.

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
Ἀσπὶς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

Legitur in Anthol. VI. 141. Conferas Suidam in v. δυσαχής· ὁ κακόηχος· ἐν ἐπιγράμματι: Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολ. quae recepissem, si Anacreontis hos esse versus constaret.

Ep. IX.

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστεϊ κόσμον
Θεσσαλίας μ᾽ ἀνέθηκ᾽ ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

Legitur hoc epigramma in Anthologia VI. 142: ubi in Pal. legitur *Διόνυσε δίδου καὶ*, sed punctis notatum est illud *δίδου*. Antiquum quendam Echecratidem commemorat Pausanias X. 16. 4: *Ἐχεκρατίδης δὲ ἀνὴρ Λαρισσαῖος τὸν Ἀπόλλωνα ἀνέθηκε τὸν μικρὸν καὶ ἁπάντων πρῶτον τεθῆναι τῶν ἀναθημάτων τοῦτό φασιν οἱ Δελφοί.* Quod si ab Anacreonte haec profecta sunt, certe antiquam formam exuerunt.

Ep. X.

Εὔχεο Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
Ἤπιον, ὅς μ᾽ ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις,
Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσατο· τὸν δ᾽ ἐθέλοντα
Ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

Legitur hoc epigramma, non indignum illud quidem Anacreonte, in Anthol. VI. 143. Versu tertio in cod. P. scribitur *κρειόεντι*, quod correxit Brunckius.

οἵους ποιηταὶ πολλάκις εἰς ἀνθρώπων εἴδη μορφάς τε ποικίλας ἀμείβοντες πόλεις τε εἰς μέσους καὶ δήμους ἄγουσιν·

Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ ἀνομίην ἐφέποντας,

οἵαν Ὅμηρος μὲν Ἀθηνᾶν, *Διόνυσον* δὲ *Ἀνακρέων* Εὐριπίδης τε ἔδειξαν.

Fr. CXLI.

Pollux L. III. 98: *Τὸ γὰρ ἤδων* (Cod. Falkenb. ἦσον) *Ἰωνικὸν καὶ τὸ ἦδε* (Cod. ἦσεν) *σπάνιον μὲν παρ' ἡμῖν, Ἀνακρέων δ' αὐτὸ εἴρηκεν, Ἴων καὶ ποιητὴς ἀνήρ.*

Fr. CXLII.

Suidas T. II. p. 591. ed. Küster: *Μυσάχνη· ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ καὶ ἐργάτις καὶ δῆμος καὶ παχεῖα. — Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν καὶ λεωφόραν καὶ μανιόκηπον· κῆπος γὰρ τὸ μόριον.* Et meretricem ab Anacreonte *πανδοσίαν*, *λεωφόρον* et *πολύυμνον* vocatam esse, auctor est etiam Eustathius, qui ad Iliad. *Ψ.* p. 1329. 34. haec scribit: *Καὶ μὴν ὁ Ἀνακρέων τὴν τοιαύτην οὐ πάνυ σφοδρῶς, ἀλλὰ περιεσκεμμένως πανδοσίαν ὠνείδισε καὶ λεωφόρον καὶ πολύυμνον· ἄλλος δέ τις Χαλκιδίτην δι' εὐτέλειαν φασὶ τοῦ διδομένου νομίσματος.* Idem rursus ad Iliad. *Π.* p. 1088. 37: *Ἤδη καὶ πανδοσία παρ' Ἀνακρέοντι· ἀκόλουθον δὲ τῇ πανδοσίᾳ καὶ τὸ δῆμον αὐτὴν λέγεσθαι παρὰ Ἀρχιλόχῳ, καθὰ καὶ λεωφόρον, ὡς Ἀνακρέων.* et poetae nomine non addito ad eundem Iliadis librum p. 1082. 46: *Τοιαῦται δέ εἰσι γυναῖκες καὶ αἱ παρ' ἑτέροις σποδησιλαῦραι καὶ πανδοσίαι καὶ λεωφόροι.* Et *πανδοσίαν* rursus commemorat ad Iliad. *Δ.* p. 862. 45: *Εἰ δὲ καὶ πανδοσία*

ἡ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παίγνιον τῆς Πανδώρας. Verbum μανιόκηπος idem servavit, sed non Anacreonti, verum comico poetae tribuit: dicit enim ad Odyss. *H.* p. 1572. 43: Ὅς δὴ (κῆπος) μεταληφθεὶς ὑπὸ κωμικοῦ σκῶμμα ἐποίησε· γυναῖκα γάρ τις μανιόκηπον εἶπε τὴν μεμηνυῖαν περὶ μίξεις· κῆπον ἐκεῖνος ὑποθέμενος εἶναι τὸ παρὰ Λυκόφρονι ἐπείσιον. et ad Odyss. *Δ.* p. 1516. 22: Ἡ δὲ μανιόκηπος γυνή, τουτέστιν ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα κήπῳ τῷ καθ᾿ αὐτὴν οὕτω σκώπτεται· περὶ ὃν δηλαδὴ μέμηνεν, ἀποφραγνῦσα τοῖς ἐθέλουσιν τὴν τῆς ὥρας ὀπώραν δρέπεσθαι. et rursus ad Iliad. *E.* p. 536. 22: Ἐκ τοιαύτης δὴ μανίας πέπαικται καὶ ἡ μανιόκηπος γυνὴ ἤγουν ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα· κῆπος γὰρ νῦν τὸ ἐπείσιον.

Πολύυμνον, si incorruptum est, de quo possis dubitare, significat famosam, ut *ὑμνεῖν* saepe nihil aliud est, quam frequenter usurpare, crepare: de quo verbi usu docte disseruit Ruhnkenius ad Timaeum p. 263. *Μανιόκηπον* autem etsi Suidas et Eustathius interpretari conantur, tamen vereor ne non integrum sit, atque existimo illum poetam, sive Anacreon, sive comicus fuerit, dixisse μανόκηπον. *Μανὸς* idem fere est quod *χαῦνος*. Photius p. 246. 10. ed. Dobr. Μανόν· ἀραιὸν ἢ χαῦνον. ἢ ἀνωφερὲς ὡς φλόξ. καὶ ὁ μαινόμενος ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσί. Anacreon igitur fortasse dixerit versu ionico:

Πολύυμνον, μανόκηπον.

littera $\bar{\alpha}$ in illo *μανόκηπον* correpta: quam Atticos produxisse auctor est Phrynichus in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 51. 32: *Μανόν· τὸ ἀραιὸν οὕτω λέγουσιν Ἀθηναῖοι· τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν.* Et producta est in versibus Empedoclis apud Gaisford. Poet. Minor. Vol. III. p. 286. ed. Lips.:

Τῶν δ᾽ ὅσ᾽ ἔσω μὲν πυκνά, τὰ δ᾽ ἔκτοσθε μανὰ πέπηγε,
Κυπρίδος ἐν παλάμῃσι πλάδης τοιῆςδε τυχόντα.

Sed Aeschylus quoque eam corripuisse videtur in illa versus particula, quae servata est in Etymol. Gudiano p. 378. 38:

Ἐν μανοστήμοις πέπλοις.

Fr. CXLIII.

Photius p. 570. 13. ed. Dobr. *Ταντάλου τάλαντα*· πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ᾽. Γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα· ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται·

Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντακίζεται.

Eadem leguntur apud Apostolium XVIII. 14. et apud Suidam T. III. p. 4345. v. *Τὰ Ταντάλου ταλ.* Utitur autem hoc proverbio etiam Plutarchus in Amatorio c. 16: *Ἐλθὼν δ᾽ ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν ἔρωτι πολλῷ καὶ πόθῳ ταὐτὸ τοῦτο τῶν Ταντάλου λεγομένων ταλάντων καὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς ἀντάξιον ἐποίησεν.*

Fr. CXLIV.

Zenobius Proverb. V. 20: *Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ*· μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων. Καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονικαῖς· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι· ᾗ χρώμενος πάντα κατώρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις. Tangit hoc proverbium Aristophanes in Nubibus v. 1063:

ΔΔ. Ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ᾽ εἶδες ἤδη
Ἀγαθόν τι γενόμενον, φράσον, καὶ μ᾽ ἐξέλεγξον εἰπών.
ΔΙ. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.

ΑΔ. Μάχαιραν; ἀστεῖον γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
Ὑπέρβολος δ' οὐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
Εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ μάχαιραν.

ubi scholiasta rem pluribus exponit: *Ὅτε ἀφῆκεν αὐτὸν Ἄκαστος μεταξὺ θηρίων, οἱ θεοὶ δὲ διδόασιν αὐτῷ ξίφος πρὸς ἄμυναν τῶν θηρίων, τινὲς δὲ ἐπὶ τῷ Πελίου ἀγῶνί φασι τὸν Πηλέα λαβεῖν διὰ σωφροσύνην Ἡφαιστότευκτον μάχαιραν· ὁ Πηλεὺς ἐγένετο σωφρονέστατος καί ποτε Ἱππολύτης τῆς γυναικὸς Ἀκάστου ἐρασθείσης αὐτοῦ καὶ μὴ δυνηθείσης πεῖσαι, ἀλλὰ διαβολῇ χρησαμένης, ὡς ἄρα ἐπεχείρησε βιάσασθαι αὐτήν, ὁ Ἄκαστος μαθὼν καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς ἐρημίαν καὶ τῶν ὅπλων γυμνώσας, ἀφῆκεν αὐτὸν· καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπών, εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσῃ· ὡς δὲ ἔμελλεν ὑπὸ θηρίων διαφθείρεσθαι, οἱ θεοὶ μάχαιραν αὐτῷ ἐχαρίσαντο Ἡφαιστότευκτον δι' Ἑρμοῦ καὶ οὕτως ἔφυγε τὸν κίνδυνον. — Πηλεὺς Φῶκον κατὰ πατρίδα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας φεύγει εἰς Φθίαν πρὸς Εὔρυτον τὸν Ἀκάστορος, ὑφ' οὗ καὶ καθαίρεται· ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐλθὼν Εὐρύτῳ ἐντυγχάνει καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων· πάλιν οὖν ὁ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φεύγων εἰς Ἰωλκὸν πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται καὶ καθαίρεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀστυδάμεια δὲ ἡ Ἀκάστου γυνὴ ἐρασθεῖσα Πηλέος καὶ μὴ πείσασα αὐτὸν διὰ σωφροσύνην συνελθεῖν αὐτῇ καταψεύδεται αὐτοῦ πρὸς Ἄκαστον ὡς ἀποπειραθέντος αὐτῆς. ὁ δὲ κτεῖναι μέν, ὃν καθῆρεν οὐκ ἐβουλήθη· ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πήλιον· ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπὼν καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν βοῶν κρύψας ἐπανέρχεται. ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ μὴ εὑρὼν τὴν μάχαιραν ἤμελλεν ἀπόλλυσθαι καταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων, σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος, ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ.* Conferas etiam Pindari Neme. Carm. IV. v. 55. seq. et Scholiastam ad illum locum: ubi Hesiodi versus proferuntur, quos sic corrigendos esse credo:

Ep. XVII.

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόῤῥω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
Βοΐδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

Legitur hoc epigramma in Anthol. IX. 715: et hoc quidem Anacreonti abjudicandum, qui, ut alia omittam, Myronis buculam non potuit carminibus celebrare.

Ep. XVIII.

Βοΐδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
Χαλκωθὲν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

Legitur hoc epigramma in Anthologia IX. 716: hoc quoque a recentiore aliquo poeta, non a vate Teio compositum est.

Ep. XIX.

Ἀλκίμων σ', ὠριστόκλειδη, πρῶτον οἰκτείρω φίλων,
Ὤλεσας δ' ἥβην ἀμύνων πατρίδος δουληΐην.

Leguntur hi versus in Anthologia XIII. 4: quos ab Anacreonte scriptos esse non abhorret a verisimilitudinis specie: est autem hoc, ut opinor, exordium longioris alicujus carminis, non epigramma. — Versu secundo in Cod. P. *δουλίην* scribitur, quod correxerunt homines docti.

INDEX VERBORUM.

οἵους ποιηταὶ πολλάκις εἰς ἀνθρώπων εἴδη μορφάς τε ποικίλας ἀμείβοντες πόλεις τε εἰς μέσους καὶ δήμους ἄγουσιν·

Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφέποντας,

οἷαν Ὅμηρος μὲν Ἀθηνᾶν, Διόνυσον δὲ Ἀνακρέων Εὐριπίδης τε ἔδειξαν.

Fr. CXLI.

Pollux L. III. 98: Τὸ γὰρ ᾔδων (Cod. Falkenb. ᾖσον) Ἰωνικὸν καὶ τὸ ᾔδε (Cod. ᾖσεν) σπάνιον μὲν παρ᾽ ἡμῖν, Ἀνακρέων δ᾽ αὐτὸ εἴρηκεν, Ἴων καὶ ποιητὴς ἀνήρ.

Fr. CXLII.

Suidas T. II. p. 591. ed. Küster: Μυσάχνη· ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ καὶ ἐργάτις καὶ δῆμος καὶ παχεῖα. — Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν καὶ λεωφόρον καὶ μανιόκηπον· κῆπος γὰρ τὸ μόριον. Et meretricem ab Anacreonte πανδρυίαν, λεωφόρον et πολύυμνον vocatam esse, auctor est etiam Eustathius, qui ad Iliad. Ψ. p. 1329. 34. haec scribit: Καὶ μὴν ὁ Ἀνακρέων τὴν τοιαύτην οὐ πάνυ σφοδρῶς, ἀλλὰ περιεσκεμμένως πανδοσίαν ὠνείδισε καὶ λεωφόρον καὶ πολύυμνον· ἄλλος δέ τις Χαλκιδίτιν δι᾽ εὐτέλειαν φασὶ τοῦ διδομένου νομίσματος. Idem rursus ad Iliad. Π. p. 1088. 37: Ἤδη καὶ πανδοσία παρ᾽ Ἀνακρέοντι· ἀκόλουθον δὲ τῇ πανδρσίᾳ καὶ τὸ δῆμον αὐτὴν λέγεσθαι παρὰ Ἀρχιλόχῳ, καθὰ καὶ λεωφόρον, ὡς Ἀνακρέων. et poetae nomine non addito ad eundem Iliadis librum p. 1082. 46: Τοιαῦται δέ εἰσι γυναῖκες καὶ αἱ παρ᾽ ἑτέροις σποδησιλαῦραι καὶ πανδοσίαι καὶ λεωφόροι. Et πανδοσίαν rursus commemorat ad Iliad. Δ. p. 862. 45: Εἰ δὲ καὶ πανδοσία

ἡ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παίγνιον τῆς Πανδώρας. Verbum μανιόκηπος idem servavit, sed non Anacreonti, verum comico poetae tribuit: dicit enim ad Odyss. *H.* p. 1572. 43: Ὃς δὴ (κῆπος) μεταληφθεὶς ὑπὸ κωμικοῦ σκῶμμα ἐποίησε· γυναῖκα γάρ τις μανιόκηπον εἶπε τὴν μεμηνυῖαν περὶ μίξεις· κῆπον ἐκεῖνος ὑποθέμενος εἶναι τὸ παρὰ Λυκόφρονι ἐπείσιον. et ad Odyss. *Δ.* p. 1516. 22: Ἡ δὲ μανιόκηπος γυνή, τουτέστιν ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα κήπῳ τῷ καθ᾽ αὐτὴν οὕτω σκώπτεται· περὶ ὃν δηλαδὴ μέμηνεν, ἀποφραγνῦσα τοῖς ἐθέλουσιν τὴν τῆς ὥρας ὀπώραν δρέπεσθαι. et rursus ad Iliad. *E.* p. 536. 22: Ἐκ τοιαύτης δὴ μανίας πέπαικται καὶ ἡ μανιόκηπος γυνὴ ἤγουν ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα· κῆπος γὰρ νῦν τὸ ἐπείσιον.

Πολύυμνον, si incorruptum est, de quo possis dubitare, significat famosam, ut *ὑμνεῖν* saepe nihil aliud est, quam frequenter usurpare, crepare: de quo verbi usu docte disseruit Ruhnkenius ad Timaeum p. 263. *Μανιόκηπον* autem etsi Suidas et Eustathius interpretari conantur, tamen vereor ne non integrum sit, atque existimo illum poetam, sive Anacreon, sive comicus fuerit, dixisse *μανόκηπον*. *Μανὸς* idem fere est quod *χαῦνος*. Photius p. 246. 10. ed. Dobr. Μανόν· ἀραιὸν ἢ χαῦνον. ἢ ἀνωφερὲς ὡς φλόξ. καὶ ὁ μαινόμενος ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσί. Anacreon igitur fortasse dixerit versu ionico:

Πολύυμνον, μανόκηπον.

littera *α* in illo *μανόκηπον* correpta: quam Atticos produxisse auctor est Phrynichus in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 51. 32: Μανόν· τὸ ἀραιὸν οὕτω λέγουσιν Ἀθηναῖοι· τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν. Et producta est in versibus Empedoclis apud Gaisford. Poet. Minor. Vol. III. p. 286. ed. Lips.:

Τῶν δ' ὅσ' ἔσω μὲν πυκνά, τὰ δ' ἔκτοσθε μανὰ πέπηγε,
Κυπρίδος ἐν παλάμῃσι κλάδης ποιῇσδε τυχόντα.

Sed Aeschylus quoque eam corripuisse videtur in illa versus particula, quae servata est in Etymol. Gudiano p. 378. 38:

Ἐν μανοστήμοις πέπλοις.

Fr. CXLIII.

Photius p. 570. 13. ed. Dobr. *Ταντάλου τάλαντα·* *πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ'. Γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα· ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται·*

Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντολίζεται.

Eadem leguntur apud Apostolium XVIII. 14. et apud Suidam T. III. p. 4345. v. *Τὰ Ταντάλου ταλ.* Utitur autem hoc proverbio etiam Plutarchus in Amatorio c. 16: *Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν ἔρωτι πολλῷ καὶ πόθῳ ταὐτὸ τοῦτο τῶν Ταντάλου λεγομένων ταλάντων καὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς ἀντάξιον ἐποίησεν.*

Fr. CXLIV.

Zenobius Proverb. V. 20: *Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων. Καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονικαῖς· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι· ᾗ χρώμενος πάντα κατώρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις.* Tangit hoc proverbium Aristophanes in Nubibus v. 1063:

ΑΔ. Ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
Ἀγαθόν τι γενόμενον, φράσον, καὶ μ' ἐξέλεγξον εἰπών.
ΔΙ. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν.

ΑΔ. Μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
Ὑπέρβολος δ᾽ οὐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
Εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ᾽ οὐ μὰ Δί᾽ οὐ μάχαιραν.

ubi scholiasta rem pluribus exponit: Ὅτε ἀφῆκεν αὐτὸν Ἄκαστος μεταξὺ θηρίων, οἱ θεοὶ δὲ διδόασιν αὐτῷ ξίφος πρὸς ἄμυναν τῶν θηρίων, τινὲς δὲ ἐπὶ τῷ Πελίου ἀγῶνί φασι τὸν Πηλέα λαβεῖν διὰ σωφροσύνην Ἡφαιστότευκτον μάχαιραν· ὁ Πηλεὺς ἐγένετο σωφρονέστατος καί ποτε Ἱππολύτης τῆς γυναικὸς Ἀκάστου ἐρασθείσης αὐτοῦ καὶ μὴ δυνηθείσης πεῖσαι, ἀλλὰ διαβολῇ χρησαμένης, ὡς ἄρα ἐπεχείρησε βιάσασθαι αὐτήν, ὁ Ἄκαστος μαθὼν καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς ἐρημίαν καὶ τῶν ὅπλων γυμνώσας, ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπών, εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσῃ· ὡς δὲ ἔμελλεν ὑπὸ θηρίων διαφθείρεσθαι, οἱ θεοὶ μάχαιραν αὐτῷ ἐχαρίσαντο Ἡφαιστότευκτον δι᾽ Ἑρμοῦ καὶ οὕτως ἔφυγε τὸν κίνδυνον. — Πηλεὺς Φῶκον κατὰ πατρίδα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας φεύγει εἰς Φθίαν πρὸς Εὔρυτον τὸν Ἀκάστορος, ὑφ᾽ οὗ καὶ καθαίρεται· ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐλθὼν Εὐρύτῳ ἐντυγχάνει καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων· πάλιν οὖν ὁ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φεύγων εἰς Ἰωλκὸν πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται καὶ καθαίρεται ὑπ᾽ αὐτοῦ. Ἀστυδάμεια δὲ ἡ Ἀκάστου γυνὴ ἐρασθεῖσα Πηλέος καὶ μὴ πείσασα αὐτὸν διὰ σωφροσύνην συνελθεῖν αὐτῇ καταψεύδεται αὐτοῦ πρὸς Ἄκαστον ὡς ἀποπειραθέντος αὐτῆς. ὁ δὲ κτεῖναι μέν, ὃν καθῆρεν οὐκ ἐβουλήθη· ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πήλιον· ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπὼν καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν βοῶν κρύψας ἐπανέρχεται. ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ μὴ εὑρὼν τὴν μάχαιραν ἤμελλεν ἀπόλλυσθαι καταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων, σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος, ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ. Conferas etiam Pindari Neme. Carm. IV. v. 55. seq. et Scholiastam ad illum locum: ubi Hesiodi versus proferuntur, quos sic corrigendos esse credo:

2.

